

HUYỀN LÊ

SIÊU LẦY, SIÊU NAI ĐIỆN GIẬT

Mục lục

1. [Chương 1](#)
2. [Chương 2](#)
3. [Chương 3](#)
4. [Chương 4](#)
5. [Chương 5](#)
6. [Chương 6](#)
7. [Chương 7](#)
8. [Chương 8](#)
9. [Chương 9](#)
10. [Chương 10](#)
11. [Chương 11](#)
12. [Chương 12](#)
13. [Chương 13](#)
14. [Chương 14](#)
15. [Chương 15](#)

Chương 1

Ở

một thành phố nào đó, trong một khu nhà nào đó trên đất nước Việt Nam tươi đẹp, có ba đứa con gái ở độ tuổi ba mươi, xinh bình thường, ngoan bình thường, giỏi bình thường, thu nhập bình thường, chơi thân với nhau như keo dính chuột. Mà bộ ba bình thường ấy cứ dính lấy nhau là lại xảy ra những chuyện... bất bình thường khác khiến “nhân loại” vừa cười đau mồm, vừa nghĩ đau đầu, vừa nghe rất rất tai.

Tất nhiên, bất chấp những khó chịu của “nhân loại”, ba cô gái ấy vẫn “ngang nhiên” tồn tại, sống phát phơ giữa đời. Ba cô ấy là ai? Tạm thời có một màn lí lịch trích ngang như sau.

Siêu Lầy - tên thật là Huyền Lê, ba mươi tuổi, dốt Toán, nhiều chữ, lầy lội vô số tội! Siêu Lầy làm biên tập viên trong một công ty Truyền thông có tiếng, tôn thờ chủ nghĩa độc thân và không phân vân trước những giành giật, tham vọng ở cuộc đời. Với Siêu Lầy, chỗ nào vui thì đến, buồn thì chuồn, chán thì bỏ, thích thì nhích, lầy thì bầy hầy luôn! Chả cần gì!

Siêu Nai - tên thật Ngọc Mai, siêu điệu đà và vô cùng thảo mai, cũng ba mươi tuổi, giỏi Toán, làm kế toán cho một công ty xây dựng, tính toán rất nhanh nhưng nói chuyện cực chậm. Cứ tưởng tượng, mỗi lần Siêu Nai mở miệng nói từ đầu tiên, đến khi kết thúc từ cuối cùng của một câu thì Siêu Lầy đã kịp bóc và xơi xong chục quả trứng cút lộn, và Điện Giật còn kinh hơn, nó có thể kịp xơi chục quả trứng cút lộn và thêm mười cái nem rán. Ăn xong, chúng ngồi thờ chờ Siêu Nai nói chốt câu là vừa. Mà khổ, Siêu Nai là người miền Trung nên nó nói giọng miền Trung. Hồi đầu, vì mọi người không nghe rõ nó nói gì, nên nó quyết định nói chậm để đỡ bị hỏi đi hỏi lại nhiều lần, từ đó thành thói quen, nói chậm cũng trở thành kiểu làm điệu của nó. Siêu Nai có câu cửa miệng luôn thốt ra trong

tình huống nguy cấp là “Chừ mần răng chừ?”, mà thường thì nó chưa nói xong, các bạn của nó đã giải quyết xong rồi.

Điện Giật - tên thật là Mai Ly, ba mươi tuổi, là đứa duy nhất có chồng trong bộ ba “hàng lỗi của nhân loại”. Điện Giật bán mỹ phẩm online, có một cửa hàng mỹ phẩm trên phố, nhanh nhẹn và bao đồng, rất hâm nhưng lại tốt tâm, luôn làm hộ người khác, nếu người ta nhờ, kiểu như đi chợ hộ, trông trẻ hộ, đánh ghen hộ... Điện Giật nghĩ sao nói vậy, nói rất nhanh và làm cũng rất nhanh! Thông thường, nó làm trước khi nghĩ và hậu quả thì sau khi nghĩ xong mọi thứ đã đi tong. Điện Giật là “tử điển bách khoa” sống động nhất về mọi chuyện giật gân trên mạng, anh kia cặp với chị nào, chị nào bỏ với anh kia... cứ như thể nó chui trong gậm giường người ta ra vậy.

Bộ ba Siêu Lầy, Siêu Nai và Điện Giật chơi thân từ hồi học cấp ba, dù chẳng đứa nào hợp với đứa nào. Có một điểm chung duy nhất giữa bộ ba ấy, đó là yêu cái đẹp! Cái đẹp ở đây bao gồm trai đẹp, quần áo đẹp, phong cảnh đẹp, trang sức đẹp... Mà nói tóm lại, cả thế giới phụ nữ đều có điểm chung giống họ, ờ thì cuối cùng chúng nó cũng có điểm chung với “một nửa nhân loại” cho giống người chứ không lại tưởng hội này bị tai nạn đĩa bay nên lưu lạc đến đây.

Vào một buổi sáng mùa thu mát mẻ, Siêu Lầy nằm dài trên giường thì bị Điện Giật xộc vào, kéo xềnh xệch đi... đánh ghen hộ! Siêu Lầy chối đây đây rằng mình cần phải ngủ, ngủ quan trọng hơn đánh ghen vạn lần. Hơn nữa, Siêu Lầy không muốn dây vào ba cái trò ghen tuông dở hơi không đâu của những người, thậm chí, Lầy ta còn chưa gặp mặt lấy một lần. Siêu Lầy bảo Điện Giật về lo bán hàng đi, chuyện thiên hạ đã có thiên hạ lo. Điện Giật khăng khăng đây không phải là chuyện thiên hạ, mà là chuyện của chị Chín, chị Chín bị anh Tính cấm sừng! Vừa nghe đến chị Chín, Siêu Lầy tung chăn bật dậy. Chị Chín bán bún riêu ngoài đầu ngõ, là người thường xuyên cho Lầy ghi nợ từ thời sinh viên cho đến bây giờ, người sẵn sàng bê bún vào tận giường cho Lầy khi Lầy ốm mà không lấy tiền! Chị Chín! một con người đáng kính lại bị cấm sừng! Không thể chấp nhận được! Đi! Đi thôi! Siêu Lầy lao ra cửa, Điện Giật kéo lại, chỉ chỉ vào mồm Lầy, rồi gào lên.

“Lầy! Đánh răng! Mà chưa đánh răng!”

“Điên à? Đi đánh ghen mà chờ tao đánh răng xong thì chúng nó cũng xong bố nó chuyện rồi!”

“Thế mà không sợ mồm hôi à?”

“Kệ! Đến đó tao há mồm thở phát cho chúng nó chết luôn, đỡ phải đánh!”

Thôi, chả nên thắc mắc nhiều làm gì, vì nó đúng là Siêu Lầy rồi! Điện Giật chạy theo Siêu Lầy, vừa đi vừa tường thuật chuyện chị Chín khóc lóc ra sao, khổ sở thế nào, lão Tính cặp bồ với ai, bây giờ chúng nó đang ở nhà nghỉ Ban Mai, chị Chín định vị được nhưng không dám làm gì, chỉ khóc. Siêu Lầy dắt xe, vừa ngồi lên, nó hỏi Điện Giật.

“Gọi Siêu Nai chưa?”

“Gọi rồi! Gọi cách đây tiếng rưỡi, chắc bây giờ nó đang chuẩn bị đi! Tao rút được nhiều kinh nghiệm rồi, muốn nó đến đúng giờ thì phải báo chuyện gấp trước một tiếng! Lần này, tao chơi hẳn tiếng rưỡi!”

“Có vẻ lần sau mà phải báo trước ba tiếng rồi!” “Có lẽ nào...”

Điện Giật chưa nói dứt câu, Siêu Nai phanh xe kít một cái trước mặt cả hai, mồm lấp bắp.

“C...h...ừ....m...â....”

Siêu Lầy ra hiệu cho Điện Giật leo lên xe của mình, nỗ máy rồi nói “giúp” Siêu Nai cho hết câu.

“Chừ mần răng? Xong! Tao nói giúp mà rồi đấy! Đi thôi!”

Siêu Lầy vít ga, Siêu Nai lật đật bám theo. Cả ba lao đến nhà nghỉ Ban Mai, theo thông tin do thám được từ chị Chín thì anh Tính và cô bồ đang “thưởng thính” tại phòng 202. Thế là không ai bảo ai, cả

đám đẩy Siêu Nai ra à ê với anh lễ tân còn Siêu Lầy và Điện Giật lên lên phòng.

Điện Giật vừa đi vừa chửi bới lão Tính có mới nói cũ, “thính” cũ chưa thiu đã lòng thòng “thính” mới! Quả này bắt được, chụp ảnh rồi dần cho con bò của lão một trận... Siêu Lầy trợn mắt lườm Điện Giật.

“Người đáng bị đánh là lão Tính! Nếu lão đường đường chính chính thì cô bò dù có rấp tâm thả thính, lão cũng chả dính.”

“Mày nói cũng đúng! Thế thì dần cho lão ấy một trận nhá!”

“Nhân danh chị Chín! Tao sẽ dần lão Tính!” “Mày nãy giờ chơi chữ hả? Tao biết mày nhiều chữ rồi Lầy ạ, không cần phải gieo vắn cả thoạt thế đâu!”

“Ờ, tao quen mồm!”

Cả hai dừng lại trước cửa phòng 202, Điện Giật chuẩn bị sẵn điện thoại để quay phim thì đột ngột chuông điện thoại reo khiến cả hai giật bản mình. Điện Giật vội vã nghe điện thoại.

“Em đây! Ờ, em đang đi đánh ghen giúp chị bạn! Rồi, em nhớ rồi! Thế nhé!”

“Ai gọi đấy? Sao mày lại khai là mình đang đi đánh ghen hả?”

“Chồng tao!”

“Giời ơi! Thế lão ý bảo gì?” “Lão bảo ừ, thế cẩn thận nhé!”

Ôi, thiên địa ơi, có lão chồng nào như lão chồng Điện Giật không? Đáng lẽ phải mắng mỏ vợ mấy câu rồi bắt về bằng được chứ, lại còn dặn cẩn thận nhé thì quả thật là bó tay luôn. Hai vợ chồng này đúng là một cặp khó đỡ của thế giới loài người luôn đấy! Siêu Lầy cảm thấy khâm phục Điện Giật vô cùng vì khả năng chọn chồng của nó. Và càng khâm phục chồng nó hơn khi chịu đựng được hàng tỉ cơn điện giật của nó trong suốt năm năm sống cùng nhau. Chỉ tiếc

là cho đến bây giờ, hai người đó chưa có được đũa “đệ tử chân truyền” nào thôi. Có lẽ sau vụ này, nên bảo Siêu Nai mang vợ đến học Điện Giật để vợ được một ông chồng tử tế, chứ Siêu Nai đi “rắc thính” khắp nơi mà chả được lời gì, kể cũng khổ.

Điện Giật ghé tai nói nhỏ với Siêu Lầy đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ quay bằng phần mềm hỗ trợ nên đảm bảo hình ảnh sẽ căng mọng, lung linh luôn. Siêu Lầy gạt đầu, bắt chước vẻ mặt nghiêm trọng, cảnh giác của mấy diễn viên trong phim hành động, sau khi diễn rất sâu cái đoạn đặc tả khuôn mặt thì Lầy giơ chân, đạp mạnh vào cửa. Tiếng cửa bật ra “rầm” một phát, cả hai lao vào như tia chớp, Điện Giật có vẻ rất chuyên nghiệp, vừa giữ vững điện thoại để quay, vừa hô to lên, giọng đúng kiểu cảnh sát hình sự phiên bản lỗi.

“Cái lũ đàn dúi đòi bại! Giữ nguyên hiện trường!” Siêu Lầy tiếp lời:

“Hôm nay, bà sẽ dạy cho lũ đàn ông khốn nạn một bài...”

Siêu Lầy chưa kịp nói hết câu đã khựng lại trước ánh mắt của... năm gã đàn ông đang xúm vào hít hà gì đó. Bằng linh cảm siêu nhanh, Siêu Lầy nhận ra đây không phải ổ nhện nhện mà là ổ... nghiện. Một con nghiện có vẻ là đại ca đứng lên, hát hàm với cả đám kia.

“Đã bảo không gái gú gì cơ mà? Đũa nào gọi gái tới hả?”

Cả đám liếc nhìn nhau, không ai đứng ra nhận. Siêu Lầy bám tay Điện Giật, kéo nó ra sau lưng mình để có thời gian giữ bình tĩnh, chứ không lại... chòm chòm đúng kiểu điện giật lên thì chết cả nút. Lầy mỉm cười nhìn các “anh giai”.

“Dạ, em chào các anh, em là nhân viên dọn phòng ạ, nếu các anh chưa có nhu cầu dọn thì chúng em xin phép ạ!”

Siêu Lầy kéo tay Điện Giật đang run bần bật sau lưng mình định chạy.

“Khoan! Nhân viên dọn phòng đ... gì chúng mày! Tóm chúng nó lại cho tao!”

Siêu Lầy nghe đến nửa câu, đã biết ngay là có vấn đề nên tóm tay Điện Giật chạy thục mạng. Cả hai phi xuống sảnh, Siêu Nai hốt hoảng hỏi.

“Chuyện... chi rứa?”

“Nhằm phòng bọn nghiện, chạy đi!”

Điện Giật vừa thở vừa tóm tay Siêu Nai kéo chạy, Siêu Nai vẫn đứng lấp bắp.

“Chết rồi! Chừ... mần răng... chừ?” “Chạy đi, còn răng với moi gì!”

Siêu Lầy vừa dứt câu, mấy con nghiện trên kia túa xuống cầu thang, cả ba vội vã cầm cổ chạy. Mấy tên nghiện đuổi theo sát nút, đến ngã ba, Siêu Lầy hô lên.

“Chia làm ba đi! Cho dễ trốn!”

Điện Giật rẽ sang phải ngay lập tức, Siêu Nai vẫn giọng miền Trung nhẹ nhàng.

“Chừ, mần răng... chừ?”

“Chạy đi, trốn được vào nhà nào thì trốn!” “Mệt lắm, tao chạy không nổi!”

“Mày mà để chúng nó bắt được, chúng nó cạo tóc, rạch mặt, nhổ răng mày đấy.”

“Eo ôi! Rứa thì xấu lắm! Tao không cam lòng!” Dứt câu, không biết Siêu Nai lấy sức mạnh từ đâu mà nó lao về phía trước như tên bắn, Siêu Lầy biết ngay, chẳng có động lực nào khiến Nai trở nên nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn động lực thoát xấu cả! Siêu Nai sợ xấu hơn cả chết mà!

Siêu Lầy vừa thở vừa chạy theo Siêu Nai, phía sau, mấy tên nghiện cầm gậy gộc hô hào loạn cả ngõ lên. Siêu Nai mắt hút ở góc ngạch nào chả rõ, sau lưng Lầy là tiếng hô đầy gấp gáp của bọn chúng. Lầy chỉ biết cắm cổ chạy, trời ơi, nếu sáng nào đi chạy thể dục mà cũng có dăm thằng nghiện vác gậy đuổi phía sau thế này thì có phải giảm cân nhanh không. Mà nói gì đến dăm thằng, một thằng cũng đủ rồi. Lầy mồm môi mồm lợi chạy, lách, chạy, lách lia lịa qua mọi chướng ngại vật, phía sau vẫn nghe rõ tiếng một thằng hô.

“Nó kia, bắt lấy nó! Bắt lấy nó!”

Sự việc diễn ra y như một bộ phim hành động, những pha rượt đuổi gay cấn, những tiếng hô hào, hò hét loạn xạ của những người có mặt trong ngõ khiến cuộc truy đuổi càng trở nên kịch tính. Chao ôi! Lúc này Siêu Lầy chỉ ước gì nó đúng là một bộ phim và mình chẳng qua chỉ là diễn viên đóng thế! Nhưng, cuộc đời không như là mơ. Giờ này, Siêu Lầy đang chạy đến sắp tụt cả quần, trong khi đó, Siêu Nai và Điện Giật thì bóng chim tằm cá, tuyệt nhiên không thấy đâu khiến Lầy cảm thấy vô cùng bất an.

Thực ra, ngay cả thời gian để bắt an Siêu Lầy cũng không có, đám nghiện đã bám gài sau lưng, Siêu Lầy rẽ vào một ngõ khác, nhác thấy bóng xe ôm, Siêu Lầy nhảy phát lên yên xe, mắt vẫn nhìn phía sau, nhưng tay thì đập lia lịa vào xe ôm.

“Chạy đi! Chạy đi! Nhanh lên!”

Ông xe ôm không thèm nhúc nhích, đứng đĩnh nói.

“Tôi đang đợi người, không chở khách...”

Siêu Lầy mãi canh chừng phía sau, tay vẫn đập đập lia lịa vào vai ông xe ôm.

“Chạy đi, nhanh lên! Cháu xin chú đấy! Chúng nó mà bắt được thì chết cháu luôn.”

Đám nghiện đuổi vừa tới, ông xe ôm liếc thấy đám kia gậy gộc sấn sỏ, vội vàng đạp chân chống xe, hét lên với Siêu Lầy.

“Bám chắc vào!”

Đương nhiên, chả cần phải dặn thì Siêu Lầy nhà ta cũng đã bám vai không buông tha chú ấy rồi. Chiếc xe máy lao đi, lượn lách giữa dòng người đông đúc, Siêu Lầy vẫn không ngừng ngoái về phía sau canh chừng... “đối thủ”. Cho đến khi, không còn nghe thấy tiếng hô hoán nữa, vận tốc của chú xe ôm cũng giảm dần rồi dừng hẳn bên vệ đường. Siêu Lầy lúc này mới hoàn hồn, nhảy xuống xe, định móc túi lấy tiền trả cho chú xe ôm thì phát hiện ra mình đang mặc... nguyên cái váy ngủ! Trời ơi là trời, sao lại có thể ăn mặc như thế này chạy nhông nhông ngoài đường, rồi lại chạy vào nhà nghỉ đánh ghen cơ chứ! Lầy ơi là Lầy, sao có những lúc mà để não trên đầu chạy xuống mông thế hả Lầy?

Siêu Lầy vội vã lí nhí nói với người lái xe ôm. “Chú, cháu xin lỗi, cháu không mang theo tiền, chú có thể chở cháu về nhà rồi cháu gửi tiền luôn cho chú được không ạ?”

“Thứ nhất, tôi không phải là chú, thứ hai, tôi không lấy tiền!”

Siêu Lầy hoảng hốt ngó chú xe ôm, ôi, quả không phải là chú thật, mặt mũi anh ta trông sáng sủa một cách... đáng kinh ngạc, không ngờ trên đời lại còn có anh xe ôm trông như tài tử thế này! Nếu anh ta mà ở ngõ nhà Lầy, chắc chắn Lầy đã bán luôn cái xe máy mà đi xe ôm mất rồi! Đã đẹp trai, lại còn tốt tính thế này, không làm khách quen thì kể cũng hơi phí.

“Ôi, em xin lỗi, tại em chưa nhìn thấy mặt anh nên tưởng là chú! Em cảm ơn vì anh đã giúp em, nhưng mà anh không lấy tiền làm em hơi ngại đấy.”

“Không sao! Cứ coi như hôm nay tôi xui xẻo đi!” Xe Ôm vừa nói vừa quay xe, không thèm để ý đến gương mặt đang có phần... choáng váng của Siêu Lầy. Xe Ôm định rồ ga, nhưng đột nhiên dừng lại.

“À, này! Trông mặt cô cũng có vẻ có học vấn nên tôi mới nói, tôi nghĩ cô nên tìm việc khác tử tế mà làm...”

“Cái gì? Ý anh là sao? Anh biết tôi làm nghề gì không mà nói?”

“Nhìn kiểu ăn mặc của cô và sự việc vừa rồi, cô nghĩ không ai biết cô làm nghề gì chắc?”

Siêu Lầy nhớ ra, rú lên thất thanh! Ôi, hồn ơi, hèn gì mà khi vừa bước vào phòng đánh ghen, bọn nghiện kia đã tưởng mình là... gái rồi! Thật, biết biện minh gì nữa đây? Siêu Lầy khúm núm khoanh tay cúi xuống. Xe Ôm lại rồ ga, Siêu Lầy sực nhớ ra, vội gọi.

“Anh... còn... cái áo nào cho tôi mượn với!” “Cũng biết xấu hổ cơ đấy!”

Xe ôm mở cốp, ném cho Siêu Lầy chiếc áo bảo hộ lao động rồi phóng vút đi. Lầy nhìn theo chửi thầm trong bụng, sao trên đời lại sinh ra cái gã xe ôm ra vẻ đạo mạo, khinh người thế kia chứ! Cầu cho hắn ế khách nguyên ngày luôn! Mà không, dù gì hắn cũng vừa cứu mình, thôi, cầu cho hắn gặp phải khách khó tính rồi ăn mắng tơi bời đi! Đừng tưởng lên mặt được với người khác là không ai lên mặt lại với mình! Xì!

Siêu Lầy khoác chiếc áo, đón taxi về nhà. Vừa về đến sân khu chung cư, Siêu Lầy đã thấy Siêu Nai và Điện Giật đang đi đi lại lại vẻ lo lắng. Cả hai nhìn thấy bóng Siêu Lầy thì vội vàng chạy đến, Siêu Nai nức nở ôm lấy Lầy, liên tục nói bằng giọng miền Trung chậm như rùa của nó rằng, nó tưởng Lầy bị bắt, bị nhốt rãnh, rạch mặt rồi. Nghĩ thương Lầy, bình thường đã chả đẹp để gì cho cam, lại còn bị như thế nữa thì nhan sắc coi như chỉ còn số không rồi! Điện Giật nắm tay còn lại của Siêu Lầy rồi sụt sùi xin lỗi. Trong tiếng khịt mũi của nó, Siêu Lầy loáng thoáng nghe được rằng mọi thứ đều là nhầm lẫn, rằng anh Tính không đi thả thính, chị Chín hiểu nhầm, Anh Tính thực ra là tìm được mỗi giao bún ăn trưa ở nhà nghỉ nên mới chạy qua chạy lại chỗ đó. Chị Chín lại tưởng anh Tính kiếm có giao bún để léng phéng nên “tâm sự” với Điện Giật, Điện Giật chưa

rõ ngọn ngành đã lật đật rủ hội đi đánh ghen. Và chuyện đã xảy ra như trên. Trời ơi! Thật là điên không thể nào điên hơn được nữa.

Siêu Lầy không nhớ mình đã máng Điện Giật những gì, nhưng chỉ nhớ câu cuối cùng là “Trả tiền taxi” rồi bỏ lên nhà. Siêu Nai lập bập nhìn Điện Giật, Điện Giật móc túi trả tiền taxi, rồi đột nhiên hét lên.

“Lầy! Lầy ơi! Xe máy của chúng ta vẫn ở kia!” Siêu Lầy khựng lại, thôi, toi rồi! Xe để quên ở nhà nghỉ Ban Mai, giờ làm sao mà lấy lại? Siêu Nai trợn mắt hoảng hốt.

“Chết rồi! Chừ... chừ... mần răng... chừ?”

Siêu Lầy thờ dài, còn “mần răng” nữa, giờ mà quay lại lấy thì coi như là nộp mạng. Còn không quay lại thì mất của. Giờ chỉ biết cầu trời cho mọi thứ yên ắng rồi quay lại lấy xe cũng được, hi vọng, xe vẫn còn cho đến lúc đó.

Ba đưa lên nhà Siêu Lầy, bắt đầu mần đồ lỗi qua lại cho nhau, và kết luận cuối cùng là lỗi tại... chị Chín hết! Siêu Lầy, Siêu Nai và Điện Giật chỉ có lỗi duy nhất là tin người mà thôi!!! Còn đưa nào có lỗi gì thêm nữa thì chắc phải chờ đến khi xem xe có lấy được hay không rồi tính tiếp.

Sau một đêm bàn bạc nát cả bàn phím trên nhóm kín của Facebook, cả ba đi đến quyết định cậy nhờ chị Chín và anh Tính. May sao, bọn nghiện kia không đuổi được ba đưa nên bỏ đi chỗ khác luôn, không quay lại nhà nghỉ nữa, xe vẫn an toàn. Và anh Tính phải tận dụng mối quan hệ “đối tác” của mình để lấy lại xe cho hội đánh ghen hựt kia. Hoan hô anh Tính, anh là người có nhân tính và là người đàn ông chân chính nhất mà hội này từng biết! Chị Chín vì áy náy nên đã mời cả hội bạn nhiều riêu cua và bắp bò. Tóm lại, anh chị ấy đúng là một cặp trời sinh, anh Tính chân chính còn chị Chín thảo tính! Một cặp trên cả hoàn hảo!

Sau vụ đánh ghen đầy giông tố và khi đã yên tâm vì lấy được xe về, Siêu Lầy mới kể cho Siêu Nai và Điện Giật nghe về gã xe ôm kỳ quặc và chiếc áo của gã. Siêu Nai mơ mộng gọi anh ta là thiên sứ

được cử xuống để giúp đỡ người tốt, còn Điện Giật khẳng định, rất có thể anh ta là tay ship hàng chuyên nghiệp.

Siêu Lầy thì chẳng nghĩ gì nhiều, cô lôi cái áo ra làm giẻ lau chân. Siêu Nai rú lên.

“Lầy! Mần chi rứa? Mày phải hành động như trong phim chứ! Phải cầm cái áo đó, ra chỗ cũ tìm gặp anh ta, trả áo rồi mời đi ăn để cảm ơn chứ!”

“Nhưng đây là đời, không phải phim!”

“Như rứa, nói rằng mà không lấy được chồng!” “Vậy mày làm như phim, mày có lấy được chồng không?”

Siêu Nai lờm Lầy rồi thở dài, cứ động đến từ “chồng” là y như kiểu chạm vào vết thương lòng không thể xóa nhòa của nó. Không hiểu sao, Nai “mót” chồng đến thế, nó luôn tự trách ông trời đã quá bất công, dù nó có nỗ lực bao nhiêu thì ông trời vẫn nhất quyết lờ nó đi. Trong khi Siêu Lầy lại khác, nó không có ý định lấy chồng, từng yêu vài người rồi cũng bỏ từng đấy người. Mà thực ra, nói thế cho oai, chứ một người bị nó đá và người khác thì tự đá nó. Sau mỗi lần như thế, nó không buồn nhiều, vì thế, cả Siêu Nai lẫn Điện Giật đều khẳng định rằng nó chưa gặp được người khiến trái tim nó rung động.

Ờ, thì nếu chưa gặp được đúng người thì cứ yên tâm nhõn nha mà chờ vậy. Chờ đến lúc chỉ còn cái xác khô thì vẫn cứ chờ. Không gặp được đúng người dành cho mình cũng không sao, chỉ cần đừng nhận vợ của người khác về làm của mình là được. Xưa nay, Lầy vẫn thường quan niệm như thế, không tham những thứ không thuộc về mình, không tham những thứ không phải do chính tay mình làm nên, cũng chẳng tham lam ba chuyện danh vọng trên đời. Vì thế mà Lầy lúc nào cũng ăn no ngủ kỹ, tác phong trông cũng phong lưu ra phết, ra vẻ chẳng vướng bận gì. Mà cũng chính thái độ ung dung tự tại đó, khiến cho Siêu Lầy có rất nhiều người yêu quý và tất nhiên, số người ghét cô cũng tương đương như thế. Đời mà, mỗi người đều có hai con mắt, và họ tự nhìn theo những góc khác nhau, cảm

nhận theo cách khác nhau, thế nên, đời mình mình sống, đời họ họ sống, đừng gò ép mình theo người khác, vì sẽ không làm xuể, và cũng đừng ghét họ vì họ không giống mình. Chúng ta muốn chung sống hòa bình thì nên biết cách chấp nhận sự khác biệt của nhau, còn không chấp nhận được thì cũng đừng nên mặt sát nhau làm gì cho đời thêm đau.

Chương 2

V

ừa đáp xuống sân bay, Măng Non - tên thật là Nam Phi - đã gọi taxi về thẳng nhà anh trai. Giống như những lần trở về trước, anh trai không có nhà, Măng Non gọi điện cũng không thèm nghe máy, chắc lại đi “đánh án” rồi! Măng Non thở dài, ba mươi hai tuổi rồi mà vẫn cứ lông bông vậy đấy, xem ra lần này về Măng Non lại chẳng có cơ hội báo cáo với mẹ về sự trưởng thành của anh ấy.

Loanh quanh hết đứng lại ngồi chán chê mê mải, Măng Non liếc thấy chiếc xe máy để trong nhà, cậu hớn hờ lục tìm chìa khóa rồi sung sướng dắt xe ra. Hôm nay, Măng Non sẽ tự do lượn xe máy khám phá thành phố quê hương sau tám năm xa xứ, cảm giác đi xe máy ở Hà Nội cứ như chơi một trò chơi mạo hiểm vậy, lên ga, phanh rồi lại lên ga, phanh... Vũ điệu giật cục trên con đường đông đúc khiến Măng Non bắt đầu cảm thấy ân hận vì đã không lường trước được thảm cảnh này. Hễ một chiếc xe buýt chạy qua, khuyến mại thêm một làn khói là lại khiến cậu suýt ngừng thở, chưa kể thời tiết còn thật tệ, trời nắng và nóng như kiểu cậu đang đi giữa một cái sa mạc mênh mông cát ở Châu Phi ấy. Thật, đời không như là mơ, đời không phải là thơ! Những con phố kỷ niệm thời thơ ấu của cậu bây giờ chỉ khiến cậu cảm thấy muốn trốn chạy nhiều hơn. Nếu anh Nam Mỹ - anh trai cậu mà biết chuyện này, thế nào cậu cũng ăn mừng cho mà xem.

Cũng trong buổi trưa nắng và nóng như chảo gang rang mỡ ấy, Siêu Lầy hậm hực chạy xe hùng hục ngoài đường, đưa hết loại giấy tờ này đến chỗ này, lại đến loại giấy tờ nọ đến chỗ nọ. Dù đã bịt kín như thiếu phụ Ta-li-ban nhưng từ cái sự rát bỏng của ánh nắng đến cái hầm hập bốc lên của mặt đường bê tông vẫn khiến Lầy như muốn ngất xỉu. Thật sự, chưa bao giờ cái ước mơ có đôi cánh mà bay cho nhanh lại trở dậy mãnh liệt như thế trong lòng Lầy. Mà nếu mỗi người đều có một đôi cánh thì Siêu Nai chắc chắn sẽ thành

thiên nga bay lượn, Điện Giật sẽ thành con chim cắt, còn Siêu Lầy chắc sẽ là một con chim... lượn! Và chim lượn dù có hiên ngang bay được trong cái thời tiết này thì sớm muộn gì cũng thành món chim lượn quay một nắng mà thôi.

Măng Non cố chạy xe nhanh hơn một chút để thoát khỏi vũ điệu giật cục nóng bức ấy, ngờ đâu, chiếc xe phản chủ lại ì ì một lúc rồi tắt phụt. Măng Non xuống xe, sờ mó khắp nơi nhưng có vẻ chẳng vấn đề gì. Cậu nỏ máy một lần nữa, xe vẫn im lìm, cậu cúi xuống nhìn, kim đồng hồ báo xăng đã quá vạch đỏ. Ôi thôi, số cậu thật là nhỏ! Măng Non làm lủi đẩy xe đi, nắng xuyên vào rát cả mặt, mồ hôi nhỏ thành từng giọt sau lưng khiến chiếc áo trắng cậu đang mặc dính chặt vào lưng. Nếu nó là xe của cậu thì cậu đã bỏ nó lại mà về rồi! Đau lòng quá, nếu có em gái xinh nào đi qua, nhìn thấy cậu thế này thì có phải mắt mặt không cơ chứ!

Siêu Lầy không muốn bị biến thành con chim lượn một nắng nên hối hả đi nhanh nhất có thể, vừa vượt qua đèn đỏ, Lầy nhác thấy phía trước có một thanh niên mồ hôi mướt mãi đang dắt chiếc xe máy ì ạch giữa trời nắng nóng. Trông vóc dáng từ đằng sau có vẻ như là sinh viên đại học hay sao đó, thật tội nghiệp em ấy. Lầy không nghĩ nhiều, tạt xe lại gần và gọi to.

“Ê nhóc! Có cần chị giúp gì không?”

Măng Non ngẩng đầu lên, thấy một mẹ trùm kín mít từ trên xuống dưới hỏi thì cũng có tí nghi ngại, nhưng mà chả sao, giữa lúc nắng nóng thế này có người ngỏ ý giúp là được rồi. Măng Non gạt mồ hôi, lịch sự.

“Chị cho tôi hỏi, cây xăng gần đây nhất ở đâu ạ?”

“À, cây xăng hả? Nhóc, à nhầm, quen mồm, cậu đi thẳng đến ngã tư, rẽ trái một đoạn, đến quán ăn Cây Si thì rẽ phải xong đi thêm một đoạn nữa, cây xăng cách quán bún bò Huế mấy chục mét thôi.”

“Thôi xong! Không biết tôi có sống được đến lúc đẩy xe tới đó không nữa.”

Siêu Lầy nhìn Măng Non vẻ thương hại, nhưng tất nhiên, Măng Non không hề biết, vì mặt cô bị cái khẩu trang và cái kính râm che kín mít. Còn Măng Non thì thầm nghĩ, không biết chị già này bao nhiêu tuổi mà mồm cứ xoen xoét, thản nhiên gọi mình là ku nhỉ? Đàn bà con gái ở Việt Nam giờ thô thiển thế này sao? Một người như mình, lẽ ra ông trời nên cử một tiên nữ đến ứng cứu chứ ai lại cử thiếu phụ Ta-li-ban thế này kia chứ! Siêu Lầy xuống xe, chống nạnh thở hắt ra.

“Thôi, thế này đi, cậu đẩy xe vào bóng râm kia đứng chờ, chị đi mua xăng giúp cho!”

“Hay chị chờ tôi qua cây xăng mua cũng được, đỡ mất công chị quay lại đây.”

Lầy trợn mắt nhìn Măng Non, sao thế giới vẫn còn tồn tại một “thằng bé” ngây thơ đến thế kia chứ! Trông trắng trẻo đẹp trai mà còn ngây thơ nữa thì quả là dễ hút hồn đám xì tin nữ rồi.

“Ờ, cậu đi mua xăng thì xe để đâu?”

“Tôi để tạm đây, tí nữa quay lại đổ xăng vào luôn.” “Ôi, thần linh ời, thế cậu nghĩ cậu để xe ở đây rồi tí nữa quay lại cái xe vẫn còn chắc?”

“Sao? Có nghĩa là nếu tôi để xe ở đây mà đi thì nó bị mất á? Ở bên Anh, tôi để xe máy cả ngày ngoài phố mà vẫn còn đấy!”

“Ờ, thì ở Việt Nam nếu để xe máy cả ngày ngoài đường, không cần khóa cũng vẫn còn mà.”

“Thật hả? Vẫn còn hả?” “Ờ, còn trong kỷ niệm!”

Măng Non phì cười, chị già này ngoại trừ thô thiển ra thì cũng được cái tếu táo phết! Chiếc xe này mà mất thì anh trai Nam Mỹ của cậu chắc sẽ tấn cậu một trận toì bời chứ chẳng đùa đâu. Măng Non cẩn thận rút ví để gửi tiền cho chị già thì chị già phẩy tay, lên xe nổ máy, rồi ngoái lại dạn dò.

“Tìm chỗ râm mà ngồi, vì có thể chị đi hơi lâu do còn phải tìm chỗ mua can đựng đã.”

Măng Non cảm ơn lia lịa, chị già phóng vút đi. Măng Non đẩy xe đến cạnh gốc cây, dựng xe ngồi xuống và chờ đợi.

Trời vẫn nóng, nhưng ít ra được ngồi cạnh bóng râm còn tuyệt hơn là phơi mặt ngoài phố. Măng Non chờ mãi, năm phút, mười phút, mười lăm phút rồi hai mươi phút trôi qua, vẫn không thấy bóng chị già đâu. Măng Non trộm nghĩ, có khi nắng quá, chị ta đi mất rồi, nhưng rồi lại gạt đi, ở đời phải biết tin vào con người chứ! Măng Non vẫn tiết túc chờ, nắng gắt khiến cậu có vẻ rất khó chịu.

Khoảng mười phút sau, Siêu Lầy xuất hiện cùng một can xăng, lúc này cô mới bỏ khẩu trang, bỏ kính xách can xăng lên. Măng Non đã quá mệt với thời tiết, có vẻ như việc thay đổi khí hậu quá đột ngột khiến cậu cảm thấy hoa mắt, khó thở, nhưng vừa thấy Siêu Lầy, cậu cố gắng đứng dậy. Siêu Lầy định đưa xăng cho cậu ta tự đổ, nhưng có vẻ cậu ta đang mệt nên cô tự làm luôn, cô còn mượn được cả cái phễu của nhân viên cây xăng nên dễ dàng đổ xăng vào bình.

Măng Non bắt đầu thấy mọi thứ mờ ảo rồi gục xuống, Siêu Lầy hốt hoảng hô hoán mọi người đến giúp. Cậu được người ta đưa vào nhà dân gần đó sơ cứu, cho uống nước... rồi cũng tỉnh lại. Siêu Lầy thở phào nhẹ nhõm, cứ sợ cậu ta mà chết thì phí phạm vô cùng, trai đẹp giờ không hiếm, nhưng trai siêu đẹp thì lại rất hiếm, thế nên cậu ta mà chết thì chẳng phải là thiệt thòi cho nhân loại hay sao?

“Cậu bị say nắng đấy, may mà được giúp kịp thời, không thì toi rồi, làm tôi sợ phát khiếp luôn.”

Lúc này Măng Non mới được diện kiến mặt chị già, thực ra thì cũng không... già lắm, khuôn mặt dài, mắt hơi nhỏ nhưng thanh tú. Măng Non cảm ơn lia lịa và trần tình rằng mình vừa ở nước ngoài về, chưa quen với khí hậu, cũng chưa quen đi xe máy ở đây... Nghe thế, Siêu Lầy ra vẻ đàn chị, lên giọng khuyên nhủ.

“Nếu thế thì cậu phải thật cẩn thận, đi xe máy ở đây muốn an toàn thì phải có thái độ tốt.”

“Là sao cơ?”

“Không có thái độ bất kính, luôn tỏ ra nhường nhịn, ngưỡng vọng từ xa đối với các loại xe buýt, taxi, xe ba bánh, xe điện...”

“Sợ thế, lại còn có xe điện nữa à chị?”

“Tất nhiên, cái gì chả có! Tiếp theo là phải luôn kiềm chế, nhún nhường trước những thanh niên hồ báo lạng lách, còi chúng nó to cứ cho chúng nó vượt, mình sống là được rồi!”

“Hà Nội giờ nguy hiểm hơn tôi nghĩ!”

“Nói chung còn nhiều nữa, nhưng muộn rồi! Chị lướt trước đây! Chúc cậu có kỳ nghỉ an toàn, mà chị gửi xe của cậu ở nhà bác này rồi, cậu nên đi taxi về, rồi mai qua lấy cũng được.”

Siêu Lầy đứng dậy, lần lượt mặc áo chống nắng, quây vải chống nắng cho chân, đội mũ, khi chuẩn bị đeo khẩu trang thì Măng Non vội vã giơ điện thoại lên chụp ảnh. Lầy có vẻ cáu, nhưng Măng Non phân trần rằng để lưu lại hình ảnh của một người đẹp mà tốt tính nên Lầy ta không phản đối. Dù gì, cứ được khen xinh là Siêu Lầy có thể tha thứ cho cả thế giới rồi.

Siêu Lầy lại diện nguyên bộ đồ Ta-li-ban rồi leo lên xe, Măng Non vội vã hỏi.

“Chị, tôi có thể biết tên chị được không?”

Lầy mỉm cười, còn hỏi tên cơ đấy! Xưa nay, Lầy rất ngại giới thiệu tên của mình cho người khác, vì luôn sẽ bị hỏi lại là rốt cục tên là Huyền hay là Lê, có phải Lê là họ không? Thưa không, em họ Phan cơ! Nếu mà cứ như thế thì mất thời gian lắm. Lần này cũng vậy, Siêu Lầy sửa lại khẩu trang, giọng thản nhiên.

“Chị tên là Lầy!” “Gì cơ?”

“Sao, không tin à? Nguyễn Thị Lầy!” Nói xong, Siêu Lầy vút thẳng. Mãng Non nhìn theo mỉm cười, biết ngay là chị già này trêu mình rồi. Thời đại này, ai lại đặt tên con là Lầy cơ chứ? Lại còn Nguyễn Thị Lầy nữa! Bà chị già này thật... lầy lội quá luôn.

Sau khi làm anh hùng giúp đỡ người khác, Siêu Lầy quyết định trốn việc về nhà... ngủ cho sướng đời. Vừa tháo được đồng làng nặng đồ bảo vệ làn da xong thì Lăng Xăng, tức thằng bé làm bảo vệ trông xe của khu nhà nhìn Lầy vẻ hốt hoảng. Lầy thì chẳng quan tâm, vì có mấy ai khi nhìn Lầy mà không hoảng hốt đâu. Lầy không xấu, Lầy cũng không gầy, chỉ là dạo gần đây Lầy có bị thần lợn nhập vào, nên có hơi mũm mĩm một tí thôi, Lầy tự tin rằng nếu có ai trở mắt nhìn mình thì không phải vì mình quá xấu hay quá đẹp, mà là do những bộ quần áo... đẹp mà Lầy mặc thôi. Suốt mười năm trời, phong cách ăn mặc của Lầy là... chẳng ra cái vẹo gì hết. Vui lên thì Lầy mặc nhếch nhác, chán đời thì Lầy mặc lộng lẫy, “xì trét” thì Lầy vớ gì mặc nấy, thế nên, có hôm Lầy đến công ty trông như công chúa, hôm thì nghiêm nghị như quý cô văn phòng, hôm nữa thì như bà luật sư sắp về hưu, hôm tiếp nữa thì như con bé xì tin nổi loạn, còn ngày cận cuối tuần thì trông y như con mẹ dọn vệ sinh của khu văn phòng. Thế đấy, Lầy chẳng để ý mấy đến cách người ta nhìn mình, quan trọng Lầy vui là được. Lần này cũng không ngoại lệ, Lầy lướt qua Lăng Xăng, Lăng Xăng lấp bắp nhìn Lầy.

“Chị! Hóa ra lý do lâu nay chị cứ trùm kín mít đi về là đây sao?”

“Cái gì? Lý do gì cơ?”

“Chị, em rất quý chị, và em cũng hoàn toàn thông cảm cho người phụ nữ ba mươi mà vẫn ế chồng như chị, em là đàn ông mà em vô cùng khâm phục sự mạnh mẽ của chị! Chị, có cần gì chị cứ nói với em, em sẵn sàng giúp đỡ.”

“Từ từ, mà phanh lại, nói rõ chị nghe xem nào! Chị chẳng hiểu mà đang nói cái gì cả.”

“Chị đừng cố tỏ ra như thế đi, đến lúc không giấu được nữa rồi chị ạ, dù ai có nói gì thì em cũng sẽ bảo vệ chị.”

“Thằng dở hơi này, mày nói cái gì đấy? Nói thẳng toẹt ra xem nào!”

“Chị, chị có bầu rồi đúng không? Chị định làm mẹ đơn thân đúng không?”

“Mày im mồm đi! Bụng mỡ của chị mày đấy!” Trời ơi, làng nước ơi, thiên địa ơi! Siêu Lầy đập bốp một phát vào đầu Lăng Xăng rồi hậm hực bỏ đi.

Thằng Lăng Xăng đứng ngây người nhìn theo, chắc nó còn thấy sốc hơn cả khi nghĩ rằng Lầy ta có bầu. Còn Lầy thì đau đớn bước lên cầu thang mà không một lần dám nhìn xuống bụng mình. Chả hiểu sao, đời sinh ra Lầy chỗ cần nhô ra thì nó lép kẹp, còn chỗ cần lép kẹp thì nó lại nhô ra chứ! Đời sao nở gieo trái ngang đến thế mà đã thế thì có gì để ức chế, Lầy nghĩ thế rồi lập tức hét bực ngay, hân hoan lên nhà đi ngủ.

Hai anh em Nam Phi tức Măng Non và Nam Mỹ ngồi ăn tối với nhau. Măng Non vừa ăn vừa kể lại chuyện gặp cô gái giúp đỡ, cô ấy trông có vẻ rất đặc biệt, vui vui thế nào đó. Nam Mỹ điềm tĩnh nghe rồi hỏi một câu chả liên quan.

“Mẹ có nhắn gì anh không?”

“Trời ạ! Người ta đang kể chuyện hưng phấn thì nhắc đến mẹ làm gì? Ngày nào mẹ chẳng gọi điện cho anh mà còn hỏi! Sao anh không có tí hứng thú gì với phụ nữ thế nhỉ?”

“Mẹ cũng là phụ nữ còn gì!” “Bó tay! Vái anh cả nón!”

Nam Mỹ cười, rót rượu vào ly cho Măng Non, khác với tính cách nhanh nhẹn, hoạt ngôn của em trai, Nam Mỹ điềm đạm, quyết đoán hơn. Có thể nói, hai anh em họ, Măng Non giống mẹ còn Nam Mỹ giống bố. Măng Non trông thư sinh còn Nam Mỹ trông phong trần, cái vẻ thư sinh baby của cậu khiến cho cậu lúc nào trông cũng trẻ hơn tuổi thật, vì thế, Nam Mỹ thường gọi cậu là Măng Non, lâu dần, những ai quen biết đều gọi cậu như thế, đến nỗi nhiều khi chính cậu cũng quên luôn tên thật của mình.

Măng Non nhìn Nam Mỹ nhâm nhi rượu, phát hiện trên tay anh có vết xước rất dài, Măng Non nhíu mày.

“Bao giờ thì anh bỏ cái nghề nguy hiểm ấy đi rồi sang Anh sống với mẹ và em?”

“Ờ, bao giờ anh hết thích!”

“Em tưởng anh chỉ thích vẽ vờì gì đó thôi chứ!” Nam Mỹ im lặng, rót rượu uống tiếp, Măng Non thở dài.

“Gần mười năm qua rồi, anh còn theo đuổi làm gì, chẳng còn chút hi vọng nào đâu anh ạ!”

“Có chứ, anh vẫn luôn hi vọng!”

“Vậy thì cứ nuôi hi vọng đi, nhưng em không muốn anh chỉ vì cái hi vọng dang dăng đó mà từ bỏ đam mê, bỏ qua cả thời thanh xuân đẹp đẽ vì điều không đáng đó. Nếu bố còn ở đâu đó, nếu ông còn nhớ đến chúng ta thì ông ấy đã không biến mất tận hai mươi năm như thế.”

“Sến quá, anh nổi cả da gà rồi! Sợ em thật, chắc em mà tán gái thì gái đổ cả đàn nhĩ?”

“Ồi, chuyện! Em mà mở lời thì chim đang hót cũng rơi xuống vì ghen tị ấy chứ! Chỉ tiếc là gái xinh thì nhiều mà người yêu lại không có.”

“Rồi cũng ế cỡ anh chứ mấy!”

“No! Thanks! Anh ế một cách trung kiên như thế, ai sánh kịp! Mà em nói này, lần này mẹ giao cho em nhiệm vụ về thuyết phục anh sang bên ấy đấy. Em cũng muốn vậy, chứ mỗi người một nơi buồn lắm!”

Nam Mỹ mỉm cười, đứng dậy xoa đầu Măng Non, kêu là buồn ngủ nên sẽ đi ngủ trước, Măng Non cứ chơi bời thoải mái đi, chán lúc nào thì bay lúc ấy, còn chuyện của anh để anh nói chuyện với mẹ. Nam Mỹ bỏ đi. Măng Non thở dài, lúc nào cũng thế, chỉ giải lảng

tránh chuyện thôi, Măng Non liếc nhìn bàn ăn đầy bát, cậu hốt hoảng nói với theo anh.

“Nam Mỹ! Vậy ai rửa bát?”

“Còn ai vào đây nữa! Anh mất công nấu rồi!” “Nam Mỹ! Em dị ứng với nước rửa bát.”

“Thế nên anh sắm sẵn cho chú mày cái găng tay rồi! Chúc rửa bát vui vẻ.”

“Nam Mỹ! Mẹ nhắn là anh không được bắt em rửa bát cơ mà!”

“Mẹ cũng nhắn anh là cứ bắt nó rửa bát tới số cho mẹ, bên kia có máy rửa bát nên nó lười.”

“Điều vừa thôi, mẹ nói thế bao giờ?”

“Không cần biết, luật là luật, từ bé đã thế rồi, đũa nấu thì thôi rửa đũa rửa thì thôi nấu.”

Nam Mỹ đóng sầm cửa lại, Măng Non chán nản nhìn đống bát. Thôi thì lê thân đi rửa bát chứ sao, phàm mọi chuyện trong thiên hạ, Măng Non có thể làm được hết, chỉ riêng việc rửa bát là cậu ghét nhất trên đời, chả hiểu sao lại thế. Mà khốn nỗi, cậu càng ghét thì càng phải rửa, ông anh Nam Mỹ của cậu thật biết cách hành hạ cậu, chắc muốn đuổi em đi sớm đây mà.

Măng Non rửa xong đống bát rồi lôi Ipad ra ngồi nghịch. Tự nhiên cậu nhớ đến cô Nguyễn Thị Lầy nào đó rồi thấy buồn cười, cậu mở điện thoại, nhìn ảnh chị ta mà cậu chụp vội lại càng thấy buồn cười hơn. Thật tiếc là trong lúc vội vàng, cậu chưa kịp xin số điện thoại của chị già thì chị già đã lượn mất. Măng Non đột nhiên nghĩ đến việc tìm kiếm chị Lầy đó cho bằng được, một người tốt bụng như thế cũng đáng để làm quen chứ. Nói là làm, Măng Non lập ngay một cái Facebook riêng và kể câu chuyện của mình, đăng kèm ảnh của chị Lầy và nhờ mọi người tìm chị ấy để cảm ơn. Đúng như dự đoán, đoạn status đó của cậu ngay lập tức được bạn bè like và share

niệt tình, ai cũng khen chị Lầy kia quá tốt. Măng Non đĩnh ninh rằng tìm được hay không cũng chỉ là chuyện sớm muộn, thế nên cậu leo lên giường đánh một giấc đến sáng.

Ngày hôm sau, Siêu Nai vừa hết giờ làm đã hộc tốc phi đến nhà Siêu Lầy bằng vận tốc của một con... sên cao thủ điện kinh. Tất nhiên, khi nó bước vào thì Điện Giật - người được nó báo tin một tiếng trước đó đã có mặt và ngồi ngay ngắn trên giường từ ba mươi phút trước, còn Siêu Lầy vừa từ phòng tắm bước ra, đang lau tóc. Và tất nhiên, Nai khệ nệ bê cái túi to đùng vào cùng với câu cửa miệng bắt hủ của cô.

“Chừ... mần... răng... chừ?”

Siêu Lầy ngừng lau tóc, Điện Giật ngừng nhai bánh, ngẩng lên nhìn Siêu Nai. Siêu Nai vật cái túi lên giường lôi ra một đồng váy áo, đồng đấy chắc cũng nhét vừa cái tủ mét rưỡi luôn. Điện Giật nháy chồm chồm lên.

“Cái gì đấy? Mà y khuôn cả tủ nhà mà y đến đấy à?”

“Tao bôi rồi quá, không biết phải mặc cái gì nên xách hết đến đây.”

Siêu Lầy chải tóc, thờ hất ra. “Đây đâu phải lần đầu!”

“Nhưng với tao, vẫn như rứa, như lần đầu.” Điện Giật thờ dài, giục Siêu Nai mặc thử quần áo. Siêu Nai tóm lấy cái váy đen, tròng vào người.

Thật lòng mà nói, nó có khoác bao tải thì vẫn cứ xinh, nhưng chả hiểu sao không có con mồi nào chịu “đớp thính” của nó chứ. Siêu Lầy giơ ngón cái lên, ý là okie, Điện Giật cũng gật gật đầu. Siêu Nai lượn lờ ngắm nghía trước gương, rồi tự phán là trông nó như một con quạ bị dính bã chuột ấy!!!

Điện Giật và Siêu Lầy yên tâm nằm xuống, chờ Siêu Nai thay hết bộ này qua bộ khác, có bộ cả hai đều chê, có bộ cả hai đều khen, có bộ đưa chê đưa khen, nhưng quan trọng là tất cả các bộ đó Siêu

Nai đều chê! Thế là mọi thứ trở lại vạch xuất phát, Nai vẫn than thở là Nai không có lấy một bộ váy tử tế để mặc đi xem mặt một anh giai đẹp danh giá. Đấy, trên đời này, nếu có thứ gì làm nó cuống lên, phiền não đi, hay nhanh nhẹn hơn thì đó chỉ có duy nhất một thứ, ấy chính là trai đẹp! Nai đi gặp mặt một nghìn lần thì một nghìn lần thất bại không rõ nguyên nhân, nhưng Nai lại chưa bao giờ từ bỏ. Mục tiêu phải kiếm được chồng đẹp trai trước khi quá ế đã trở thành kim chỉ nam của Nai, nhưng khôn nổi, chàng trai trong ngôn tình, chàng trai trong phim Hàn hay chàng soái ca mà các mẹ, các chị em gái thường nhắc đầy trên mạng lại không có ở đời thật, nên Nai vẫn cứ tìm hoài.

Khoảng hai tiếng sau, khi sức cùng lực kiệt, Siêu Nai nằm vật ra than thân trách phận, rồi cuối cùng lại vùng dậy, mặc đúng bộ quần áo đen dính thuốc chuột đầu tiên, Điện Giật và Siêu Lầy đã không còn sức để gật hay lắc nữa, cả hai rũ rượi giơ ngón tay lên ra chiều đồng ý. Xong đâu đấy, Điện Giật lôi đồ trang điểm ra làm đẹp cho Siêu Nai, còn Siêu Lầy nằm ườn ra ăn bánh.

Siêu Nai chằm chằm đề nghị lần này phải dẫn hai đứa đi cùng cho đỡ, chứ mấy lần trước đi một mình toàn nhọ thôi. Điện Giật lập tức từ chối vì phải về ăn cơm với chồng, còn Lầy thì từ chối vì phải... tập giảm cân. Điện Giật nhanh như cắt, chuồn về chỉ trong chớp mắt, còn Lầy cuối cùng cũng phải đầu hàng trước sự ỷ ê, cà kê của Nai. Thôi được rồi, đi thì đi chứ sợ cóc khô gì. Lầy đứng dậy, lôi vội cái váy trong tủ ra, tròng vào người. Nai hốt hoảng túm váy Lầy.

“Không được, mặc đẹp vô, may mặc xấu là tao nổ đi mô.”

Lầy vênh mặt vuốt vuốt lại cái thân váy hơi nhăn một tí và thăm nghĩ, Nai quá cầu toàn, mình thì thấy nó cũng đẹp đấy chứ, ngoại trừ việc hơi nhăn ra thì mặc vào trông rất thoải mái. Nai sợ hãi tóm lấy tay Lầy.

“Nói rồi đó nghe, mặc đẹp vô.”

Nai ơi là Nai, nó sống ở Hà Nội từ năm mười ba tuổi, học cấp ba cùng Điện Giật và Siêu Lầy. Ngày xưa, Lầy làm quen với nó chỉ vì

nghe giọng nó nói rất hay, sau dần dần nó lai lai, nửa Trung nửa Bắc nghe vẫn cứ hay. Nhưng khốn nỗi, cái cách nó nói chuyện năm phút xong một câu thì nhiều khi Lầy điên tiết. Lần này, nó nhìn Lầy một cách tha thiết rồi nói có vẻ gấp gáp hơn bình thường khiến Lầy cũng cảm thấy... mình mặc có vấn đề thật! Nhưng vì bản tính lười kinh niên nên Lầy không muốn thay đồ nữa, Lầy kiểm soát.

“Tao mặc xấu là có tính toán cả, tao phải làm nổi mày lên chứ, đúng không?”

Siêu Nai nghe thế thấy cũng hợp lý, bèn gật gù kéo Siêu Lầy đi.

Cả hai vừa đến chỗ hẹn đã thấy anh chàng hẹn Siêu Nai ngồi đấy rồi, khốn nỗi, Nai không nhận ra anh ta, còn Lầy thì tất nhiên là không nhận ra rồi, vì đã gặp lần nào đâu mà biết. Cả hai ngó nghiêng khắp nơi, Siêu Nai còn tỏ ý thất vọng vì đáng lẽ đàn ông nên đến trước chờ phụ nữ mới phải. Nai nhắc điện thoại lên gọi thì ngay góc gần cửa kính, có một người đàn ông đứng dậy, vừa cầm điện thoại đi về phía hai đứa, vừa vẫy vẫy tay.

Khỏi phải nói, Siêu Nai đứng chờ ra như tượng, Siêu Lầy thản nhiên bước đi, quay sang bên cạnh, chẳng thấy Nai đâu, nhìn phía sau thấy Nai vẫn đứng lì một chỗ. Lầy đành quay lại, thì thềm vào tai Nai.

“Khiếp, hồi hộp đến đứng tim thế kia à? Vào đi, nhanh lên.”

Nai vẫn giữa nguyên tư thế, lấp bắp câu nói “huyền thoại”.

“Chừ... mần... răng... chừ?”

Mẹ ơi, bao giờ Nai bỏ được câu ấy trong những lúc nguy cấp hả Nai? Lầy thật sự mất bình tĩnh với Nai, nhưng vẫn cố tỏ ra... bình tĩnh.

“Sao lại hỏi thế? Định chuồn à?” “Không! Răng mà anh ni không giống trong ảnh.” “Sao? Xấu hơn hay đẹp hơn?”

“Xấu hơn!”

“Tất nhiên rồi, thời đại nào rồi mà mày tin vẻ đẹp trong ảnh hả mày? Ba trăm sáu mươi độ là bậc thầy biến vịt thành ngan đấy, mày dùng suốt mà giờ vẫn bị lừa hả?”

“Không, tao chỉ nghĩ, có bột mới gột được hồ, rửa mà... một chút bột cũng nở có.”

“Giờ sao? Chuẩn à?”

“Không, dù rằng thì anh ni nhìn cũng không đến nỗi, chỉ xấu hơn ảnh thôi, ta gặp một chút rồi đi cũng được nả.”

“Thế nhanh lên! Mất thời giờ quá.”

Siêu Lầy kéo Siêu Nai ra bàn, ngồi vào ghế đối diện, Siêu Nai vừa kịp giới thiệu Lầy với anh chàng “camera ba trăm sáu mươi” thì đột nhiên anh ta trở mắt nhìn cô như kiểu có phát hiện gì thú vị. Anh chàng lật đật lôi điện thoại ra xem, rồi rú lên.

“Là cô, đúng là cô rồi!”

Lầy và Nai ngơ ngác nhìn nhau, Nai hỏi hộp hỏi. “Có chuyện chi rửa anh?”

“Đây, có phải cô đây không?”

Anh chàng “Camera ba trăm sáu mươi” chìa điện thoại ra trước mặt Lầy. Hỡi ôi, cái bản mặt Lầy đội mũ bảo hiểm, khẩu trang kéo một dùm dưới cằm đang chình ình trong đó. Lầy lắc lắc đầu mấy lần mới dám tin rằng đó là mình, nhất định là mình chứ không phải đứa nào giống mình được. Nai tròn tròn mắt, vẻ mặt rất... nai nhìn Lầy rồi lại xoay sang nhìn anh “ba trăm sáu mươi độ”.

“Như ri là như răng?”

“Trời ơi, hai em không biết à? Từ hôm qua đến giờ, cư dân mạng sôi sục lên để tìm kiếm cô ấy đấy!”

“Cái gì? Tìm tôi á? Tôi làm gì nên tội? Có cướp chồng, tranh vợ, có ăn cắp, đánh người gì đâu mà tìm tôi?”

“Không phải, đây này, có cái ‘tút’ của anh Việt kiều Anh, kể là cô giúp anh ấy đi mua xăng, cứu anh ấy khỏi cơn say nắng xong biến mất mà không lấy tiền, không cần cảm ơn, anh ấy muốn tìm lại cô để mời một bữa cơm tử tế.”

À, ra thế! Cái thằng nhóc kia thật rách việc, cậu ta dám đăng cả ảnh của mình lên cứ như truy tìm tội phạm, đã thế lại còn để cái ảnh xấu ma chê quỷ hờn thế này nữa chứ! Nếu cậu ta mà ở đây thì Lầy oánh cho no đòn luôn rồi.

Trong khi đó, Siêu Nai vừa đọc vừa ngưỡng mộ Lầy, anh chàng “ba trăm sáu mươi độ” của Nai thì chuyển hết sự chú ý sang Lầy, trong khi Lầy vẫn đang điên tiết vì cái mặt đỏ như gà chọi vì nắng, đội cái mũ bảo hiểm mất cái lưỡi trai và cái khẩu trang kéo xuống dưới cằm của mình trên Facebook. “Ba trăm sáu mươi độ” liên tục đọc những bình luận ca ngợi trên mạng cho Lầy nghe, nói Lầy nổi tiếng rồi! Trời ạ, Lầy đâu cần nổi tiếng, Lầy cũng chẳng cần quan tâm thiên hạ khen gì, chê gì, nếu cần thì Lầy cần một bức ảnh đẹp hơn trong cái “tút” này cơ!

“Ba trăm sáu mươi độ” hào hứng nói chuyện như thanh niên đa cấp trước một hành động rất... con người của Siêu Lầy, một con người hiếm hoi, một tấm gương sáng ngời vân vân và vân vân. Nai cũng chóng cảm, nhìn Lầy ngưỡng mộ, nó luôn ngưỡng mộ cái thái độ sống ung dung tự tại của Lầy, và giờ lại ngưỡng mộ tấm lòng “nghĩa hiệp” của bạn nữa. Lầy ngoáy ngoáy tai, ra vẻ hơi... khó chịu để cho anh “Ba trăm sáu mươi độ” hiểu ý, nhưng khổ nỗi, anh ta vẫn nói. Lầy đành phải đứng dậy, xin phép về trước để lại không gian riêng tư cho đôi trẻ. Khốn nỗi, “Ba trăm sáu mươi độ” lại lộ cộ chạy theo Lầy để xin số điện thoại khiến Nai cũng điên tiết bỏ về luôn. Vậy là, tan tành một cuộc hẹn, có lẽ từ lần sau Siêu Nai nên đi hẹn hò một mình thì hơn.

Siêu Lầy về đến nhà, mở ngay Facebook ra, quả thật, bức ảnh xấu xí của cô đã tràn ngập khắp các trang, trời ơi, thằng dở hơi này, nó

muốn chị già này chui xuống lòng đất sống mới cam lòng sao? May mà Facebook của Lầy chả có cái ảnh nào, toàn ảnh hoa lá, cây cỏ, mây trời chứ nếu không thì toi đời với cộng đồng mạng rồi. Lầy cũng tìm vào trang cá nhân của cậu kia, dường như nó mới vừa được lập với mục đích chính là tìm Lầy. Nhưng mà, mặc kệ chú, chú cứ tìm anh đi, anh cóc xuất hiện thì làm gì được anh!

Siêu Lầy định đi ngủ, nhưng nằm trần trọc mãi vẫn không thể ngủ nổi, có gì đó ám ách, khó chịu. Nếu Lầy không xỉ vả được cậu nhóc con to gan này một trận thì e rằng cậu ta sẽ vô cùng khó ngủ. Thôi được rồi, Lầy ngồi dậy, lại vào Facebook, thấy cậu ta online, Lầy nhảy vào ngay.

“Ê! Nhóc! Không có ảnh đẹp để đăng “tút” thì tìm chị mà xin ảnh đẹp rồi đăng chứ hả?”

Mãng Non lướt mạng, share rất nhiều nhưng danh tính của Nguyễn Thị Lầy vẫn bật vô âm tín. Chị già này có vẻ vô cùng lợi hại đấy, mai danh ẩn tích ghê cơ. Khi cậu chán, định out ra thì nhận ngay được inbox của chị già, cái kiểu nói chuyện y hệt như lần đầu tiên gặp cậu, chả hiểu sao, cậu lại rú lên sung sướng khiến Nam Mỹ đang ngủ bỗng chồm dậy hỏi làm sao. Cậu bảo không sao, tìm được một chị già thôi, Nam Mỹ thờ dài ngủ tiếp. Mãng Non thông thả gõ.

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi thấy ảnh đấy đẹp mà! Chị Lầy khỏe không?”

“Không khỏe mà chat được với cậu à?”

“Aiii! Chị đúng là Lầy, nhưng cảm ơn chị nhé!” “Khỏi cần cảm ơn, gỡ giúp cái status kia xuống là được rồi!”

“Sao phải gỡ, việc tốt cần được lan truyền chứ!” “Bố khi! Thế chú định để ‘anh’ ế trọn kiếp à?”

Cái bản mặt như thế chường đi khắp nơi là đủ kinh hoàng rồi.”

“Ô, sao lại đổi xưng hô thế?” “Vì anh thích thế!”

“Đừng nói chị là les nhé! Nếu thế thì tôi buồn lắm.” “Nếu thế thì ‘anh’ cũng buồn lắm, anh chỉ thích giai đẹp thôi chú ạ!”

“VẬY ‘anh’ có thích chú không? Chú cũng là giai đẹp đấy!”

“Bố khỉ, đừng cợt nhả với ‘anh’, ‘anh’ đấm cho vuông mồm bây giờ!”

“VẬY ‘anh’ có sẵn lòng hẹn chú đấm nhau một trận không? Chú hứa, sau buổi gặp, chú sẽ xóa TUT.”

“Okie, sợ gì? Mai Chủ nhật, ‘anh’ rảnh đấy! Ta nên giải quyết xong ân oán đi, sáu giờ ở quán bia RỒNG XANH nhé!”

“BIA? ‘Anh’ là con gái mà lại hẹn ở quán bia à?”

“Sao? Con gái thì không được uống bia hả?” “À, thôi, hẹn thì hẹn, sáu giờ nhé!”

Thôi xong, chẳng hiểu ngứa tay kiểu gì mà Siêu Lầy lại hẹn cậu ta đi uống bia kia chứ. Nhưng kệ, làm gì để cậu ta gỡ cái “TUT” đó xuống cũng được, người ta nói, thêm bạn thì bớt thù, có gì đâu mà lo lắng chứ.

Còn MĂNG NON thì ngồi đọc lại đoạn chat mà cười như ma làm, chị già này có vẻ hay ho đấy, hiếm khi gặp được một cô gái nào khiến cậu cười từ đầu đến cuối như thế. Cũng hiếm có cô gái nào khiến cậu hứng thú tìm mọi cách để được gặp mặt như thế! MĂNG NON gần như mất ngủ suốt tối, còn cười khành khạch khiến Nam Mỹ bực mình đòi đuổi cậu sang phòng khác ngủ.

Chương 3

S

áng Chủ nhật, Điện Giật ngồi bán hàng, mà thực ra chả phải bán, Điện Giật đến hóng chuyện của khách và làm chuyên gia phân tích tâm lý giúp khách thì đúng hơn, nếu nó có năng khiếu viết văn giống Lầy thì chắc cũng xuất bản được vài ba cuốn tiểu thuyết dựa trên đời tư từ khách hàng mỹ phẩm rồi cũng nên.

Lúc Điện Giật đang say sưa truyền đạt kinh nghiệm cho một chị vừa phát hiện ra chồng đi cặp bồ thì có một khách nữ khác bước vào, sau khi loanh quanh nhờ nhân viên tư vấn về da dẻ này nọ, thị ta nghe chùng hứng thú với “kinh nghiệm” của Điện Giật nên cũng sà vào góp chuyện, hỏi han. Khởi phải nói, Điện Giật có thêm fan thì sung sướng lắm, bao nhiêu ngón nghề “đánh ghen thuê”, “giữ chồng thuê” và các tuyệt chiêu “sưu tầm” trên mạng được dịp tuôn trào ra hết cả. Điện Giật hăng đến nỗi không hề nhận ra thị khách đến sau đã chuồn đi cùng với chiếc iPhone mới cứng của mình.

Nếu không phải nhờ em nhân viên hốt hoảng nhận ra vừa mất một thỏi son xịn ngay sau khi vị khách “vui tính” kia đi thì Điện Giật cũng chả phát hiện ra điện thoại của mình đã không còn trong túi nữa. Khởi phải nói, Điện Giật bật dậy, chạy theo hướng em nhân viên chỉ, nó cứ chạy, chạy mãi, chạy học cả cơm ra mà đũa ăn cắp đã lặn đâu mất tăm tích. Tuyệt vọng, Điện Giật quay về, lấy điện thoại của em nhân viên gọi cho Siêu Nai, Siêu Lầy thông báo tin khẩn cấp. Chỉ có trời mới biết được tại sao nó không báo tin cho công an mà lại đi báo với hai đứa vô dụng kia.

Cả ba tụ tập bàn bạc vụ đi tìm điện thoại, Siêu Nai khuyên Điện Giật nên báo công an, Điện Giật bảo không cần, vì đọc trên mạng nhiều vụ kiểu này, Điện Giật thuộc lòng kinh nghiệm điều tra rồi. Chẳng mấy khi có vụ giật gân thế này, phải tự mình lần ra manh mối rồi share lên trang bán hàng của mình, đảm bảo lượt theo dõi tăng theo

cấp số nhân luôn, đúng kiểu một công đôi việc. Siêu Nai khen Điện Giật thông minh, tiện một mũi tên bắn hai con chim, còn Lầy thì cho rằng, kế hoạch của Lầy vô cùng... “đại tiện”! Sau màn ba đứa tung hô nhau, khen nịnh nhau, Điện Giật bây giờ mới thông báo là đang định vị được điện thoại của mình từ máy của chồng. Cả ba chỉ cần dò theo định vị là tìm thấy đứa ăn cắp ngay ấy mà.

Khỏi phải nói, ba đứa hâm dở lếch thếch dò theo định vị, rút kinh nghiệm lần trước, cả ba không đi xe máy mà đi taxi để lỡ có bề gì còn chạy cho dễ. Cả ba tìm đến một con ngõ nhỏ, sâu hun hút, tối tăm như ban đêm vậy. Vừa xuống taxi đến đầu ngõ, Siêu Nai run rẩy nắm tay Điện Giật, miệng thều thào.

“Hay chừ ta báo công an?”

Điện Giật không biết xót của hay do háo hức được đăng chiến công lên mạng mà hùng hổ đẩy tay Siêu Nai ra.

“Vớ vẩn, đã bảo tự lo rồi còn gì! Báo gì giờ này nữa!”

Siêu Nai len lén liếc cái ngõ thâm u kia rồi lại bầu chặt tay Siêu Lầy, tiếp tục kiểu thở từng từ ra rất chậm ấy.

“Rứa chừ... Lầy với Giật vô... vô đó đi! Nai đứng ngoài ni canh cho!”

Lầy đẩy Nai ra, xắn tay áo hoành tráng.

“Khỏi canh! Mà quên tao đai đen karate à? Còn con Điện Giật đai hồng ‘Tây côn đồ’.

Điện Giật ngẩng đầu lên đĩnh chính.

“Con khỉ, võ thuật làm gì có đai hồng?”

“Thì đại loại là nó cũng có đai màu gì đó, chẳng lẽ hai đứa có võ không bảo vệ nổi một đứa như mày hả Nai?”

Giật gật gù, vồ vồ vai Nai như để Nai trở nên yên tâm hơn.

“Mày biết đấy, tao và Lầy đều có sở trường đánh nhau nên không việc gì đâu, còn sở trường của mày là gì, mày biết rồi đấy.”

“Chạy! Khi mô mà tao nỏ (không) chạy trước đoàn.” “Chuẩn, vậy yên tâm rồi chứ! Một là chúng ta sẽ lấy lại được điện thoại cho Giật một cách oanh liệt, hai là chúng ta sẽ cùng nhau chạy trốn sống trốn chết! Okie?”

Lầy vỗ vỗ vai bên kia của Nai. Nai gật gù hít một hơi thật sâu, rút ngay đôi giày cao gót dưới chân lên kẹp vào nách. Thật là siêu phàm, tại sao nó đi bắt một đứa ăn cắp mà cũng nhất định phải đi dép cao gót cơ chứ! Lầy ngán ngẩm nhìn nó.

“Mẹ Nai ơi, mẹ nghĩ sao mà đi rình ăn cắp còn đi giày cao gót hả mẹ?”

“Kệ! Như rửa cho đẹp!”

Thôi, đúng chuẩn Siêu Nai rồi, dù có chết thì vẫn phải chết cho đẹp mới được. Còn cỡ như Siêu Lầy với Điện Giật, chắc thần chết cũng chán chả buồn ngó tới đâu.

Cả ba nhẹ nhàng đi vào sâu trong ngõ, mặt chúm vào cái điện thoại định vị của chồng Điện Giật, ngõ tối và vắng đến bất thường. Lúc này, Siêu Lầy mới ngó nghiêng khắp ngõ, ờ, hóa ra nó tối cũng phải, cả ngõ toàn là nhà nghỉ hết. Nào là Trúc Mai nhà nghỉ, nào là Hoàng Hôn, nào là Đổi Gió, nào là Tình Thơ... Biết đâu, cái thị ăn cắp điện thoại của Điện Giật cũng đang hú hí với một anh nào đó trong này thì sao? Hoặc, cô ta đã kịp bán điện thoại cho một đôi tình nhân nào đó? Một ông chủ nhà nghỉ nào đó? Hay một đứa du côn nào đó? Tóm lại, dù là ai đi chẳng nữa thì “nó” cũng đang giữ điện thoại của Điện Giật và việc phải ưu tiên hàng đầu bây giờ là lấy được điện thoại cho Giật đã.

Sau một hồi mò mẫm, cả ba đứng trước một ngôi nhà cuối ngõ, nhà đóng kín cửa, Điện Giật hé mắt nhìn qua khung cửa nhòm vào trong, theo thói quen, nó mở sẵn điện thoại để quay clip. Siêu Nai ghé tai hỏi Điện Giật xem có chắc là ở đây không, Giật xem lại định

vị, khẳng định trăm phần nghìn rằng nó đúng là ở đây. Trong khi đó, Siêu Lầy lại lia mắt đi nhìn xung quanh nhằm tìm đường... thoát thân khi cần.

Điện Giật nhón chân chìa điện thoại vào khe hở để quay, Nai ngược mắt nhìn hai đứa bạn và tất nhiên, câu hỏi kinh điển của Nai lại tiếp tục được phát ra.

“Chừ mần răng chừ?”

Nếu như bình thường mà nó thốt lên câu này, thì chắc chắn cả hai đứa kia sẽ quay lại bịt mồm nó ngay. Nhưng bây giờ, cả hai đứa kia cũng đứng sững sờ nhìn nhau, vì thực sự chả biết làm gì cả. Không lẽ bấm chuông gọi cái đứa ăn cắp xuống đòi điện thoại? Hay báo công an? Điện Giật vốn hăng máu là thế mà giờ cũng đột ngột quay lại hỏi.

“Làm sao bây giờ?”

Lầy ngó trước ngó sau, ngó xung quanh nhà, ngôi nhà này kín mít, hình như là nhà duy nhất không có biển nhà nghỉ, nhưng lại có một tờ giấy cỡ A4 ghi “Cho vay nặng lãi”. Thôi xong, rất có thể là một ổ xã hội đen thứ thiệt rồi! Lầy hạ giọng.

“Lặng lẽ về nhà, báo công an đến!” Điện Giật đột nhiên rú lên.

“Diên à! Báo công an á? Báo công an thì còn gì là ly kì, còn gì để mà up câu like nữa chứ!”

Lầy bịt mồm Giật, đột nhiên có tiếng kéo cửa, một gã đàn ông to cao đen hôi đứng sừng sững trước mặt.

“Chúng mày là ai? Đứa nào vừa nói báo công an?” Lầy và Giật cứng đờ người, Nai kẹp chặt đôi giày cao gót vào nách, lấp bắp.

“Dạ, chúng cháu chỉ bàn rửa thôi, chứ chưa có ý định báo công an mô.”

“Cái gì? Mấy con nhãi này dám theo dõi bọn tao hả? Khá lắm, tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là báo công an nhé!”

Hắn ta giờ cánh tay to như cột đình định tóm lấy tóc của Lầy, ngay lập tức, với kinh nghiệm karate học le ve được mấy tháng của mình, Lầy xoay người, thụp đầu xuống, làm hắn bị tóm hụt nên chới với suýt ngã, lợi dụng lúc đó, cả Nai, Giật và Lầy co giò bỏ chạy. Tên to cao đen hôi kia mở toang cửa, huýt sáo một cái, lập tức hai con chó béc giê to ngang cỡ người Lầy lao ra vừa sủa ông ổng vừa đuổi theo ba đứa.

Thôi, toi rồi, chó mà đuổi thì có mà chạy đằng trời! Mà dù có lên trời thì vẫn phải chạy. Cả ba vừa hét vừa chạy, Nai bị rơi giày xuống, nó vừa thở, vừa gào.

“Giày... giày...”

“Dày mỏng gì! Chạy nhanh lên không chó đớp nát mông bây giờ.”

Lầy tóm lấy tay nó kéo chạy, Nai nhìn đôi giày với vẻ đầy tiếc nuối nhưng không còn cách nào khác, giày có thể không cần nhưng tính mạng thì nhất định phải giữ.

Ơn trời, hai con chó béc giê nhìn thấy đôi giày chồng vó của Nai giữa đường thì dừng lại hít hít rồi gặm. Nai, Lầy, Giật chạy được một đoạn, nghe chừng phía sau yên ắng thì ngoái lại, thấy hai con chó đang say sưa gặm đôi giày của Nai, cả ba nhìn nhau nhẹ nhõm. Lầy vừa thở vừa chống tay vào hông, ra vẻ ta đây oanh liệt lắm, nó hất hàm nói với hai đứa còn lại.

“Chúng mày biết vì sao người ta hay nói là thông minh như chó, mà cũng ngu như chó không?”

Nai ngơ ngác.

“Không hiểu! Tóm lại là tại răng?”

“Ờ, tao cũng không biết, nên mới hỏi đó.”

“Mày có biết nhiều khi mày cứ mở mồm ra là tao rất muốn đập không hả Lầy?”

Điện Giật vừa nói dứt câu, phía sau hai con chó béc giê là một, hai, ba, bốn, à không, phải gọi là một đoàn những anh cao to đen hôi đang hăm hăm chạy tới. Ba con giời chỉ kịp hét lên một tiếng thâu trời rồi tiếp tục cắm cổ chạy. Lần này, rút kinh nghiệm từ lần trước, cả ba lại túa ra ba ngách khác nhau, ai nấy bán sống bán chết mà chạy.

Lầy chạy đến mức không kịp thở, mấy chú cao to đen hôi kia có vẻ dai sức hơn bọn lần trước, chạy nhanh như vũ bão ấy. Lầy nghĩ, nếu mình tiếp tục chạy thì không thể thoát được, cô nhìn nhanh sang hai bên đường, rồi tạt vào một ngõ khác, cố gắng cắt đuôi chúng. Sau một hồi luồn lách, Lầy cố gắng tìm chỗ nấp nhưng toàn nhà cao, kín cổng nên rất khó. Cuối cùng, khi ra phía cuối ngõ, Lầy phát hiện thấy một cái xe tự chế lưu động, bán bánh mì và ngô luộc. Lầy chạy ngay đến, chui tọt xuống cái thùng tôn của xe, mặc cho người bán hàng rít lên.

“Cô kia, cô làm cái gì thế?”

“Em xin anh, cho em trốn một tí thôi.”

Lầy vừa dứt lời, đám cao to đen hôi liền chạy tới, chúng ngơ ngác hỏi nhau.

“Con nhãi kia đâu rồi?”

Ngay lập tức, người bán hàng phủ một tấm bao tải lên đầu Lầy, anh ta xoay người lại để che chắn cho Lầy. Đám xã hội đen kia lừ lừ nhìn người bán hàng, một thằng hỏi.

“Có thấy con bé áo ghi nào chạy qua đây không?” “A, áo ghi á? Nó rẽ đường kia rồi!”

Anh ta chỉ đại về phía bên trái, lập tức cả đám rầm rập chạy đi. Đợi một lúc, không thấy động tĩnh gì nữa, Lầy mới bỏ cái bao tải hôi như

cú ấy ra rồi trời lên.

Lầy trời lên đến nơi, định cảm ơn anh bán hàng một tiếng thì đột nhiên mắt trợn ngược lên, anh bán hàng cũng có biểu cảm y hệt, gần như cả hai cùng hét lên.

“Lại là cô à!?”

“Lại là anh à!?”

Trời ạ, đừng ai nói trái đất không tròn đi, trái đất quá tròn ấy chứ! Tại sao lại để gã xe ôm cứu Lầy hôm trước biến thành gã bán ngô cứu Lầy hôm nay hả? Không lẽ, giống như lời Siêu Nai nói, anh ta là thiên sứ được cử đến để giúp Lầy những khi nguy hiểm? Ôi! Thế thì tốt rồi, từ nay có chuyện gì mình cũng cóc sợ nữa. Ô, anh ta là thiên sứ kiểu gì mà trông có vẻ rất chi là... chập chờn thế nhỉ? Trông mặt cũng không đến nỗi nào, nhưng thần thái cứ lúc sáng lúc tối y như cái bóng điện bị hỏng ấy! Không cần biết anh ta tên thật là gì, nhưng có vẻ cái tên Chập Chờn nghe rất... lợi mặt!

Lúc này, Xe Ôm tức Thiên Sứ, tức Chập Chờn tiếp tục lướt nhìn cô từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Siêu Lầy lập tức theo quán tính hốt hoảng lấy tay che ngực.

“Ê! Nhìn cái gì thế? Lần này tôi ăn mặc tử tế đấy!” “Cô làm cái quái gì mà suốt ngày đắc tội với đám lưu manh thế? Lần trước tôi nhớ là tôi đã khuyên cô bỏ nghề đi rồi còn gì?”

“Hứ! Anh là ai mà nghĩ chỉ vì một lời nói của mình có thể khiến tôi thay đổi chứ?”

“À, ừ, xem ra tôi đánh giá cô hơi cao!”

“Này, đừng xem thường tôi, tôi không làm cái nghề như anh tưởng đâu.”

“Lại nghĩ là tôi tin chắc, lần đầu thì ăn mặc đúng kiểu ve sầu rồi, lần này lại chạy hồng học từ phố chuyên nhà nghỉ với xã hội đen ra, cô

đừng nói cô là đại ca băng nhóm nào đó nhé.”

Ôi, cuộc đời! Dù muốn cử thiên sứ đến giúp Lầy thì cũng nên lựa chọn kỹ càng một tí chứ! Sao lại đi chọn cái người hồ đồ mà ngang ngược thế này! Thật là chán hết chỗ nói. Siêu Lầy phải phủi phủi bụi bao tải dính dưới áo, rồi thản nhiên.

“Dù thế nào thì cũng cảm ơn anh vì đã giúp tôi!” “Khỏi cần!”

Nói gì thì nói, anh vẫn là một người tốt, Chập Chờn ạ! Anh đã giúp Lầy hai lần, và cả hai lần đều không hề đòi hỏi công sức hay một lời cảm ơn nào! Trên đời này, giờ tìm một người trông vừa khó chịu, vừa lưu manh lại vừa tốt bụng như anh quả là quá khó luôn ấy. Nghĩ bụng vậy thôi, nhưng Lầy ta lại tỏ vẻ dửng dưng, sửa lại áo, bước đi.

“Anh càng không cần thì tôi càng phải cảm ơn! Cảm ơn nhé! Cảm ơn rất nhiều, cảm ơn vô cùng, cảm ơn vô tận, cảm ơn...”

“Thôi đi, cô thật phiền phức! Lần đầu tiên tôi giúp người khác mà thấy bực mình thế này đấy!”

À, lại còn bực mình cơ á? Được thôi, đã thế thì “lật kèo” tráo trở luôn cho bực đến chết luôn nhé. Lầy nghĩ là làm, liền mỉm cười ra vẻ rất cao thượng.

“Anh đâu có chủ động giúp tôi, đấy là tôi tự chạy đến đấy chứ, lần trước cũng thế, lần này cũng vậy! Anh tưởng anh tốt lắm chắc? Nếu không xảy ra chuyện đã rồi thì còn lâu anh mới giúp nhỉ?”

“Tất nhiên, tôi đâu có rỗi hơi mà giúp người như cô! Hơn nữa, tên tôi không phải là Chập Chờn!”

“Tạm biệt! Và đừng bao giờ gặp lại.”

Siêu Lầy hậm hực bước đi, đi được vài bước, cảm giác ức không chịu được nên vòng lại, đứng chống hông trước mặt Chập Chờn.

“Này, anh kia, tôi không hiểu người đẹp trai như anh mà phải mưu sinh hết nghề xe ôm lại chuyển sang nghề bán ngô dạo làm gì! Thời nay, có nhan sắc thì nên đi làm trai bao ấy, nhanh giàu lắm! Mà nó hợp với anh nữa!”

“Cô định làm má mì dẫn mối đấy à? Khỏi đi, đồ của tôi chỉ đủ dùng thôi, không mang đi chiều hết thiên hạ được.”

Đồ thô bỉ! Siêu Lầy phun ra một câu như thế rồi hùng hục bỏ đi. Chập Chờn nhìn theo cô ta, trong lòng thắc mắc không hiểu một cô gái trông mặt sáng sủa thông minh như thế mà lại đi làm “gái” làm gì. Chẳng lẽ, cô ta có uẩn khúc gì chẳng? Cuộc đời này thật kỳ quặc, luôn đẩy con người đến những ngã rẽ bất ngờ, mà chính bản thân người ta khi lựa chọn xong vẫn không thể tin rằng mình đã chấp nhận đi theo lối đó. Cô gái ấy, có lẽ cũng chẳng phải dạng vừa, nhưng dù sao, nếu một người trông cá tính, thông minh như cô ấy mà chọn cái nghề này thật là phí phạm.

Chập Chờn đẩy xe vào sâu trong ngõ, ngay lập tức, một đôi nam nữ khoác vai nhau tình tứ bước ra. Chập Chờn giả vờ đứng luộc ngõ, một tay dùng điện thoại chụp ảnh cho đến khi đôi kia bước lên ô tô đi mất. Chập Chờn gọi điện thoại.

“Alo! Thôi Chân Song hả? Ra trông xe ngô nhé! Anh té đây!”

Chập Chờn bỏ áo khoác ngoài, mũ và đeo kính đen, bây giờ mới lộ ra vẻ đẹp của một người đàn ông phong độ. Chập Chờn chạy thẳng đến chiếc ô tô màu đen và mở cửa xe, lái đi mất.

Siêu Lầy đứng chờ Siêu Nai và Điện Giật ở chỗ đã hẹn trước, Điện Giật cũng Siêu Nai lò dò từ trong một quán cà phê đi ra, chân Siêu Nai xước chằng chịt, rớm máu. Hóa ra, hai đứa trốn được vào một nhà dân, khi hết động thì bò ra đây ngồi hóng tin Siêu Lầy.

Cả ba rũ rượi lên taxi về, Nai kêu đau chân liên tục, Giật thì gào thét chửi bới bọn ma cô, xong tuyên bố bây giờ về đi báo công an! Ôi, mẹ ơi, nếu nó nghĩ được như thế ngay từ đầu thì có phải cả ba đứa

không gặp phải đại họa này không? Đúng là con điện giật mà, cứ làm trước mới nghĩ sau, có chán không chứ.

Siêu Lầy kể cho Siêu Nai và Điện Giật nghe người cứu mình lại là gã xe ôm hôm trước. Điện Giật không tin rằng cuộc đời có sự trùng hợp kỳ dị như thế, còn Siêu Nai nằng nặc cho rằng đó là nhân duyên, mà nhân duyên thì khó mà cưỡng được, chắc chắn sẽ gặp lại lần nữa. Lầy nhất quyết không, nếu có gặp nhau lần nữa, chắc chắn sẽ đánh nhau to. Nai chán Lầy, tuyên bố Lầy đã mất dây thân kinh lãng mạn từ khi mới ra đời rồi. Lầy thì chả hiểu tại sao một việc như thế mà Nai lại nghĩ là lãng mạn cho được?

Năm rưỡi chiều, Măng Non ăn mặc tử tế ngồi chờ Siêu Lầy ở quán Ròng Xanh. Sáu giờ chiều, theo lịch hẹn, Lầy vẫn chưa thấy đâu, ba mươi phút sau, Lầy vẫn không có một gợn sủi tăm. Măng Non bắt đầu nghi ngờ mình bị chị già chơi đùa, cho leo cây, nhưng cậu lại nghĩ, một người sẵn sàng giúp đỡ người khác như vậy thì chắc chả bao giờ chơi xỏ người khác đến thế, nên cậu yên tâm gọi trước một chai bia rồi ngồi chờ tiếp. Bảy giờ tối, Lầy chưa ló mặt, Măng Non dần dần nhận ra có lẽ mình hơi... ngây thơ khi tin lời chị già. Tám giờ tối, Măng Non đứng dậy trả tiền, bước ra cửa thì một cô gái va mạnh vào cậu khiến cậu không đề phòng nên ngã vật ra sàn, cô gái chìa đôi tay lấm lem ra để kéo tay Măng Non dậy. Măng Non nhận ra Lầy, dù mặt Lầy lúc đó lem nhem như mới chui từ kho than tổ ong ra. Lầy cũng nhận ra Măng Non, nhoẻn miệng cười. Măng Non bò dậy, vẫn không thể hết ngạc nhiên, nên vừa đi lùi lại cái bàn mình ngồi lúc nãy vừa nhìn Lầy.

“Cuối cùng chị cũng đến, tôi tưởng chị chơi xỏ tôi chứ!?”

“Này, tôi tôi chị chị cái gì hả? Ít tuổi thì biết thân biết phận xưng hô chị em đi.”

“Chưa chắc là ít tuổi đâu nhé!”

Siêu Lầy quờ ghé ngồi xuống, Măng Non quá tò mò khi thấy chị già trông như vừa bốc than. Cậu nhìn kỹ, trên má Lầy có vết xước đỏ ửng, không kìm được sự hiếu kỳ, Măng Non hỏi.

“Chị Lầy làm sao thế? Sao trông chị xộc xệch thế?” “À, vừa đánh nhau xong thì chạy đến đây luôn!” Măng Non choáng váng, ở đâu có kiểu người nói chuyện tình bơ như thế kia chứ! Không lẽ, chị già là nữ quái chuyên đánh nhau rồi up clip lên mạng? Siêu Lầy không thèm để ý đến biểu cảm của Măng Non, cô vẫy tay gọi phục vụ đến xin một cốc nước thật nhiều đá. Sau khi uống một hơi cạn sạch cốc, Lầy ngồi dựa vào ghế thờ.

“Xin lỗi vì bất chú đợi lâu nhé!”

“Ôi, nhìn dáng vẻ này thì xưng anh là đúng rồi! Chị là les thật hả?”

“Điên à, tôi đã bảo tôi chỉ thích giai đẹp thôi mà!” “May quá! Tôi cũng là giai đẹp đấy!”

“Hừ! Chắc gương nhà chú vỡ hết rồi à?”

Măng Non cười, quả thật, chị già này đúng kiểu không phải dạng vừa đâu. Măng Non cảm thấy con người này rất dễ... khiến người khác tức hộc cơm ra, nhưng cũng dễ khiến người khác thích đến mất ngủ. Cậu đưa khăn giấy cho Siêu Lầy, ra hiệu nên lau mặt, Lầy cầm khăn, lau lên mặt rất tự nhiên.

“Chị đánh nhau với ai mà đến nông nổi này?” “Có hai thằng ranh sàm sỡ tôi trên xe buýt, tôi cảnh báo nó nhiều lần nhưng nó không nghe!”

“Và chị đánh hẳn?”

“Không, ngu gì mà đánh nhau trên xe, xe chật thế, nhỡ bị đánh thì chạy đằng giòi à! Tôi lẩn sang chỗ khác đứng! Sau đó để ý xem nó xuống bến nào, tôi cũng xuống bến đấy!”

“Rồi sao?”

“Tất nhiên, trong lúc nhận nhạo xuống xe, nó lại sờ soạng tôi, tôi kê, cho xe buýt vừa đi, nó cũng vừa rời tay khỏi hông tôi, tôi tát cho nó một phát!”

“Thật hấp dẫn, rồi sao?”

“Sao cái khi! Nó đòi tát lại tôi, tôi né được, tôi vừa đập vừa gào toáng lên nó là đưa biến thái, người ta quay lại một đồng để xem.”

“Và chị bị nó đánh lem nhem thế này?” “Chuyện chỉ dừng ở đấy thì đâu đến nỗi muộn giờ! Thằng đấy không phải là đối thủ của tôi, tiết lộ nhé, tôi có đai đen karate, tôi đập vài phát thì nó ngã chổng quèo ra, xong tôi cảnh cáo nó mấy câu rồi chuồn.”

“Bái phục! Nhưng, sao mặt chị lại bị xước thế kia?” “À, số tôi đúng là nhỏ! Vừa thoát được kiếp nạn này thì lại chuyển sang kiếp nạn khác! Tôi khát nước, dừng ở một hàng tạp hóa mua nước, vừa đưa cho bà ấy tờ năm trăm nghìn chờ tiền thối lại thì hai thằng ranh nào đi xe máy qua giật túi bà ấy, thế là tôi chạy theo đập nó ngã.”

“Tuyệt! Chị đúng là siêu anh hùng!”

“Anh hùng cái khi khô gì! Tôi mà không đuổi theo đòi túi cho bà ấy thì bà ấy lấy tiền đâu thối lại cho tôi.”

“À, ra thế! Nhưng với tôi, chị vẫn là anh hùng!

Mà sau đó thì sao?”

“Tôi đập xe chúng nó đổ, xong, hai thằng kia xông vào đánh tôi!”

“Ai thắng?”

“Cứ cho là tôi thắng đi!” “Sao lại cứ cho là thế nào?”

“Thì chúng nó lao vào đập tôi, một thằng cào trúng mặt tôi, tôi thụp xuống, vớ được cái túi của bà chủ tạp hóa...”

Măng Non hồi hộp nghe Siêu Lầy kể chuyện, cứ ôm tim suốt, nghe như phim hành động của Tom Cruise ấy. Siêu Lầy dừng lại uống nước, Măng Non không ngăn nổi tò mò.

“Tiếp đi? Chị đánh chúng một trận như tử chứ?” “Điên à, tôi ôm túi chạy một mạch đến hàng tạp hóa, chui xuống gầm tủ trốn một lúc, chờ yên ắng rồi mới bò ra.”

Ôi trời ơi, cứ tưởng anh hùng thế nào cơ! Măng Non ngoác mồm ra cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Siêu Lầy thấy Măng Non cười nhiều quá cũng đâm ra ngại.

“Cười ít thôi, nếu không vì năm trăm nghìn thì tôi không ngu gì dấy vào chúng đâu! Mà tóm lại, không biết kiếp trước tôi có ân oán giang hồ gì không nhưng kiếp này tôi suốt ngày hoặc là bị đánh hoặc là đuổi đánh người khác thôi.”

Ôi, không thể kể hết sự ngạc nhiên, choáng váng rồi ngỡ ngàng mộ của Măng Non dành cho chị già Lầy Thị Lợi này! Chị ấy cứ hồn nhiên phô diễn hết những thứ đáng yêu của mình ra làm gì nhỉ. Măng Non không phủ nhận bình thường mình chỉ thích ngắm gái đẹp, nhưng lần này, cậu lại bị thu hút bởi một cô gái chỉ hơi đẹp và lại già nữa. Thật, cảm xúc là thứ rất vớ vẩn, cứ lúc thế này, lúc thế kia, thay đổi mà không thềm báo trước gì cả. Măng Non rụt rè đề nghị.

“Chị đi rửa mặt đi, để bản thể lại ảnh hưởng đến vết thương.”

“Ôi giờì, thế này ăn thua gì! Ăn uống xong đằng nào chả phải rửa! À, mà chú gọi bia thì nhớ gọi mời nhé! Tôi có cái ưu điểm là không tốn bia mà rất tốn mời thôi.”

“Tôi đã nói là tôi sẽ mời chị một bữa tử tế mà! À, mà chưa chắc chị đã hơn tuổi tôi nhé, tôi trông trẻ hơn tuổi nhiều đấy!”

“Thật hả? Chú bao nhiêu tuổi?” “Thế chị bao nhiêu tuổi?”

“Ê này, không biết câu hỏi tuổi của phụ nữ là mất lịch sự à? Chú bao nhiêu tuổi đã.”

“Hai mươi bảy tuổi”

“Hai mươi bảy á? Không tin, mặt búng ra sữa thế kia mà, định khai gian hả? Đưa chứng minh thư đây xem nào?”

Măng Non rút ví, chìa cái bằng lái xe ra với vẻ mặt rất chi là vênh váo, cậu nghĩ rằng Lày ta biết cậu nhiều tuổi hơn chắc phải xấu hổ lắm, thế cho chừa cái tội chưa biết gì về nhau mà đã xưng chị chị chú chú như đúng rồi. Siêu Lầy nhíu mày lật đi lật lại cái bằng lái xe của Măng Non, rồi trả lại cậu.

“Đúng hai mươi bảy tuổi thật! Trông cứ tưởng mới hai mươi đấy, mà tên gì kỳ cục vậy, Nguyễn Nam Phi, chú được để rơi ở Nam Phi à?”

“Bố tôi là thầy giáo dạy môn Địa lý! Bố thích đi du lịch nên đặt tôi là Nam Phi, còn anh trai tôi là Nam Mỹ!”

“Mỹ Nam à? Chắc anh trai chú phải đẹp trai lắm nhỉ?”

“Nam Mỹ chứ không phải mỹ nam bà chị già ạ!” “À, ờ nhỉ, tôi cứ nghe đến từ mỹ mỹ gì đó là nghĩ ngay đến mỹ nam! Cơ mà tóm lại, trông chú trẻ hơn tuổi nhiều đấy.”

Măng Non cất ví, ra vẻ rất đàn anh.

“Thế nên, khi chưa biết gì về người ta thì đừng xưng hô tùy tiện nhé! Cứ chị chị, chú chú rồi còn anh với chú nữa!”

“Này, ai tùy tiện hả? Chú hai mươi bảy tuổi, còn ít hơn chị ba tuổi đấy!” “Cái gì? Không tin!”

“Cần bằng chứng hả? Chứng minh luôn!”

Siêu Lầy lôi chứng minh thư ra, chìa trước mặt Măng Non, Măng Non trố mắt lên đọc.

“Phan Huyền Lê! Đúng ba mươi tuổi thật! Thế mà dám nói dối tên là Nguyễn Thị Lày cơ đấy!”

“À, đó là nick name, bạn bè thân gọi tôi là Siêu Lầy do tôi cũng hơi lầy!!!”

“Công nhận, ai đặt nick name cho chị mà chuẩn thật đấy!”

“Chuyện! Giờ gọi đồ đi, tôi vừa đói vừa khát rồi!” Quả thật, cái chị già Lầy này lầy thật! Chị ta cứ đưa Măng Non đi từ hốt hoảng này sang hốt hoảng khác, không thể phanh kịp. Măng Non gọi bia, Lầy khăng khăng gọi riêng cho mình luôn hai chai, dù chả hiểu ý đồ của Lầy thế nào nhưng Măng Non cứ chiều theo. Không ngờ, vừa mới bước chân về Hà Nội, Măng Non đã tìm ngay ra cạ cứng chơi cùng, nhậu cùng chứ không phải vò võ ngồi chờ ông anh Nam Mỹ đi làm về như trước đây. Và quan trọng hơn, Lầy hình như không hề biết cậu là ai.

Siêu Lầy và Măng Non bắt đầu ăn và uống, cả hai nói chuyện thoải mái, cười thoải mái cứ như kiểu bạn thân lâu ngày không gặp nhau vậy. Đây là lần đầu tiên Măng Non cảm thấy khoảng cách giữa một cô gái và mình hoàn toàn bị xóa mờ. Cậu vui vẻ mà không phải gượng ép, cũng không cần để tâm đến lịch sự hay giữ gìn hình ảnh người đàn ông lịch thiệp nữa. Chị già ấy, khiến Măng Non trở thành người mà trước đây chính cậu mong muốn, chứ không phải là một ngôi sao mà nhiều người mơ ước.

Còn Siêu Lầy thì chỉ thấy cậu này rất trẻ con, mà cũng có vẻ ngây thơ nữa, còn lại thì chẳng có gì mới mẻ. Vì Lầy mà, mấy vụ uống bia làm quen, cảm ơn hay làm lành như này Lầy trải qua rất nhiều rồi, ngay cả vết xước trên mặt Lầy ngày hôm nay, nó không là gì so với những vết bầm tím, rách da mà trước đây Lầy từng chịu. Lầy luôn quan niệm rằng, nếu không thể bảo vệ được thể xác khỏi sự tổn thương, thì nhất định phải bảo vệ bằng được tâm hồn khỏi những vết thương tòi tệ. Vết thương thể xác có thể lành theo thời gian, còn vết thương tâm hồn thường bị khoét sâu thêm theo thời gian. Thế nên, dù thể xác bầm dập cỡ nào, thì tâm hồn Lầy vẫn trong trẻo và hiên ngang cỡ ấy!

Khi bữa bia sắp tàn, Lầy vẫn tỉnh táo, vì Lầy có nguyên tắc bất di bất dịch là không bao giờ uống quá hai chai bia, và lúc nào cũng uống đủ hai chai bia mới rời bàn nhậu. Liếc thấy chai bia còn lại sắp cạn, Lầy tiết lộ nguyên tắc của mình cho Măng Non nghe. Măng Non trố mắt nhìn, nhưng vẫn tôn trọng Lầy, cậu rót cạn chai bia còn

lại vào cốc của Lầy, cả hai cùng chạm cách một cái. Thời khắc đó, không hiểu sao Măng Non lại lo sợ không thể được gặp Lầy thêm nữa, vì vậy, cậu năn nỉ Siêu Lầy cho mình số điện thoại. Siêu Lầy đưa điện thoại của mình cho cậu, bảo tự lấy số đi, rồi ngửa cổ uống nốt bia trong cốc, với một khí phách y hệt nam tử hán đại trượng phu... nghiện bia.

Khi chiếc cốc vừa được đặt cách xuống bàn, thì từ đâu đó có tiếng gọi của một người đàn ông.

“Măng Non!”

Ơ, Măng Non nào cơ? Sao có ai có cái tên buồn cười thế chứ! Siêu Lầy liếc mắt nhìn quanh, thấy Nam Phi đứng dậy, vẻ mặt khó chịu.

“Em bảo nhiều lần rồi mà, đừng có gọi em bằng nick name đó ở chỗ đông người.”

Siêu Lầy phá lên cười sặc sụa.

“Ha ha! Hóa ra nick name của cậu là Măng Non, hèn gì, trông cậu ngây thơ vãi lúa ra luôn ấy!”

Nam Phi nhíu mày nhìn anh, Nam Mỹ nghĩ mình vô tình phá hoại cuộc hẹn của em nên định rời đi.

“Ờ, anh xin lỗi! Tại anh bất ngờ khi thấy em ở đây!” “Ờ, em tưởng anh đi làm vụ gì mà?”

“Ờ, vừa hoàn thành! Định vào làm chai bia thì gặp ngay ông em trai đi chơi với bạn gái. Thôi vậy, anh đi trước đây.”

À, nghe nói chuyện thì đúng là anh trai với em trai rồi, chắc ông anh Mỹ Nam hay Nam Mỹ của cậu ta đây mà. Nếu thế, Lầy nghĩ mình nên giải thích rằng mình không phải bạn gái của Nam Phi mới đúng. Lầy ta đứng dậy, chưa kịp nói thì Nam Phi đã cắt lời.

“Nam Mỹ! Ngồi cùng đây đi! Đây là chị gái đã giúp đỡ em hôm trước đấy!”

“Ô, thế à? Thế thì phải cảm ơn mới được!”

Nam Mỹ vừa xoay người lại, cũng đúng lúc Lầy quay mặt lại nhìn. Cả hai cùng đứng hình, rồi cùng hét lên.

“Lại là cô à?” “Lại là anh à?”

Thôi xong, làm thế nào mà ông trời lại biến gã xe ôm thành gã bán ngô luộc rồi lại biến thành gã tên là Nam Mỹ phong độ lịch lãm trước mặt Siêu Lầy thế này cơ chứ? Nam Phi ngơ ngác nhìn hai người.

“Hai người quen nhau à?” “Không quen.”

Cả hai cùng đồng thanh nói, Siêu Lầy đeo túi, chào về. Nam Mỹ lại “hiên ngang” ngồi xuống, nhìn bộ dạng của Siêu Lầy rồi mĩa mai.

“Sao? Hôm nay lại gây sự với đám lưu manh nào nữa rồi chứ gì?”

“Việc gì đến anh mà hỏi!”

“Ờ, thì cũng chả liên quan thật! Nhưng, nói cho cô biết nhé! Có thể cô đang cố tình tiếp cận em trai tôi, dù với mục đích gì đi nữa thì cũng nên dừng lại! Em tôi có tiền, có tiếng tăm, có nhan sắc nhưng nó không phù hợp với người như cô đâu.”

Nam Mỹ vừa nói dứt câu thì bị một cú tát trời giáng từ chính tay của Siêu Lầy khiến anh và cả Nam Phi đều choáng váng. Siêu Lầy kéo ghế ngồi xuống.

“Tôi định bỏ đi, nhưng mà cần phải giải quyết ân oán với anh cho xong đã! Dù sao, anh cũng giúp tôi hai lần! Một là, tôi không làm gái như anh nghĩ, tôi không biết anh làm gì, nhưng tôi nghĩ việc của tôi cũng giống như việc anh lúc thì thành xe ôm, lúc lại bán ngô dọc đường ấy! Người nhìn thấy anh làm xe ôm thì nghĩ anh là xe ôm, người thấy anh bán ngô thì nghĩ là anh bán ngô, còn sự thực anh làm cái quái gì ai mà biết được.”

“Có vẻ cô say rồi, nói loanh quanh quá!”

“Thôi, nói toẹt ra cho nó nhanh nhé! Tôi không làm gái gú gì như anh tưởng đâu, tôi làm biên tập viên cho một công ty truyền thông, có thể nhân viên đây, có cả chứng minh thư đây. Dù tôi chả hiểu tại sao tôi lại phải giải thích những điều này với anh, nhưng mà, tại cái mặt ra vẻ đạo mạo của anh khiến tôi phát ón.” Siêu Lầy đặt nắm thẻ trên bàn, Nam Mỹ liếc qua. “Cảm ơn, tôi cho đó là một lời khen. Thế sao cô lại... đắc tội với lưu manh?”

“À, thì một lần... đánh ghen hộ, còn lần gần nhất là bắt trộm hộ.”

Nam Phi mỉm cười, không ngờ bà chị già này lại có nhiều “trang sử” oanh liệt đến thế, đúng kiểu bao đồng, lúc nào cũng thích làm siêu anh hùng rồi. Nam Mỹ đứng dậy, cúi đầu rất lịch sự kiểu Hàn Quốc, chắc do anh ta xem nhiều phim Hàn quá rồi.

“Xin lỗi cô, do tôi hiểu nhầm! Lúc nãy nói với cô mấy câu khó nghe, chỉ vì tôi muốn bảo vệ em trai của mình thôi.”

“Thôi đi, tôi biết anh ghét tôi, mà tôi thực ra cũng chẳng ưa anh!”

Nam Mỹ chưng hửng trước thái độ của Siêu Lầy, còn Nam Phi ngồi ôm bụng cười. Phải mất một lúc, Nam Phi mới dàn xếp, hòa giải được để hai người họ ngồi với nhau.

Nam Mỹ mời bia cô, coi như xin lỗi, Nam Phi cổ vũ Siêu Lầy. Thật ra, Lầy không muốn phá vỡ nguyên tắc, nhưng nhìn cái mặt kênh kiệu, lạnh lùng của Nam Mỹ - tức Chập Chờn, khiến cô phát bực. Đừng tưởng Lầy này hèn, uống thì uống, sợ gì chứ. Thế là Lầy tự phá bỏ nguyên tắc, uống với Nam Mỹ mấy cốc bia nữa, dù sau đó, Nam Mỹ từ chối không uống tiếp, còn Nam Phi khuyên Lầy nên dừng nhưng Lầy nhất quyết không nghe. Một khi Lầy đã máu thì đừng hỏi máu tới đâu. Lầy uống lia lịa rồi loạng choạng đứng dậy đi về. Nhưng vừa đứng dậy, Lầy đã ngã vật xuống sàn. Báo hại, hai anh em Nam Mỹ Nam Phi người xóc nách, kẻ nắm chân bê Lầy lên xe.

Khi cho Lầy nằm dài ở băng ghế sau, Nam Phi lên ghế trước, Nam Mỹ vừa thắt dây an toàn, vừa nhìn phía sau.

“Sao cô ta uống khỏe thế nhỉ?”

“Em cũng chẳng tưởng tượng nổi! Giờ làm thế nào anh?”

“Không biết! Em biết nhà cô ta không?”

“Không! Bọn em vừa gặp nhau mà, em tưởng anh quen.”

“Có quen đâu, lấy điện thoại của cô ta đi, mình sẽ gọi cho ai đó trong danh bạ của cô ta vậy.”

Nam Phi lục điện thoại trong túi của Siêu Lầy, nhưng bắt lực vì nó có pass, mà Siêu Lầy thì lay mãi không dậy. Nam Mỹ tặc lưỡi.

“Thôi vậy, đưa cô ta về nhà mình.”

Nam Mỹ nổ máy lái xe đi. Nam Phi thỉnh thoảng liếc nhìn Lầy đang nằm li bì phía sau.

“Chị ta sẽ không sao chứ? Có nên đưa đi viện không?”

“Không sao đâu, say quá ấy mà!”

“Chị già này thú vị lắm! Em chưa bao giờ gặp ai như thế.”

“Này, cô ta không biết em là ai thật à?” “Không, thế nên cô ta mới thế chứ!”

“Ờ, cũng phải! Nhưng em cẩn thận nhé, để người khác nhận ra là không hay đâu.”

“Chắc còn lâu mới biết!”

Nam Phi lại quay lại nhìn Siêu Lầy ngủ, rồi tùm tùm cười. Nam Mỹ liếc Nam Phi.

“Sao thế?”

“Chị ta đáng yêu quá!”

“Này, đừng nói là tình yêu sét đánh nhé.”

“Thì thích vậy thôi, có ai nói là yêu đâu! Em thích chơi với chị ấy, em thấy thoải mái, nhẹ nhõm lắm, anh đừng đa nghi quá, anh sẽ già nhanh cho mà xem.”

“Ừ! Anh đã quá già rồi!”

Nam Mỹ lái xe rẽ vào nhà. Hai anh em đùn đẩy nhau bế Siêu Lầy. Măng Non bảo anh trai. “Em giữ cửa xe, anh bế chị ta vào đi.” “Sao anh phải bế? Cô ta là ân nhân của em cơ mà?” “Em không quen mang vác nặng! Mà trông chị già này có vẻ hơi nặng.”

“Cái gì cơ? Em là dân thể thao đấy! Tự lo đi.” Nam Mỹ bỏ vào trong, Nam Phi đứng nhìn Siêu Lầy đang lảo nhảm trong xe, rồi tặc lưỡi kéo Lầy dậy, cõng lên lưng khệ nệ đi vào nhà.

Vừa bước vào phòng khách, Măng Non thấy Nam Mỹ đang tháo cà vạt, cậu khở sở vì một bà Siêu Lầy tăng động trên lưng. Nam Mỹ nhìn em trai mỉm cười.

“Em biết dính vào phụ nữ là khở thế nào rồi chứ?” “Em cũng biết vì sao anh ế đến giờ rồi! Giờ để chị ta nằm đâu đây?”

“Tùy em!”

Nam Mỹ nhún vai, Măng Non được thể cõng Siêu Lầy vào phòng Nam Mỹ. Nam Mỹ nhìn thấy, hốt hải chạy đến chặn cửa.

“Làm cái gì đấy? Đây là phòng của anh cơ mà?” “Anh bảo tùy em cơ mà!”

“Đây là bạn em, em cho cô ta vào phòng em ấy!”

“Không được, nhờ chị ta nôn vào giường em thì sao? Em sợ mùi nôn lắm.”

“Hay cho cô ta ngủ ở sô pha?”

“Ờ, thế mà em không nghĩ ra, em rùn hết cả chân rồi!”

Măng Non quay lại, thả Siêu Lầy xuống sô pha, đứng thờ đốc. Nam Mỹ đi lấy chăn, đắp lên người cô rồi giục em trai đi ngủ. Măng Non sau một hồi lo lắng thì đành để Siêu Lầy ở đấy rồi ai về phòng nấy ngủ.

Điện tắt, Măng Non nằm nghĩ lại cuộc gặp gỡ kỳ cục của mình và Siêu Lầy mà vẫn thấy buồn cười. Không biết rốt cuộc chị già này từ hành tinh nào đến mà dị thường đến vậy. Một cô gái như thế, chắc ở gầm trời này chẳng kiếm được ai yêu đâu, hoặc nếu có thì cái anh người yêu đó chắc hẳn cũng bị ép buộc mà yêu thôi.

Măng Non chợt nghĩ, không biết chị ta ngủ ngoài đó có ổn không? Nhớ may mắn xuống đất thì sao? Nhớ đâu bị cảm lạnh thì sao? Nhớ đâu... ngộ độc rượu mà chết thì sao? Trời đất ơi, không thể tưởng tượng được gì tốt đẹp hơn nữa.

Trong khi đó, Nam Mỹ nằm trần trọc trên giường, cũng nhớ lại những lần gặp gỡ tình cờ với Siêu Lầy. Anh tự hỏi, cô ta là ai? Liệu cô ta có ý đồ gì để tiếp cận với Nam Phi không? Hoặc rất có thể, cô ta đang tiếp cận với cả hai anh em thì sao? Nam Mỹ thực sự không thấy yên tâm khi để một cô gái xa lạ, hành tung lại bí ẩn này ngủ trong nhà mình. Anh bật dậy, mở cửa đi ra phòng khách.

Nam Mỹ đứng nhìn cô gái say rượu đang ngủ bằng ánh đèn lò mò hắt ra từ chiếc bóng cầu thang. Anh không hiểu tại sao cô ta lại say đến thế, sao lại có một cô gái chẳng có tí cảnh giác nào khi uống bia với người lạ cơ chứ! Một cô gái như thế, nếu không có âm mưu gì đen tối thì cũng là loại dễ dãi với đàn ông rồi.

Nam Mỹ định quay đi, đúng lúc Siêu Lầy xoay người, đập tung chăn rồi lăn nửa người xuống ghế, nửa còn lại vẫn ngáp ngáp làm nhảm gì đó trên sô pha. Nam Mỹ ngán ngẩm, tóm hai chân Lầy định giúp cô nằm lại cho tử tế thì điện vụt sáng, Măng Non đứng nhìn cái hành động trông có vẻ rất... đen tối của anh trai với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Anh làm gì thế?”

Nam Mỹ vội thả chân Siêu Lầy xuống, có vẻ bối rối, gãi gãi tai.

“Anh đi uống... nước, vô tình nhìn thấy cô ta bị ngã nên định giúp!
Mà sao em lại ra đây?”

“À, em sợ chị ấy bị lạnh.”

“Em lo lắng hơi thái quá đấy!”

Nam Mỹ xoay người định bỏ đi để giấu sự bối rối của mình thì đột ngột Lầy bật dậy, tóm lấy tay Nam Mỹ rồi gào lên trong cơn say.

“Này, giúp tôi, anh giúp tôi!”

“Giúp được gì cho cô bây giờ? Con gái con lú, uống say như chết thế này mà không sợ à?”

Siêu Lầy nhú mày ngồi dậy, vẫn tóm chặt tay của Nam Mỹ.

“Say á? Tôi đâu có say, chỉ hơi say một tí thôi! Anh... giúp tôi đi.”

“Giúp cái gì?”

“Ghé sát mặt anh vào đây.”

Nam Mỹ đang lúng túng, Nam Phi tủm tỉm cười, có vẻ rất tò mò.
Nam Mỹ lại tiếp tục định rời đi, Nam Phi ngăn lại.

“Anh là đàn ông mà, không định giúp chị ấy sao?” “Đúng đấy, chỉ có anh mới giúp tôi thoát khỏi cơn say thôi, ghé lại đây.”

Siêu Lầy cố hết sức kéo mạnh Nam Mỹ, anh ta chúi người xuống, sát mặt mình vào mặt cô, nhưng vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

“Rồi đấy! Giờ muốn tôi giúp gì?”

“Sát thêm tí nữa.”

“Này, cô định làm gì?”

“Tôi không ăn thịt anh đâu mà sợ! Đàn ông gì hèn thế.”

Nam Mỹ nén bực bội, và tất nhiên, anh ta không thể để cho một cô gái như thế này nghĩ mình hèn được. Nam Mỹ dí thật sát mặt mình vào mặt Siêu Lầy, khoảng cách gần đến nỗi chỉ cần người kia cúi xuống một tí thì môi sẽ chạm môi. Siêu Lầy lấy tay vỗ vỗ nhẹ vào má Nam Mỹ, rồi bắt đầu phồng mồm lên. Lầy kịp đẩy mặt anh ta ra rồi phun một bãi nôn ra sàn, à không, thực ra phun lên chân của Nam Mỹ.

Măng Non nhìn thấy thế cũng bịt miệng suýt nôn theo, Nam Mỹ trợn mắt nhìn bãi nôn kinh khủng dưới chân mình. Siêu Lầy điềm nhiên lôi trong túi xách ra khăn giấy, lau miệng. Nam Mỹ gào lên, không giấu được sự tức giận.

“Cô làm cái quái gì thế hả?”

“Xin lỗi và cảm ơn anh nhiều! Nhờ cái cái mặt của anh mà tôi có thể nôn ra dễ dàng, lần sau say rượu, tôi nhất định sẽ đến tìm anh!”

“Biển khỏi nhà tôi ngay!”

Măng Non ôm bụng cười, Nam Mỹ bực bội lờm hai người rồi đi thẳng vào toilet. Măng Non lấy nước giúp Siêu Lầy, có vẻ sau khi nôn xong, cô tỉnh táo hơn. Siêu Lầy xung phong dọn sạch chỗ mình vừa nôn, rồi nhờ Măng Non gọi xe taxi cho mình về. Măng Non khẳng khẳng sẽ đưa cô về, vì giờ này quá muộn để đi taxi. Măng Non bảo Siêu Lầy chờ anh vào phòng lấy áo khoác rồi sẽ trở ra.

Siêu Lầy cố uống thêm nhiều nước để tỉnh táo, dù cái cảm giác biêng biêng, nghiêng ngả vẫn không thể hết. Nam Mỹ khoác áo tắm đi ra, anh ta có vẻ hoảng hốt khi Siêu Lầy vẫn còn ở đó. Anh ta hỏi cô sao chưa đi, Siêu Lầy nhún vai chưa kịp nói gì thì Măng Non đã khoác áo đi ra, trông thấy anh trai, Măng Non vỗ vỗ vai anh.

“May quá, anh mặc quần áo đi, chúng ta phải đưa chị này về.”

“Chúng ta á? Không có chuyện đó đâu! Anh không muốn dây vào người như vậy.”

“Anh nghĩ tôi muốn dây vào anh chắc?”

Lầy bức xúc lên tiếng. Măng Non cố gắng làm dịu tình hình.

“Nam Mỹ, anh biết em không thạo đường đúng không? Em đưa chị ta về rồi lại bị lạc thì sao?”

Nam Mỹ thờ dài xoay người đi vào phòng.

“Rồi! Chờ đấy! Việc này là vì em chứ không phải vì cô ta đâu.”

Siêu Lầy nhìn theo Nam Mỹ, bĩu môi. Măng Non dẫn Siêu Lầy ra xe ngồi đợi. Một lát sau, Nam Mỹ hăm hăm đi ra, leo lên ghế lái, lái xe đi thẳng. “Nhà cô ở đâu? Cho tôi địa chỉ.”

“Chung cư Xanh! Phố Nguyễn Hoàng!” “Rồi! Đừng có nôn trên xe tôi đấy!”

“Yên tâm, nếu chỉ nhìn lưng anh thì tôi không bao giờ nôn.”

Măng Non bật cười, Nam Mỹ lườm em trai. Măng Non phân bua.

“Sao? Em thấy vui mà.” Nam Mỹ tăng ga đi, từ đó về đến chung cư Xanh, không ai nói với ai lời nào. Nam Mỹ thì tất nhiên là bực bội không buồn nói, còn Siêu Lầy bần ngủ gật nên Măng Non không biết nói chuyện với ai.

Đến chung cư Xanh, Măng Non cố lay Siêu Lầy dậy, vì bước chân của cô hơi liêu xiêu nên Măng Non nhiệt tình dẫn cô lên tận nhà rồi mới trở xuống. Nam Mỹ chở em trai về, luôn miệng nhắc phải cẩn trọng với cô gái đó. Măng Non thì cho rằng anh trai mình quá đa nghi, đúng kiểu bệnh nghề nghiệp, mà chắc cũng vì thói quen đa nghi nên đến giờ một mảnh tình rách như chiếc chiếu cũng chả có. Nam Mỹ mặc kệ cho em trai muốn nói gì thì nói, anh có vẻ khó chịu vì dường như cái mùi nôn khủng khiếp của cô ta vẫn còn lẫn quất quanh người mình. Có lẽ, anh cần phải tắm lại một lần nữa mới

được! Ôi! Ông trời ơi, nếu có một điều ước, xin cho Nam Mỹ này ước rằng không bao giờ gặp lại cô gái đó nữa! Không bao giờ! Không bao giờ!

Hai anh em trở về nhà thì trời đã sắp sáng, Măng Non chui vào phòng, ngủ luôn đến sáng. Còn Nam Mỹ vẫn lọ mọ tắm rửa, tắm xong vẫn ngửi thấy mùi nôn, anh ta bực bội quay vào nhà tắm lần nữa. Lần thứ ba ra khỏi đó, Nam Mỹ vẫn nhăn mũi vì cái mùi khủng khiếp dường như không thềm trôi đi, anh ta phát bực lên, định vào nhà tắm lần nữa.

Nam Mỹ đã quá mệt vì tắm, anh ta tóm lấy cốc nước trên bàn để uống, rồi chợt nhớ ra, lúc trước cô ta đã nôn ra sàn nhà và sô pha. Thế là, anh chàng Nam Mỹ sạch sẽ đành thức trắng đêm để lau nhà, giặt đệm sô pha trong phòng khách. Khỏi phải nói, anh ta vừa làm vừa đay nghiến Siêu Lầy cỡ nào.

Còn Lầy ta thì kệ thôi, ngủ một giấc chẳng màng thế sự gì hết! Chắc chính vì cái kiểu đấy nên mới được gọi là Siêu Lầy.

Chương 4

S

iêu Nai lang thang một mình ở trung tâm thương mại, hết vào tiệm giày rồi lê sang tiệm áo, hết vào tiệm áo thì chuyển sang hàng thể thao. Nai cứ lao hết chỗ này sang chỗ khác, chả đâu vào đâu mà chả mua được cái nào. Nhưng Nai chẳng lấy thế làm phiền lòng, đơn giản vì hôm nay Nai chính thức được thanh thoi ngắm... giai đẹp khắp nơi mà không phải nghe cái giọng can ngăn xoe xoe của Điện Giật, không phải tranh luận mối quan hệ biện chứng giữa trai đẹp và... thức ăn của Siêu Lầy! Thật tuyệt!

Nai dừng lại trước hàng thời trang thể thao ngó nghiêng mấy đôi giày rất lâu, rất kỹ, rất sâu, khốn nỗi, Nai có định mua đâu, chỉ là có một anh đẹp trai, lạnh lùng mà lại một mình cứ đứng chọn đồ ở đấy chứ! Trời ạ! Nếu trên đời này có thứ gì khiến Nai trở nên kiên nhẫn và dịu dàng hơn thì nhất định đó phải là một gã đẹp trai! Thế thôi!

Chợt một phút lơ là, Nai không nhìn thấy anh trai đẹp đâu nữa, cô chán nản bỏ chiếc giày đang cầm trên tay xuống, nhón chân nhìn xuyên qua chỗ mấy ma-nơ-canh đang đứng mà anh vẫn mắt hút nơi nào. Nai thất vọng, Nai bực bội, Nai buồn, Nai sầu, Nai liếc nhìn đôi giày mình vừa bỏ xuống, định bụng “vả” nó một cái cho đỡ buồn thì một giọng nam vang lên.

“Cô không định mua nó à? Tôi thấy nó rất hợp với cô.”

Nai ngẩng lên nhìn, và tim suýt rơi xuống bụng! Người đứng trước mặt cô, người vừa nói với cô lại chính là người cô ngắm trộm từ lúc vào đây đến giờ. Nai hoảng hốt lắp bắp.

“Trai... trai... đẹp...”

“Gì cơ? À, ý cô là đôi giày đẹp ấy à? Tôi cũng thấy thế đấy.”

“À, đúng đúng! Đẹp chi mà đẹp lạ rứa biết!” “Rất đẹp! Tôi thích một cô gái đi giày thể thao hơn là giày cao gót, đôi này hình như có rất ít đấy! Số hưởng hạn chế.”

“À... Tôi cũng định mua nó đây, tôi cũng... rất thích... đi giày thể thao.”

Nai vừa nói vừa cố giấu giấu cặp chân đang chằm chằm ngự trên đôi giày cỡ chục phân của mình. Và để chứng tỏ mình không hề nói suông, Nai hứng lên, cắp nó ra quày thanh toán ngay tức thì.

Thanh toán xong, Nai sung sướng ngoái lại tìm trai đẹp thì trai đẹp đã mất hút hàng loạt từ thuở nào rồi. Nai nhìn xuống đôi giày mình vừa mua mà choáng váng, ngờ ngác không hiểu mình mua nó để làm gì, trong khi cả đời chưa từng muốn thò chân vào một đôi giày bệt nào hết. Tất cả là do trai đẹp, tại trai đẹp, vì trai đẹp mà ra! Hỡi ôi, khi tiền đã mất, giày đã ôm và trai đẹp đã chuồn rồi thì mọi lời trách móc đều trở nên vô nghĩa hết. Nai tiếc tiền đứt ruột mà đành ngậm ngùi ôm đôi giày ra khỏi trung tâm thương mại.

Siêu Lầy mắt nhắm mắt mở, thờ ra vẫn còn nồng nồng mùi bia! Trời ạ, thật tình, đêm qua cô chỉ nhớ mỗi đoạn sau khi nôn xong và được chở về, chứ trước đấy không biết mình đã uống thế nào, đã say ra sao nữa! Kể từ khi biết uống bia, đây là lần đầu tiên Lầy say vãi chầy ra như thế đấy! Chẳng biết cậu em kia có hốt hoảng vì mình không, mà nếu có cũng kệ, mình thích thì mình làm thôi!

Lầy vừa bò xuống giường, Nai đã phi vút từ ngoài vào, xoay xoay chùm chìa khóa nhà của Lầy. Phải nói rõ là Lầy chưa từng có cơ hội đánh thêm chìa khóa nhà cho một anh giai nào, chuyển nhà mấy lượt, lượt nào cũng phải đánh thêm chìa khóa cho Siêu Nai và Điện Giật để chúng nó có thể đến bất cứ khi nào cần.

Lầy trợn mắt khi thấy Nai ăn mặc đẹp đẽ, tô son rục rỡ leo lên giường mình. Nai vút đôi giày vào lòng Lầy, rồi nằm vật ra giường chân lên vừa bóp vừa nói.

“Mày đi cùng cỡ giày với tao đúng không?” “Chuẩn! Mà sao tự nhiên lại tặng tao đôi giày thế? Đắt lắm đấy!”

“Ai nói với mày là tao tặng rứa?”

“Mày biết đi giày thể thao là sở thích của tao còn gì.”

“Tao bán lại cho mày đó! Lấy năm mươi phần trăm giá gốc luôn.”

“Này, xin lỗi Nai nhé! Cho thì Lầy cầm chứ bán thì Lầy không có nhu cầu mua.”

Nai ngồi bật dậy, giật lại đôi giày nhìn ngó rồi chán nản vứt ra đệm.

“Thôi, tặng mày luôn đó!”

Lầy rú lên, ôm Nai hôn choẹt một cái. Nai lau má, khó chịu.

“Làm chi mà toàn mùi bia rứa?”

“Tối qua uống nhiều quá, say vãi chảy ra luôn! Mà sao tự nhiên đi mua đôi giày này vậy? Mày ghét giày thể thao lắm mà.”

“Tại anh ta quá đẹp trai, nên đầu óc tao lú lẫn, anh ta nói hợp với tao rứa là tao mua luôn.”

“Ha ha! Mày bị anh bán hàng thả thính à?” “Không phải! Một anh khách hàng đẹp trai!” “Vậy, nếu có gặp lại, cho tao gửi lời cảm ơn anh ta nhé, nhờ anh ta mà tao có đôi giày xịn.”

Siêu Nai lờm Lầy, Lầy xỏ giày vào đi đi lại lại ngấm nghĩa về vô cùng hài lòng. Mà không hài lòng sao được, không có cảm giác nào sung sướng bằng cảm giác được dùng những thứ mình thích mà mua bằng tiền của đứa khác cả.

Nai thở ngắn than dài vì vừa kịp ngấm chứ chưa kịp tán mà anh đã biến mất, Lầy thì chả để ý gì, chỉ chăm chăm ngồi lau đôi giày mới cứng kia rồi lại quay sang trách móc Siêu Nai trốn bạn đi chơi mảnh nên mới bị như vậy, thế cũng chả có gì là quá cả.

Điện Giật đột ngột chạy vào nhà đúng kiểu nhanh như cái nick name của nó vậy. Nai và Lầy chưa kịp ngạc nhiên thì Giật chồm chồm lên, mồm liến thoắng.

“Nhanh lên, nhanh lên! Tao biết làm gì bây giờ?” Trái với thái độ nóng như bỏng lửa của Giật, Nai và Lầy từ tốn nhìn nhau. Lầy ngồi xuống, xoa xoa tay.

“Thôi, không đánh ghen, không theo dõi, không bắt cướp gì nữa nhé! Hôm qua tao uống nhiều, giờ tao mệt.”

“Tao thì không mệt, nhưng đang rất buồn, tao không có sức đi đánh ghen đâu.”

Điện Giật dường như vẫn chưa hết hoảng, nó vẫn hoảng lên, lắc tóc, xoa tay đi lại liên tục trước mặt hai đứa bạn thân.

“Không đánh ghen, không theo dõi! Không phải thế đâu! Giờ tao phải làm sao?”

Lầy nhìn nó có vẻ không bình thường thật, Lầy trợn mắt nhìn nó.

“Sao? Không lẽ lão Rùa chồng mày có bồ à?” “Không! Không phải! Mà là tao...”

“Cái gì? Mày có bồ hả?”

“Trời ạ! Không! Không phải! Mà là tao, sáng nay tao kiểm tra thấy... hai vạch!”

Nai quay sang nhìn Lầy, Lầy quay lại nhìn Nai. Nai thủng thủng lên tiếng.

“Mày dùng modem chi mà có mỗi hai vạch? Wifi nhà tao khi mô cũng năm vạch căng đét luôn nờ.”

Lầy thật sự không muốn đánh vào đầu Siêu Nai đâu, nhưng nó... nai đến mức Lầy không tài nào chịu nổi. Lầy đập đầu nó một phát rồi lao ra cạnh Điện Giật.

“Tuyệt vời, đi khám chưa? Lão Rùa biết chưa?”

“Tao vui quá nên không biết nên làm thế nào!

Lão Rùa từ lúc biết chuyện đến giờ cứ ngồi cười như thằng ba ngơ ấy!”

Nai lồm cồm ngồi dậy, liếc hai đứa rồi như biết mình đã phán đoán sai, nó thở thề.

“Chừ mần răng chừ?”

“Mần mần cái con khỉ! Giật, mày ngồi im một chỗ đi, không được nhảy chồm chồm thế nữa, nguy hiểm lắm.”

Điện Giật sực nhớ ra, khẽ khàng ngồi xuống giường, mắt nó ầng ậng nước.

“Năm năm trời mong mỗi giờ mới có, mà có rồi thì tao lại bán loạn hết cả lên, chả biết mình nên bắt đầu như thế nào nữa!”

“Còn thế nào nữa, đi về, bảo lão Rùa đưa đi khám!” Siêu Lầy thay vội quần áo, cùng Siêu Nai dìu Điện Giật xuống sảnh. Sau bao nhiêu năm chơi với nó, đây là lần đầu tiên cả hai nhẹ nhàng với Giật như thế. Giật thì không thể ngờ được, mới trước đó mấy phút, nó lao như vũ bão đến đây, rồi sau khi sực tỉnh, nó lại lết nhẹ nhàng từng bước xuống sảnh y như người sắp chết! Có lẽ, Nai và Lầy hơi thái quá rồi, Giật tự đi được, Giật còn chạy được chứ đi thì nói làm gì. Giật đẩy tay hai đứa ra.

“Kệ tao đi, tao thấy cái kiểu nâng như nâng trứng này nó kỳ cục làm sao ấy, tao vẫn khỏe như voi mà.”

“Không được! Từ nay mày phải nhẹ nhàng, dịu dàng, khẽ khàng cho tao!”

Điện Giật thở dài, để cho hai đứa bạn dìu mình như dìu một con mèo vừa bị ốm xuống dưới sân. Không những thế, cả hai còn gọi taxi, hộ tống luôn cô bạn quý hóa về tận nhà rồi mới an tâm quay lại.

Thế là, Điện Giật đã có em bé sau bao ngày chờ đợi. Siêu Lầy và Siêu Nai vừa đi về vừa sung sướng nghĩ đến cảnh mình lên chức dì, rồi phán đoán đứa bé sẽ giống lão Rùa hay giống Điện Giật. Nếu nó giống Rùa thì nó phải đẹp trai hơn, còn nếu nó giống Điện Giật thì nó phải xinh gái hơn... Tóm lại, trai gái gì cũng được, miễn nó phải xinh đẹp! Mà kiểu gì nó cũng xinh đẹp cho mà xem!

Nai và Lầy vừa về đến sân chung cư thì lập tức Lãng Xăng từ xó xỉnh nào đó lao ra, nở nụ cười đờ đờ quen thuộc, kèm điệu bộ gãi đầu như kiểu một ngàn năm qua nó chưa từng nhìn thấy lọ dầu gội đầu vậy. Nai có vẻ ngạc nhiên, nhưng Lầy thì chẳng thấy gì, vì Lãng Xăng ngày nào chẳng thế, chỉ cần hóng được tin gì hót là nó lao ra chặn đường Lầy để hót lại thôi. Lầy nhìn Lãng Xăng như chờ đợi. Lãng Xăng gãi đầu đến khi gàu rơi như sao xuống chân thì mới khép nụ cười đờ đẫn lại, nó búng búng móng tay cho gàu bắn đi. Nai bùm miệng suýt nôn, còn Lầy lập tức đeo khẩu trang vào rồi mới hỏi.

“Có chuyện gì thế?”

“Chị! Trước giờ em cứ tưởng chị ế bần vũng thế, ai ngờ chị ém hàng hơi bị kỹ, em thật khâm phục và mừng cho chị!”

“Lại làm nhầm cái gì đấy?”

“Ày, chị đừng có mà vờ vịt, em thấy hết rồi, em chứng kiến từ đầu đến đuôi luôn ấy, không bỏ sót chi tiết nào đâu.”

“Tóm là chuyện gì? Mà có thích ăn quả đầu gối của chị không mà cứ úp mở thế hả?”

“Thì chuyện tối qua ấy, chị có anh giai đẹp kinh khủng khiếp đưa về ấy.”

“Trai... đẹp! Lầy, sao mà có trai đẹp mà lại giấu tao? Mà có biết như rứa là ích kỷ, siêu ích kỷ không? Bạn bè thân thiết mà瞒 rứa à?”

Siêu Nai bắn liên thanh trách móc Siêu Lầy, nó còn cố tình nhấn mạnh, đay nghiến đi đay nghiến lại từ trai đẹp cho hả giận nữa cơ. Lầy giật tóc Lãng Xăng khiến nó kêu oai oái vì đau.

“Dám theo dõi chị à? Ăn quả gói bây giờ.”

“Em đâu có theo dõi, nó đập vào mắt em đấy chứ, sao chị kiếm đâu cái anh đẹp trai mà y như anh kinh ngư Jaden Nguyễn ý, thề là lúc đầu em còn tưởng là thật cơ.”

Nai quay sang giật tóc Lãng Xăng.

“Diên à, Jaden Nguyễn tí tặn bên Châu Âu, vận động viên bơi đẹp trai nức tiếng như rứa mà cậu lại nghĩ anh ấy đi với bà Lầy ni được à?”

“Thì em nói là em tưởng thật chứ có phải thật đâu, lúc sau em tưởng là chị Lầy bê tượng sáp anh ấy về cơ.”

Lầy ngờ ngác nhìn hai người kia, hỏi. “Mà tóm lại Jaden Nguyễn là ai?”

Nai thất vọng thở dài, Lãng Xăng cũng thở dài thất vọng. Lãng Xăng gãi gãi mũi.

“Đó là thần tượng của em, sự nghiệp bơi lội thì không thể vượt tầm như ‘Mai cơn Phiu’ được, nhưng mà anh ấy cũng nổi tiếng ở Anh, hơn nữa, lại là Việt Kiều đấy.”

“Trời ơi, mày phải nhìn thấy cơ thể của anh ấy khi anh ấy mặc đồ bơi, tuyệt thế mỹ nam đó!” Nai thủng thủng tiếp lời!

Mẹ ơi, trong tất cả các lĩnh vực giải trí thì thể thao là lĩnh vực mà Lầy thiếu quan tâm nhất! Lầy còn chả phân biệt được trọng tài với cầu thủ trong sân bóng ấy chứ. Mà kệ anh “Dầy đen Nguyễn” ngôi sao nào đó thôi, Lầy đâu biết anh ta, mà cũng chả có nhu cầu để biết. Siêu Nai sốt ruột cấu tay Lầy.

“Tóm lại trai đẹp đưa mày về tối qua là ai?”

“À, tất nhiên, không phải là anh ‘Dầy Đen Nguyễn’ mà chúng mày nói tới rồi! Cậu ta chỉ là bạn gặp xã giao thôi, ít tuổi hơn tao.”

“Ít tuổi hay nhiều tuổi không quan trọng, mà quan trọng là đẹp trai, mày hiểu không?”

Tất nhiên, đây là triết lý của Siêu Nai, Lầy không muốn giải thích nhiều nên gật gù đồng tình. Còn Lăng Xăng ra vẻ hơn hờ, bắt tay Lầy rồi lác lia lia.

“Tốt rồi, tới luôn chị Lầy nhé! Ít tuổi không quan trọng, quan trọng là anh ta hơi giống ‘Dầy Đen Nguyễn’, có khi chị bảo anh ấy làm nghề đóng giả ngôi sao cũng kiếm được bộn tiền đấy.”

Lầy gật gù, tóm lại, cứ phải gật gù, không gật gù thì không thể sống nổi với thể loại này. Lầy lách qua người Lăng Xăng đi một mạch vào sảnh, Nai chạy theo, kéo lại.

“Có ảnh cậu ta không? Cho tao coi!”

“Điên à, chụp ảnh làm gì, quen sơ sơ chứ có thân đâu.”

“Trời ạ, mày mới bị điên đó Lầy, phải biết lưu giữ, trân trọng từng khoảnh khắc với trai đẹp chứ.”

Lầy mệt mỏi, xua xua tay bước đi. Nai chạy theo lảm nhảm gì đó về trai đẹp, Lầy thì không có nhu cầu nghe nên phi vút lên nhà, thật ra, điều ao ước lớn nhất của Lầy bây giờ không phải trai đẹp mà là ngủ! Giấc ngủ còn cần thiết gấp tí lần trai đẹp!

Lầy leo lên giường, ngáp một cái rất dài rồi ngủ thiếp đi, mặc cho Siêu Nai nằm cạnh tiếp tục nói về chủ đề muôn thuở của nó. Thật thiếu may mắn cho Siêu Nai vì Lầy không giàu nên chỉ đủ tiền thuê được cái chung cư thu nhập thấp be bé, chứ mà thuê chung cư cao cấp, trung cấp lúc nào cũng có mấy anh đẹp trai lượn qua lượn lại thì có khi Nai chuyển khẩu đến sống chung với Lầy luôn rồi.

Khi tiếng thờ của Lầy đều đều vang lên thì Nai cũng chán nản thờ dài rồi trùm chăn ngủ luôn, bất chấp nắng tháng Chín vàng ươm đang rọi thẳng vào giường qua ô cửa sổ.

Trong văn phòng của mình, Nam Mỹ cố gắng kéo mí mắt sắp sụp xuống của mình lên nhưng dường như cái việc tưởng chừng đơn giản ấy lại trở nên quá khó khăn với anh bây giờ. Trời ạ, Nam Mỹ chưa từng ghét phụ nữ, thậm chí, anh luôn có phương châm rằng, không nên làm tổn thương phụ nữ dù với bất kỳ lý do gì, nhưng cô ta, cái cô Siêu Lầy đó không phải là phụ nữ, nhất định không thể là phụ nữ! Trên đời này làm gì có kiểu phụ nữ trông chẳng giống phụ nữ thế chứ! Đại loại là Nam Mỹ đang bị loạn, chả đâu vào đâu, chả biết mình đang nghĩ gì nữa, ước ao duy nhất của anh là ngủ, chao ơi, giá mà được ngủ. Nam Mỹ gục xuống bàn và thiếp đi.

Tay trợ lý có tên “Thôi Chấn Song” chạy bổ vào, lay sếp Nam Mỹ đang ngủ như chết trên bàn dậy, Nam Mỹ lờ đờ ngẩng đầu lên. Thôi Chấn Song lấp bắp gì đó về khách hàng, một khách hàng xinh như hoa khôi mỗi tội hơi nhiều tuổi. Nam Mỹ cố dụi mắt đứng dậy, Thôi Chấn Song vẫn vừa thờ vừa nói, vừa nói vừa thờ mà chả hiểu gì. Khổ, anh trợ lý này, bình thường thì nói năng trơn tru, êm tai như tiếng nước chảy ấy, nhưng những lúc gấp gáp hoặc có chuyện quan trọng gì là cậu ta lại cà lăm như gà ngậm tằm.

Nam Mỹ đứng hấn dậy, vươn vai, ngáp cái ngáp dài như một sai tay, rồi vỗ vỗ vai Thôi Chấn Song.

“Bình tĩnh, hít sâu, thờ đều vào!”

Thôi Chấn Song hít một hơi căng cả lồng ngực rồi thờ phù ra, vài lần như thế, Thôi Chấn Song ôm ngực.

“Thưa sếp, hoa hậu... quý bà... đang chờ... sếp ngoài kia!”

“Có thể mà cũng lú hết cả lười từ nãy đến giờ, mời chị ấy vào đi.”

“Vâng, nhưng mà...”

“Sao?”

“Chị ấy đang khóc, chắc cũng phải ướt chục cái khăn giấy rồi.”

Nam Mỹ thở dài, mở cửa bước ra. Thôi Chấn Song cũng lật đật chạy theo.

Nam Mỹ mở cửa thấy “Hoa hậu quý bà” vẫn đang sụt sùi, xung quanh khăn giấy vút lăn lóc. Vừa nhác thấy bóng Nam Mỹ, bà ấy còn khóc to hơn. Nam Mỹ ngồi xuống bên cạnh.

“Sao thế chị? Tôi tưởng chuyện gia đình chị đã giải quyết xong xuôi rồi?”

“Không xong được em ơi! Lão ta... lão ta có con với bồ rồi.”

“Hoa hậu quý bà” lại rống lên khóc, mặc dù vậy, trông bà vẫn vô cùng duyên dáng. Thôi Chấn Song nhanh nhẩu xen vào.

“Anh nhà chị siêu thật đấy, hơn sáu mươi mà vẫn có con với bồ được, thế mà cứ bảo với vợ là yếu sinh lý cơ.”

Nam Mỹ đánh vào đầu Thôi Chấn Song rồi quắc mắt lườm. Song biết, Song đã sai, rất sai nên nín lặng lủi đi. Nam Mỹ vận dụng hết những lời động viên sâu sắc nhất có trong từ điển, cuối cùng cũng khiến “Hoa hậu quý bà” thôi khóc và bắt đầu tỉ tê tâm sự nỗi khổ tâm của mình.

Nói thật, câu chuyện này không có gì mới, trong chặng đường hành nghề thám tử tư của mình, Nam Mỹ đã tiếp không ít người nhờ theo dõi vợ hoặc chồng xem họ có chắc chắn quan hệ ngoài luồng không. Tất nhiên, người thì chỉ để chắc chắn xem nghi ngờ của mình có đúng không, người thì thề là sẽ đánh ghen đến cùng... Thông thường, những vụ kiểu này văn phòng thám tử của anh không nhận, vì nghĩ chuyện gia đình thì nên tự tìm cách giải quyết riêng. Anh thường nhận những vụ điều tra mà người nhà không đủ kiên nhẫn để chờ thông tin từ cảnh sát, hoặc những vụ liên quan

đến doanh nghiệp, tổng tiền hay bắt cóc nhiều hơn. Tất nhiên, vì nó kiếm được nhiều tiền hơn, và cũng vì nó vất vả hơn.

Riêng với “Hoa hậu quý bà” thì khác, Nam Mỹ nhận lời giúp vì chị từng là khách hàng đầu tiên, người đầu tiên ngoài Thôi Chấn Song tin tưởng anh khi anh mở văn phòng thám tử tư. Từ đó, mỗi khi gặp chuyện gì, chị thường tìm đến văn phòng để xin lời khuyên, Nam Mỹ quý trọng chị vì chị rất chân thành, còn Thôi Chấn Song quý trọng chị vì chị đẹp, dù già rồi mà chị vẫn đẹp.

Thôi Chấn Song mang nước ra, chị uống cạn cốc nước, rồi đứng dậy, lau nước mắt, tô lại son, dặm lại phấn, soi lại gương trước sự kinh ngạc của hai đàn em. Chị vuốt phẳng váy, khoác túi lên vai, trước khi rời đi, chị nói với Nam Mỹ.

“Chị nghĩ kỹ rồi, ly dị thôi! Đứa bé không có lỗi, và chị cũng không cần phải níu kéo người không thuộc về mình”

Nói xong, “Hoa hậu quý bà” uyển chuyển hát tóc rồi đi ra cửa. Thôi Chấn Song tròn mắt nhìn theo, thở dài.

“Khổ, đẹp quá cũng khổ! Em mà có vợ đẹp như vậy thì em chỉ ở nhà canh vợ thôi.”

“Đấy chính là lý do cậu không bao giờ có vợ đẹp.” Thôi Chấn Song giật cốc nước trên tay Nam Mỹ, vẻ hậm hực.

“Anh đừng chê em, em rất đẹp trai, chỉ có mỗi khuyết điểm là hơi thối chân thôi.”

“Ờ, cộng thêm tật nói cà lăm những lúc cấp thiết nữa.”

“Anh nói chuẩn đét, cơ mà, sao chị Hoa Hậu biết cách giải quyết rồi mà còn đến đây ngồi khóc lóc nữa nhỉ?”

“Vì chị ấy cô đơn!”

“Đẹp quá cũng cô đơn, xấu quá cũng cô đơn, có khi thường thường thôi lại sướng anh nhỉ?”

“Ừ, cứ như cậu là sướng!”

“Này, em không thường thường, em rất đẹp trai, ngoại trừ việc chân hơi thối ra...”

“Tôi đồng ý, giờ tôi xin phép được ngủ tiếp nhé!”

Nam Mỹ ngáp dài thêm lần nữa, thất thểu đi vào phòng, thả mình trên chiếc sofa và đánh một giấc thật sâu quên hết mọi sự đời.

Trong khi đó, ở nhà Điện Giật, hai vợ chồng đi ra đi vào nhìn nhau cười như kiêu bị ai cho uống thuốc chạm vào dây thần kinh cảm xúc vậy, không ai khép miệng lại được. Lão Rùa, chồng Điện Giật đi vào xoa bụng vợ, đi ra lại xoa bụng vợ, lúc khóc lúc cười khiến Điện Giật phát hoảng, tưởng chồng mình sắp điên đến nơi rồi.

Nói gì thì nói, đó vẫn là niềm hạnh phúc không gì sánh nổi với đôi vợ chồng chờ đợi suốt năm năm qua như Điện Giật và Lão Rùa! Mà khi niềm hạnh phúc quá đổi tuyệt vời ấy đến, họ được quyền sướng phát điên lên chứ! Mặc kệ thiên hạ nghĩ gì, họ thấy vui là được, không như những người khác, vui cũng phải rón rén nhìn phản ứng của người xung quanh, buồn cũng phải đưa mắt liếc thái độ của người xung quanh mới dám buồn. Sao lại vậy? Cuộc đời này là của bạn, bạn có quyền buồn hay vui theo cảm xúc của mình chứ! Đừng bận tâm đến người khác, vì người khác không sống giúp bạn, họ chỉ cố muốn bạn giống họ mà thôi.

Chương 5

S

iêu Lầy mở mắt ra, cô liếc đồng hồ và có phần hơi choáng vì đã hơn năm giờ chiều rồi! Trời ơi, cứ nghĩ là sẽ nằm ngủ một tí thôi, vậy mà đánh một giấc từ sáng đến chiều thế này hả Lầy? Nếu không có cái bụng đang réo lên ùng ục vì đói thì chắc Lầy ngủ đến sáng hôm sau mất. Xoay sang bên cạnh, thấy Siêu Nai đang điệu đà gác chân lên gối đọc sách, Lầy cảm thấy... hơi bức.

“Nai! Sao mà không gọi tao dậy? Năm giờ chiều rồi, mà có biết không hả? Mất toi ngày Chủ nhật của tao rồi.”

Nai vẫn thủng thẳng vuốt tóc, gãi gãi lông mi. “Không phải không gọi mà không thể gọi được” “Tại sao?”

“Ngủ như chết thì ai mà gọi được! Tao cầu mấy phát vô tay mà vẫn không có động tĩnh chi, mà phải đổi nick name Lầy ạ, đáng ra phải gọi mà là Lợn thì đúng hơn.”

Ờ, công nhận, Lầy có hơi giống... lợn ở khoản ăn uống và ngủ nghỉ thật! Nhưng điều đó có hề gì, Lầy vẫn xinh đẹp, duyên dáng cơ mà! Chẳng phải ai gặp Lầy cũng bảo Lầy không xinh nhưng lại rất duyên còn gì. Bất chấp giọng điệu của họ khi nói như thế nào, Lầy vẫn coi đó là một lời khen và luôn tự hào về nó.

Lầy bò dậy, lết đến tủ lạnh kiểm đồ ăn, yên tâm đi, tại nhà của một con... lợn thì không bao giờ lo chết đói. Cô mở tủ, lôi ra một đồng bánh ngọt và hoa quả rồi đi ra bàn ngồi, Lầy gọi Nai.

“Nai, ăn bánh ngọt không?” “Không! Quá béo so với tao.” “Vậy thì xoài không?”

“Không! Quá chua so với tao.” “Ờ, vậy, ăn nho không?”

“Có nho à? Để đẩy cho tao.”

Nai vứt cuốn sách xuống giường, phi thân đến chỗ Lầy đang ngồi, mắt nó sáng rực như mắt con mèo trong đêm. Nó vớ tay lục lọi đồng hồ ăn tìm kiếm, rồi ngược mắt nhìn Lầy.

“Đâu? Nho đâu?”

“Mày thích ăn hả? Để tao chỉ chỗ cho mà mua.” Nai tóm tóc Lầy giật giật rồi cướp miếng bánh ngọt trên tay Lầy, cho vào mồm mình.

“Ờ, sao mày bảo bánh ngọt quá béo so với mày?” “Tao đói ý rồi nha! Dù rằng tao cũng đâu có béo bằng mày, tao ăn là để giúp mày bớt mỡ đấy.”

Nai lấy tiếp miếng khác cho vào mồm, cứ thế, lần lượt từng miếng một, miệng nó dính đầy kem và bột, trông y như đứa bé một tuổi tập ăn dặm ấy. Lầy chẳng tranh cướp với nó làm gì, cô thủng thẳng lết đến tủ lạnh, lôi một đồng bánh khác ra xơi tiếp, đã bảo rồi, nếu ở nhà một con lợn thì không bao giờ lo chết đói mà.

Cả hai đang ăn uống hết sức cật lực và nhiệt tình thì có tiếng chuông cửa, cả hai dừng ăn nhìn nhau có phần kinh ngạc. Lầy chưa bao giờ có khách, kể từ khi chuyển đến đây, có thể ai đó nhầm nhà cũng nên, mà cũng có thể là Điện Giật thì sao? Nhưng nếu mà là Điện Giật thì nó chỉ cần lấy chìa khóa mở cửa là xong, việc gì phải lịch sự bấm chuông? Vậy, có khi là nhân viên ship hàng nào đó rồi, Lầy cố lục lọi trí nhớ xem mình đã đặt hàng gì, nhưng tuyệt nhiên không thể nhớ! Đôi khi, Lầy nghĩ mình ngoài nét ăn, nét ngủ giống lợn ra còn trí óc cũng y hệt một con lợn luôn! Thế nên, việc ế kiên trung cho đến bây giờ cũng là điều dễ hiểu.

Sau một hồi tị nạn nhau, cuối cùng Lầy đành uể oải ra mở cửa, trước mặt Lầy là một bó hoa vô cùng đẹp, Lầy không cần ngẩng đầu lên nhìn xem ai đang cầm nó, cô thở hắt ra.

“Nhầm nhà rồi!”

Lầy định đóng cửa lại, thì một đôi chân thò ra ngáng cửa.

“Chị Lầy, nhằm thế nào được!”

Lầy nhìn lên, Măng Non đang ôm hoa đứng cười tươi rói. Lầy ngạc nhiên.

“Sao chú biết nhà tôi?”

“Chị quên à, hôm qua tôi đưa chị về còn gì?” “À, ờ... Mà có việc gì thế? Sao lại đến đây?”

“Có việc gì đâu, chỉ thấy hoa rất đẹp nên mua tặng chị.”

“Ờ, cảm ơn chú nha! Nhưng nói thật, tôi thích cái gì ăn được hơn là hoa.”

Măng Non phì cười, Siêu Nai chạy ra. “Ai vậy Lầy?”

Lầy chưa kịp nói và Măng Non chưa kịp tắt nụ cười thì Siêu Nai đã ra đến cửa, vừa nhìn thấy Măng Non và bó hoa, Siêu Nai đột nhiên cầm khẩu mắt máy giây rồi... lặn đùng ra ngất xỉu. Măng Non hốt hoảng đẩy bó hoa vào lòng Siêu Lầy rồi lao nhanh vào, vẽ rất cuống.

“Sao thế? Bạn chị làm sao thế?”

Siêu Lầy thản nhiên ngồi xuống, vỗ vỗ vào mặt Nai mấy cái. Măng Non thì có vẻ hoảng thật sự.

“Sao thế? Cô ấy bị bệnh à? Gọi cấp cứu đi, nhanh lên.”

“Không sao đâu, tí nó tỉnh ấy mà, bệnh này chị quen rồi.”

Măng Non có vẻ không yên tâm, cúi xuống nghe ngóng.

“Có vẻ cô ấy ngừng thở rồi! Phải hô hấp nhân tạo thôi.”

“Dở à, không cần đâu, tí nó tỉnh ấy mà.” “Tôi nghĩ là cần đấy.”

“Không cần đâu.” “Cần mà!” “Không cần đâu.”

Nai đột ngột bật dậy khiến Măng Non giật mình ngã vật ra sàn, Lầy thì cười như điên. Nai tiếp tục sờ dẫn nhìn Măng Non rồi ôm ngực thổn thức. Măng Non từ chỗ thương xót thì chuyển sang sợ hãi lùi lại.

“Này, bạn chị làm sao thế?”

“Không sao đâu! Mỗi khi gặp một người đẹp trai giống với hình mẫu nó thích, nó đều bị như thế.”

Măng Non thở phào, nhồm dậy.

“Trời ơi, trên đời cũng có cái bệnh như thế sao?” “Chứ sao! bệnh nan y khó chữa lắm.”

Măng Non đi ra ghé ngồi để tránh ánh mắt trôn trôn của Siêu Nai liên tục lia về mình. Siêu Nai lại sờ dẫn ra ngồi đối diện cậu ta, thờ dài thống thiết.

“Chừ mần răng chừ! Răng trên đời có người đẹp trai như rứa.”

Măng Non bối rối nhìn Siêu Lầy. Siêu Lầy đưa nước cho Măng Non.

“Đừng để ý đến nó, qua cơn sốc nó lại tỉnh ấy mà.” Siêu Nai cắn mạnh móng tay mình một cái, rồi bưng tỉnh, nhìn Măng Non mỉm cười.

“Rứa anh đúng là anh chàng đưa Lầy về đêm qua rồi?”

“Không phải anh, cậu ta kém tuổi chúng ta.” “Đã nói hơn kém tuổi không quan trọng, quan trọng là đẹp trai rồi mà.”

Măng Non được dịp lên mặt, vuốt vuốt tóc mỉm cười.

“Chỉ cần là trai đẹp thì mọi thứ khác đều đáng được bỏ qua, đúng không? “

Nai gật gật lia lịa, mắt chớp chớp nhìn Măng Non. “Chuẩn, đẹp trai không có gì sai!”

Lầy đứng nhìn biểu hiện của hai người với cái vẻ rất nẫu, vô cùng nẫu. Sao ông trời lại để hai đứa này gặp nhau nhỉ, một đứa thì quá háo sắc, còn đứa kia lại quá vĩ cuồng, chắc chúng nó sẽ tự khen nhau đến hết ngày mất thôi.

Lầy vừa đặt bó hoa xuống bàn, Nai vội vã bật dậy như một cái lò xo rồi phi thẳng ra cửa. Thật ra mà nói thì việc nó mê trai đẹp cả thế giới này đều biết, và việc nó khó kiểm soát hành vi khi gặp đúng đối tượng cả thế giới này cũng biết, nhưng khó kiểm soát đến mức này thì... chắc chỉ ngàn năm có một thôi. Lầy chỉ kịp liếc theo tà váy nó, hét lên đầy nghi hoặc.

“Nai! Đi đâu đấy?”

Đương nhiên, Nai không trả lời, mà có khi nó còn chẳng nghe được câu hỏi nữa kia! Bây giờ chắc chắn tâm trí của nó chẳng có gì ngoài trai đẹp hết! Mà Lầy và Măng Non chẳng phải chờ lâu, vài phút sau, đã thấy Siêu Nai ngẫu nhiên trên đôi giày cao gót đi vào nhà! Trời ơi! Hóa ra, trong cơn say nhan sắc nó vẫn kịp nhớ ra là nó cần phải đi giày cao gót trước mặt giai. Và cũng, trời ơi! Lầy vừa lau nhà hôm qua, và sàn nhà Lầy là sàn gỗ, nó mà chọc cái gót nhọn hoắt mườì hai “xăng ti” xuống đó thì còn gì là sàn nữa! Lầy ngay lập tức lao đến, gào thét loạn cả lên.

“Nai! Nai! Bỏ giày ra! Hồng nhà tao! Bỏ ra.” “Không đời mô!”

“Bỏ ra!”

“Không đời mô!”

Nai cố tình tránh Lầy, Lầy vọt ra sàn, túm chân Nai kéo giày ra, Nai tóm lại, giữ chặt giày. Cả hai cứ bò ra sàn giằng qua giằng lại trước sự chứng kiến của Măng Non. Cậu ta lúc đầu hoảng hốt, sau chuyển sang ngạc nhiên, và cuối cùng thấy rất thú vị nên chống

cầm ngòi xem cuộc chiến của “giày gót nhọn” y như kiểu anh ta vừa mua vé xem hài kịch vậy.

Sau một hồi vật lộn, cả hai nằm vật ra sàn thờ hỏn hển, còn Măng Non ôm bụng vì cười nhiều quá, giãn hết cơ bụng. Lầy lê lét bò lên ghé, vừa thờ vừa tuyên bố, nếu Nai dám xỏ giày vào một lần nữa thì sẽ bị tổng cổ ra khỏi nhà. Nai cũng bò dậy, vuốt vuốt tóc rồi vớ cốc nước, uống ực một phát! Dường như nước lạnh chảy đến đâu là nó tỉnh đến đó thì phải. Đột nhiên nó ngòi ngay ngấn lại, vẻ mặt uy nghiêm như bà lão tám mươi tuổi đang soi từng sợi lông măng trên khuôn mặt chàng trai ngòi đối diện. Phải thú nhận rằng, trong khoảnh khắc, Măng Non nghĩ rất có thể cô gái ấy có vấn đề về thần kinh và anh chàng kể ra cũng hơi hoảng sợ, nếu không có Lầy ở đây chắc Măng Non đã chạy mất dép lâu rồi.

Ngay sau đó, Măng Non và Lầy phải liên tục trả lời những câu chất vấn về hoàn cảnh gặp nhau, tại sao đi uống bia với nhau về muộn như thế, rồi động cơ đến đây tặng hoa là gì... Tất nhiên, Măng Non hỏi thật đáp thật, thậm chí, còn nói là hôm nay đến để mời Lầy đi ăn tối, vì nghĩ chắc kiểu gì Lầy cũng ngủ quên cả ngày, quên cả ăn. Nai tiếp tục suýt xỉu vì Măng Non không những đẹp trai mà còn tâm lý nữa. Măng Non hất hất tóc ra về ta đây tự hào lắm! Thật tình, sao Lầy thấy hai người này hợp nhau quá thể luôn ấy, trông thật ngứa mắt.

Giờ ăn tối cũng đến, Lầy, Măng Non và Nai cùng đi ăn. Lịch sử lặp lại y như lúc ở nhà, Nai liên tiếp tặng bốc Măng Non, Măng Non tự hào tặng bốc mình, còn Lầy thì ngòi rung đùi đánh chén. Dù thế nào, đã đi ăn thì Lầy không bao giờ để dạ dày rỗng mà trở về hết, hơn nữa, Lầy đang đói, rất đói nên phải ăn chứ.

Sau một hồi buôn dưa lê bán dưa cà với Măng Non, Nai có điện thoại. Nó tiếp tục diễn màn trợn tròn mắt vâng dạ rồi thả điện thoại vào túi, chạy như ma đuổi. Măng Non liếc theo.

“Cô ấy đi đâu đấy?”

“Hẹn hò! Chắc giai đẹp nào đó gọi!”

“Sao chị biết?”

“Chả có gì khiến nó xoắn lên như thế ngoại trừ giai đẹp cả.”

“VẬY còn chị thì sao? Chị không thích giai đẹp à? Người như tôi chẳng hạn.”

“Giai đẹp có ăn được không? Tôi thích đồ ăn hơn.” “À, thực ra giai đẹp rất dễ ăn đấy, nếu chị có một anh giai đẹp bên cạnh, chị không nghĩ đến việc thưởng thức à?”

Mãng Non nháy mắt về đũa cột ma mãnh, Siêu Lầy thản nhiên gấp đồ ăn trên bàn cho vào miệng, vừa nhai vừa nói.

“Xin lỗi chú, nếu chị mà có giai đẹp thì chị để chửi chứ chị không ăn.”

Mãng Non bật cười khanh khách, Lầy tiếp tục ăn, nhưng có vẻ... hơi đề phòng với Mãng Non một tí. Mãng Non vội vã thanh minh.

“Tôi đùa chị thế thôi, thực ra tôi thích chị phết đấy.”

“Chú biết gì về tôi mà thích.”

“Chả biết, nhưng thích thì cứ thích thôi! Chúng ta làm bạn nhé!”

“Thôi khỏi!”

“Sao thế? Chị ghét tôi à?”

“Không, ai mà đi ăn với tôi qua lần thứ hai thì nghiêm nhiên là bạn rồi!”

“Tuyệt thật! Cũng giống tôi, cô nào vượt qua được ba cái hất tóc của tôi mà không chết mê chết mệt thì tôi nghiêm nhiên coi là bạn! Nhưng thật tiếc, chưa từng có cô nào vượt qua cái hất tóc thứ hai.”

“Tội thật, chắc họ chết vì cả tấn gàu trên tóc chú rơi trúng não!”

Măng Non lại cười, rất lâu rồi cậu mới có cơ hội cười nhiều, nói nhiều, đùa cợt nhiều mà lòng lại thoải mái như thế này. Việc đi chơi, nói chuyện với một cô gái không hề biết cậu là ai, không hâm mộ, không kỳ vọng, không màng bất cứ điều gì khiến Măng Non thấy mình mới thực sự đang sống là mình chứ không phải là một hình mẫu nào đó theo thị hiếu đám đông. Điều này đối với Măng Non mà nói, thực sự là hạnh phúc.

Bữa tối kết thúc chóng vánh vì Siêu Lầy ăn hết đồ ăn trên bàn nhanh như chớp chớp, sau khi nhồm nhoàm nhai miếng thịt cuối cùng, Lầy ta lau tay đứng dậy mời Măng Non đi cà phê. Phải nói, Lầy tuy có hơi tham ăn nhưng tính tình khá sòng phẳng, Măng Non đã mời ăn thì cô nhất định phải mời uống, dù tiền ăn tất nhiên là đắt hơn tiền uống nhiều. Măng Non vui vẻ nhận lời, với đồ uống thì Siêu Lầy có vẻ từ tốn hơn, cô kể cho Măng Non về hai cô bạn thân Siêu Nai và Điện Giật của mình khiến suốt cả buổi tối Măng Non không sao ngậm mồm lại được. Trời ạ, trong phút chốc, Măng Non hi vọng tối nay sẽ kéo dài mãi, thậm chí nếu cậu có thể chết vì cười cũng rất đáng.

Thật tiếc là mong ước của Măng Non không bao giờ trở thành hiện thực, khi buổi cà phê tàn, cậu mới thấy mỗi quai hàm kinh khủng. Siêu Lầy cũng kêu ca vì mình đã đẩy câu chuyện đi quá xa, khiến cô mỗi mồm nên cần về sớm... để ngủ! Tất nhiên, Măng Non nhất định đòi hộ tống Siêu Lầy về nhà, còn Lầy thì lại nhất định từ chối “ân huệ” ấy! Đơn giản vì Lầy không muốn gây ra một “cơn bão” dậy sóng ở khu chung cư của mình. Nếu đêm nay, Măng Non lại đưa Lầy về, thì sáng mai, cả sân chung cư chỉ nghe thấy những tiếng xôn xao “giật tít”: “người yêu chị Lầy” hay “Lầy sắp lấy chồng”, hoặc là “Cuối cùng Siêu Thị Lầy đã lừa được một thằng rồi”... Thôi xin, hãy để yên cho Lầy được ế, ế một cách bền vững và kiêu hãnh như bây giờ, chứ đừng gieo hi vọng trông chờ rất ơ hờ nhé, những hàng xóm sốt sắng, tốt bụng.

Măng Non chẳng thể thuyết phục được Lầy nên đã đẩy cô vào một chiếc taxi rồi mới yên tâm quay đi. Lầy đi được một đoạn thì yêu cầu dừng lại, mặc cho anh tài taxi lườm cô cháy cả mặt, Lầy biết ý, gửi

thêm tiền rồi thông thả xuống xe. Chả phải Lầy tiếc tiền taxi đâu, mà đơn giản là cô thích đi bộ, dù đường về nhà mất gần hai kilomet. Năm nào đến mùa thu, Lầy cũng thích đi bộ để hít thở chút mát lành giữa thành phố chật chội này, dù Lầy vô cùng... vô cùng ghét mùi hoa sữa. Lúc đầu, thỉnh thoảng Lầy ngửi thấy cũng thơm thơm, nhưng sau này, khi người ta trồng dày đặc và hoa nở như nấm sau mưa thì cô thực sự thấy phát hoảng với mùi hương ấy. Ông Trời ạ, nếu có kiếp sau, ông có sinh ra Lầy thì nhớ đừng để ra hoa sữa nữa ông nhé!

Lầy lững thững đi trên đường, cô lôi điện thoại, cắm tai nghe rồi mở những bài hát quen thuộc mà cô nghe năm này qua năm khác chưa chán bao giờ. Mỗi bước chân đi, tiếng hát của Tuấn Ngọc lại vang vọng đồng hành cùng cô: “Đừng nhìn nhau nữa em ơi, xa nhau đã xa rồi, quên nhau đã quên rồi, còn nhìn chi nữa em ơi! Nước mắt đã buông rơi theo tiếng hát qua đời...”.

Một cô gái như Lầy mà lại thích nghe mấy bài hát như này thì quả thật là mâu thuẫn, nhưng không có gì ngạc nhiên đâu, vì con người không ai không có những mâu thuẫn nội tại. Người ta có thể đong đếm mọi thứ, nhưng luôn thất bại trước tâm hồn con người, vì nó là thứ thẳm sâu nhất, sâu đến độ chính chủ nhân của nó nhiều khi còn không thực sự biết đáy của nó ở đâu cơ mà.

Lầy một tay cầm điện thoại, một tay vẫy vẫy xin sang đường, cô rút tai nghe ra vì sợ không nghe được tiếng còi xe. Phải nói rằng, ở Hà Nội, để sang được bên kia đường mà đảm bảo người ngợm còn nguyên vẹn thì phải có tí nghệ thuật, không phải cứ đèn xanh cho người đi bộ vừa bật là cứ thế mà xông sang đâu, vẫn phải vừa đi vừa nháo nhác, cảnh giác và sẵn sàng tự giác nhảy sang một bên để nhường cho mấy “con bò điên” vượt đèn đỏ bất thành linh lao tới, vậy đấy! Muốn sống thì phải cẩn trọng!

Lầy vừa sang được nửa đường, ngay lập tức có đôi nam thanh niên lao vút tới, nhám thẳng Lầy mà lao, y như con bò tót lao vào tấm vải đỏ trên đấu trường ấy, mặc dù hôm nay Lầy không mặc áo đỏ. Như dự đoán, Lầy nhảy lùi lại, nhưng vẫn bị “con bò” ngòi đằng sau chộp vào tay áo đang cầm điện thoại một cái rất mạnh, Lầy lảo đảo chưa

kịp bình tĩnh, thì thấy tiếp hai “con bò” nữa cũng lao tới, kêu thất thanh “Cướp, Cướp...”. Lầy giật mình! Mẹ kiếp! Là cướp! Chúng dám cướp điện thoại của mình! Lũ “bò” mất nết! Lầy lấy hết sức bình sinh đuổi theo chúng, bắt chấp xe cộ đông đúc bám còi inh ỏi dọc đường. Bất chấp! Bất chấp! Bất chấp! Một khi mà đồ của Lầy bị cướp đi thì Lầy bất chấp!

Lầy chạy hồng hộc, thở hồng hộc rồi cuối cùng cũng nhắm gần đến... đuôi xe của hai “con bò” kia, chính Lầy cũng quá kinh ngạc vì khả năng bám đuôi của mình. Tại sao trong dòng người tấp nập, Lầy vẫn không bị lẫn lộn giữa người đi đường và những con bò nhỉ? Phải chăng là do tiéc của? Tiéc của cũng tốt! Tiéc của khiến con người ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Lầy lao lên ngang hông chúng, giơ chân đạp thẳng vào xe, cú đạp thứ nhất bị trượt, “con bò” ngồi đằng sau vung nắm đấm về phía Lầy. Lầy tóm được tay nó giật mạnh, nó và cả “con bò” phía trước ngã vật xuống đường. Một “con bò” bật dậy rút dao sáng loáng chĩa về phía Lầy.

“Mày dám chơi tao hả?”

“Dạ không, em có chơi anh đâu, tại anh định đâm em đấy chứ.”

“Còn già mồm.”

“Con bò” lao về phía Lầy, Lầy nhảy lên, đá văng con dao của hắn, rồi tặng luôn cho hắn thêm một cú đạp chân trái nữa. Đã bảo đừng cướp cái gì của Lầy mà, Lầy có võ hãn hoi, Lầy học võ từ năm năm tuổi đến giờ, chứ chẳng phải kiêu phọt phọt như trước đây thường nói đâu. Chẳng qua, những lần chạy chí chết do bị đuổi khi đi đánh ghen là do Lầy hèn, lại phải đi cùng hai đứa bạn đến một đường quyền cũng không biết. Và lại, những lần ấy Lầy chẳng mất gì nên không có đủ can đảm xông pha thôi. Bị đá bất ngờ, “con bò” cố ngồi dậy lau mặt, “con bò” thứ hai tóm lấy con dao rơi giữa đường lao đến, nhưng Lầy chưa kịp trở tay thì nó đã nằm vật ra giữa đường bởi một cú song phi của một người đàn ông nào đó.

Lúc này, người đi đường xúm đông xúm đở, có mấy anh hùng mồm loa mép giải nắp nắp sau lưng nhau, nhưng cứ chĩa mõm vào “đánh chết mợ chúng nó đi, đánh đi!”. Lầy cóc quan tâm, cô đến gần thằng “con bò” định tóm lấy áo nó, đột nhiên một bàn tay đã tóm lấy nó trước, cô ngẩng lên và thờ dài khi nhận ra đó là Chập Chờn, tức Nam Mỹ, tức vị cứu tinh bất đắc dĩ mà Lầy không bao giờ muốn gặp. Chập Chờn cũng có vẻ ngao ngán khi nhìn thấy cô.

“Cô khá đấy! Đàn bà con gái mà hành hiệp trượng nghĩa phết.”

Siêu Lầy chưa kịp nói gì, Thôi Chấn Song đã rẽ đám người lao đến, run rẩy cầm con dao vừa bị đập rơi, giơ lên trước mặt Chập Chờn.

“Giờ... Giờ... làm sao... giờ? Làm gì với nó bây giờ?” “Gọi 113 đi!”

“Thế... thế còn con dao?”

Chập Chờn thờ dài, giật lấy con dao, một tay tóm lấy “con bò” còn lại, giữ chặt hấn ta.

“Trời ạ, đến cầm con dao cũng run thì làm thám tử cái đéch gì!”

Thôi Chấn Song mỉm cười với Siêu Lầy rồi tiếp tục run rẩy bấm điện thoại. Chập Chờn liếc Lầy.

“Cô không sao chứ? Cô giỏi thật đấy, tôi đuổi theo chúng nó mãi mà cô chỉ cần một cú đập đã bắt được chúng nó.”

“Thường thôi!”

Lầy phỉ phỉ tay, tóm lấy thằng “con bò” rồi gằn giọng.

“Trả điện thoại cho tao!” “Con bò” lấp bắp.

“Em... em có cướp của chị đâu...”

“À, còn dám tráo trở hả? Mà không cướp thì điện thoại của tao đâu?”

“Em... em thề là em không cướp của chị!”

“Có nên tin vào lời thề của một thằng ăn cướp không nhỉ? Có muốn chị mày song phi cho một phát nữa không? Chị mày nói là làm đấy!”

“Em... thề... em không cướp điện thoại của chị! Em chỉ cướp túi xách của một cô đi xe máy rồi va vào chị thôi!”

“Thế điện thoại của tao đâu?”

Lầy nghiêng răng hỏi lại, Thôi Chấn Song lấp bắp, lay lay khẽ tay Siêu Lầy.

“Chị... Chị... em thấy cái gì nổi... nổi một cục trong túi quần của chị... Liệu có phải điện thoại không?”

Siêu Lầy thò tay vào túi, rút ra, ôi, quả là điện thoại của mình thật! Hóa ra, hai “con bò” này chẳng qua là đang chạy trốn rồi va vào mình thôi, thế mà mình cứ tưởng nó cướp của mình, lại có đứa dở hơi nào đó hô “cướp, cướp” nữa chứ.

Lầy vuốt vuốt lại điện thoại, bỏ vào túi, rồi cười với thằng “con bò”.

“Này, mặt thật của chị không phải như này đâu, chị đeo mặt nạ silicon đấy, sau đừng tìm người giống thế mà trả thù nhé! Dù sao, cũng chúc chú em đến đồn vui vẻ!”

Lầy sửa lại áo rồi chuồn thẳng, để mặc Chập Chờn và Thôi Chấn Song ngơ ngác chả hiểu gì. Mà nói gì đến hai người đó, đám đông hiếu kỳ đứng xem từ nãy đến giờ cũng chả hiểu gì nữa là.

Lầy chạy một mạch, chạy như có ai đuổi, dù biết rằng chẳng ma tây nào chạy theo mình hết. Lầy vừa chạy vừa nguyên rửa bản thân ngu như... chim lợn! Đáng lẽ trước khi đánh mấy “con bò” đó thì phải bịt mắt, bịt kín kỹ vào chứ! Lại chường cả cái bản mặt ra, lại còn huênh hoang này nọ, chúng nó mà vào tù rồi ra tù đi tìm mình trả thù thì toi luôn! Trời ạ, bản thân đã không bao giờ muốn dính vào rắc rối, thế mà rắc rối cứ luôn bám đuôi Lầy mới khổ chứ. Thôi, chả

còn cách nào khác, chỉ mong não bộ của hai “con bò” kia bị hỏng phần nhận dạng mặt người, thế thì may ra mới yên ổn mà sống tiếp.

Sau khi giao hai tên cướp cho cảnh sát, Chập Chờn và Thôi Chấn Song trở về, Thôi Chấn Song cứ dò hỏi về cô gái ban nãy, có vẻ như Chập Chờn có quen. Chập Chờn trả lời qua loa mấy câu như không quan tâm, nhưng thực ra là anh ta đang không ngừng nghĩ về cô gái kỳ lạ kia. Sao lần nào gặp nhau, cô ta cũng hoặc là khiến anh bực mình không chịu nổi, hoặc là kinh ngạc không đỡ được như thế nhỉ? Cô ta quá nguy hiểm, mà phạm là đàn bà con gái, thì đều nguy hiểm như nhau! Tốt nhất nên tránh xa... tránh rất xa...

Chương 6

S

áng đầu tuần, Siêu Lầy vội vã mặc quần áo, xách túi, phi xuống quán bún riêu của chị Chín, anh Tính. Vừa nhìn thấy Lầy, chị Chín đã hớn hờ vớt cả cái muôi chân bún to dùng vào nồi nước dùng khiến nước bắn lên cả mặt anh Tính, rồi lao vút ra, tóm tay Lầy kéo vào ghế. Lầy ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì, chỉ hi vọng đừng nhờ đi đánh ghen vụ gì nữa, lần này hội hết người rồi, Điện Giật thì mang bầu, Siêu Nai đang mải mê hẹn hò giai đẹp, còn Siêu Lầy thì đang bận với dự án quảng cáo mới cho công ty.

Chẳng để cho Lầy kịp nói gì, anh Tính đã đặt bát bún riêu đang bốc khói nghi ngút trước mặt Lầy, giọng hớn hờ.

“Chúc mừng cô! Cuối cùng cô cũng khiến anh chị có dịp nở mày nở mặt với khu chung cư này!”

“Là sao? Em liên quan gì mà khiến anh chị nở mày nở mặt?”

Chị Chín ngồi xuống bên cạnh nhìn Lầy một cách âu yếm, tay lau đĩa đưa cho Lầy! Trời ạ, nếu ai mà không biết chắc nghĩ Lầy và Chín là một cặp les cũng nên, Lầy tự thấy ghê ghê với ý nghĩ của mình nên dịch người ra đồng thời kêu lên.

“Này này, có chuyện gì nhờ vả em à? Nói đi, đừng hành động kiểu đó, em thấy ghê lắm đấy!”

“Nhờ cái gì đâu! Chúc mừng cô, cô biết không, từ lâu vợ chồng anh chị coi cô như em gái, giờ niềm vui của cô cũng chính là niềm vui của anh chị! Anh chị sướng âm ỉ từ sáng đến giờ đấy!”

Anh Tính chêm vào.

“Cô làm anh chị cũng được dịp chứng minh với hàng xóm láng giềng là anh chị không bao giờ nói điêu, người như cô không bao giờ ế!”

“Là sao? Trời ạ! Sao cái khu này sinh ra toàn người nói lòng vòng kiểu chạy quanh đồng rơm thế nhỉ? Nói trực diện cho em nghe xem nào? Nếu không em không ăn bún đâu.”

Siêu Lầy vẻ giận dữ, đặt cặp đôi đĩa xuống. Anh Tính và chị Chín vội vàng đấm chính.

“Áy, chuyện vui chứ có gì đâu mà giận dữ! Chắc là ngại đúng không? Thôi, tuổi này rồi, còn ngại ngùng gì nữa! Công khai xù nó đi cho cả khu cùng vui!”

“Đúng kiểu một người giỏi, trăm người vui ấy! Chị nghe tin mà từ sáng đến giờ cứ rục cả người lên đây này.”

Lầy bực quá, tóm lại là nói kiểu gì vẫn không thể hiểu được, sao trời đất lại run rủi cho Lầy đến thuê một khu nhà mà ai cũng thích nói chuyện lấp lửng kiểu này nhỉ. Lầy đập mạnh tay xuống bàn, khiến bát bún đầy ắp lắc lư suýt đổ. Anh Tính, chị Chín câm nín nhìn nhau.

“Em yêu cầu mọi người nói rõ đi, tóm lại là có chuyện gì?”

“Thì chuyện hôm qua có một anh siêu đẹp trai đến tặng hoa em đó, cậu ta đến đúng giờ tập aerobic của mấy bà trong khu nên cả khu đều nhìn thấy ấy! Nghe nói, cậu ta đẹp y như tượng sáp ấy!”

Anh Tính chêm vào, vẻ đầy tự hào và không kém phần hưng phấn.

“Anh biết ngay, người như cô không bao giờ ế! Nhưng anh vô cùng khâm phục cô vì cuối cùng cô cũng lừa được một thằng đẹp trai đến thế.”

Lầy thở dài, cầm đĩa cặm cụi ăn bún. Anh Tính, chị Chín thấy hụt hẫng, cố ngồi cạnh gạ gẫm thêm ít thông tin để còn đi buôn dưa lê,

nhưng tuyệt nhiên Lầy chỉ ăn và ăn thôi, chẳng nói gì.

Không phải Lầy giận dỗi, mà chẳng qua là thái độ đó cũng giống như việc xử lý khủng hoảng truyền thông của một ngôi sao nổi tiếng nào đó thôi, im lặng là vàng. Bây giờ chỉ cần Lầy cất lời thôi thì mọi chuyện sẽ còn trở nên sôi nổi hơn nữa. Nếu cô từ chối, thì ngay lập tức bị quy là nói dối, có mà không nhận, và tất nhiên sẽ chẳng ai tin cô. Còn nếu cô ừ hử cho qua thì chết chắc rồi! Chỉ cần vài phút sau, người ta sẽ nói về đám cưới của cô ngay lập tức. Thế nên, im lặng là vàng!

Muôn đời vẫn vậy, thị phi không vì ta mà đến, cũng chẳng vì ta mà mất đi, nó cứ mặc nhiên tồn tại xung quanh ta, bủa vây lấy ta, nên cách tốt nhất là đừng tránh né, cứ hiên ngang mà sống cùng nó thôi.

Nhưng khôn nổi, số Lầy quá nhỏ, Lầy không thể yên ổn mà nuốt hết được bát bún riêu đặc biệt mà anh Tính đã nấu nó bằng tất cả sự tọc mạch, sốt sắng của bản thân dành cho Lầy. Năm phút sau, cô hàng xóm cạnh nhà đi qua, nhìn thấy Lầy đã tay bắt mặt mừng như mười tám kiếp trước chưa từng gặp, rồi hoan hỉ chúc mừng như thể ngay ngày mai Lầy sẽ tổ chức một lễ cưới hoành tráng mát mẻ mát mặt cả khu chung cư thu nhập thấp này vậy. Tiếp đó, chú trưởng khu đi tập thể dục qua, liếc thấy Lầy thì cũng chạy vào bắt tay và bày tỏ quan điểm nhiệt liệt hoan nghênh “chồng” đẹp trai của Lầy về đây sống. Hai phút sau, là “mỹ nhân aerobic” của khu, béo ú na ú nần ục ịch đi tới, hôn gió và bày tỏ sự “GATO¹” cực độ với Lầy. Lầy tiếp tất cả bằng những cái gật đầu và nụ cười trông không thể ngu hơn được nữa. Khi các “nữ hoàng thị phi” lướt qua, Lầy cứ ngỡ mình đã thoát nạn nên lại cầm đĩa lên vợ nốt cọng bún, chọt thẳng Lãng Xăng lao xộc vào, gào lên.

¹ GATO: *Ghen ăn tức ở*

“Chị, chị! Ăn mừng thôi chị ơi! Em đã nói là mắt em nhìn không bao giờ sai mà!”

Lầy thả đôi đũa xuống, rút tiền trong ví ra kẹp dưới đôi đũa rồi ôm túi tháo chạy như ma đuổi. Lăng Xăng cố đuổi theo nhưng Lầy nhanh hơn, mất hút giữa phố. Ôi, thân Lầy sao quá bầy hầy, chỉ ao ước ăn được bát bún riêu trong yên ổn mà cũng không xong, chẳng lẽ cái sự muộn chòng của Lầy cũng khiến cả khu chung cư “đau đầu” đến thế sao? Bố mẹ Lầy từ lâu đã từ bỏ ý định dụ dỗ Lầy lấy chòng rồi cơ mà, sao “thiên hạ” chẳng liên quan gì lại cứ sốt xình xịch lên như thể cái sự ế của Lầy khiến họ nhục nhã lắm lắm ấy.

Mà kệ! Thị phi rồi cũng dần dần mất đi nếu nó chẳng có tác dụng gì, thế nên Lầy cứ nhởn nhơ thôi, đến đâu thì đến. Nói vậy chứ Lầy còn chả dám chạy xuống tầng hầm lấy xe, do lo ngại ba vạn chín nghìn người ở dưới đó lao vào bắt tay hỏi dò này nọ, Lầy quyết định ra bắt xe buýt đi cho lành.

Nhưng hỡi ôi, khi Lầy đã leo lên xe buýt rồi thì mới phát hiện ra rằng xe buýt chính là chồn gây nên bi kịch choáng váng nhất thế giới! Không phải vì ba cái vụ bị sàm sỡ của mấy tay bệnh hoạn như trên mạng đưa tin đâu, mà nếu có thì chúng nó sẽ gãy tay với Lầy luôn. Cũng không phải vì cái trò chen lấn, xô đẩy đông đúc ngột ngạt trên xe hay tiếng quát tháo kiêu rất hách dịch của anh phụ xe buýt, không phải, hoàn toàn không liên quan!

Lần đầu tiên trong đời, Lầy cảm thông sâu sắc cho những ai phải leo lên xe buýt vào giờ cao điểm trong một buổi sáng mùa thu nhưng nóng ngang mùa hè và lại gặp một anh bị viêm cánh nặng đến mức mà chỉ dùng mỗi từ “hôi” thôi là không thể đủ để tả hết. Lầy móc cái khẩu trang y tế trong túi ra đeo vào, nhưng vẫn không thể lọc được thêm tí khí trong lành nào, Lầy nghĩ, nếu Lầy chịu thêm một lúc nữa chắc sẽ chết, chết mà còn không dám há mồm ra ngáp cái ngáp cuối cùng luôn ấy. Mà Lầy thì chưa muốn chết, Lầy mới có ba mươi tuổi, chưa chòng, chưa con, đời Lầy vẫn còn xanh non như một trái cóc con. Lầy không thể chết, thế nên Lầy ngay lập tức lao ra cửa và nhảy xuống khi chiếc xe buýt vừa dừng. Lầy đứng hít lấy hít để không khí khi vừa thò chân xuống đường, chưa bao giờ cô thấy cái mùi khói bụi ngoài đường lại trong lành đến thế. Trong phút giây sáng khoái này, Lầy xin được cầu nguyện cho mấy chục con

người đang còn ngồi trong xe buýt kia sẽ thở tốt, thở khỏe trong môi trường vi-rút viêm cánh tung hoành như thế! Xin được gửi lời chia sẻ, cảm thông sâu sắc nhất đến họ! Lầy nghiến răng vẫy một cái taxi rồi đến chỗ làm và chính thức tuyên bố tạm biệt xe buýt tại đây!

Buổi sáng đó, Siêu Nai cũng hót hải chạy đến văn phòng vì đã muộn giờ hơn ba mươi phút, mà Nai thì muộn giờ có gì sai? Nai chả hiểu sao quỹ thời gian của mình luôn ở trong tình trạng hạn hẹp đến thế! Tại sao một ngày không có bốn mươi tám tiếng mà chỉ là hai mươi tư tiếng? Nếu có bốn mươi tám tiếng thì giờ làm việc phải lùi lại là mười giờ thay vì tám giờ, và mỗi buổi sáng, Nai lại có thêm hai tiếng để trang điểm, làm đẹp trước khi rời nhà. Chao ôi, nhưng Nai chưa bao giờ nghĩ rằng, với một người như Nai, có cho thêm hai tiếng hay tám tiếng thì muộn vẫn là muộn! Không có gì thay đổi cả.

Dù Nai có vừa vội vã chạy, vừa không quên nhiệm vụ hắt tóc làm đẹp thì cũng chả có ai thèm nhìn cô, vì mọi người bận, và vì việc đi muộn đã trở thành thương hiệu của Nai nên chẳng còn ai quan tâm làm gì nữa. Thậm chí, ngay cả sếp của Nai cũng phải lắc đầu, bó tay chấp nhận Nai như một sự thật đau thương trong việc siết chặt kỷ cương của công ty cơ mà.

Nhưng hôm nay thì khác, sếp cũ vừa chuyển công tác, và sáng nay là ngày đầu tiên sếp mới đến nhận nhiệm vụ. Trời ạ, bạn có thể đi muộn hai chín trên ba mươi ngày nhưng nhất định không được đi muộn vào ngày đầu tiên gặp sếp! Bởi ấn tượng ban đầu là ấn tượng khó phai nhất, ngày đầu tiên gặp mà sếp đã thấy bạn xấu rồi thì hai mươi chín ngày còn lại bạn không có lý do gì để tốt lên được! Thề đấy!

Nai lao vào phòng kế toán, thở hồng hộc như trâu, cố gắng lấy lại thăng bằng rồi kéo ghế ra, ngồi vào đúng kiểu chuẩn thanh niên nghiêm túc. Nhưng kỳ lạ thay, trong phòng không một tiếng động, ngay cả tiếng thở thôi, Nai cũng không hề nghe thấy! Quái! Sao lại có chuyện lạ lùng như thế chứ, bên ngoài kia không ai để ý đến Nai nhưng trong phòng này, nhất định phải có, ít nhất là chị Trưởng phòng, chị ấy không thể không cần nhìn Nai mấy câu được. Nai ngẩng đầu lên và một đồng người đang cầm khẩu nhìn mình chăm

chăm và Trưởng phòng thì đang phòng mồm lên như thể muốn lao vào ăn tươi nuốt sống Nai được ấy. Khốn nỗi, vẻ mặt của Trưởng phòng không phải là thứ mà Nai quan tâm lúc này! Trời ạ! Sao trong phòng kế toán hôm nay lại có mỹ nam? Mà mỹ nam này nhìn mặt quen ơ là quen luôn! Nai cố gắng lục lọi bộ nhớ đã được lấp đầy bởi vô vàn trai đẹp của mình ra, lục mãi, lục mãi rồi cũng nhớ! Nai tròn mắt, hét lên.

“A, anh... ni có phải anh mua giày bừa trước không? Anh mua giày thể thao đó?”

Cả phòng ngỡ ngác nhìn sang “anh ni” và “anh ni” cũng tròn mắt nhìn Siêu Nai. Khỏi phải giải thích nhiều, ai cũng biết cứ khi gặp giai xinh là Nai mất kiểm soát thế nào rồi đấy! Nai lao ra, túm lấy tay áo “anh ni” miệng liền thoảng, tất nhiên là liền thoảng theo kiểu... chậm rãi huyền thoại của Nai rồi.

“Rứa anh không nhớ em à? Em có mua một đôi giày thể thao mà anh khen đẹp đó nà, em mua xong giày chạy ra thì anh đi mất tiêu rồi, cứ tưởng không còn cơ hội nhìn thấy anh mà chừ hóa ra anh xuất hiện ở đây nì! Anh đến xin việc à? Rứa là chuẩn rồi, công ty em đang thiếu nhân viên kế toán đó, đẹp trai như anh chắc trúng tuyển liền luôn.”

Cả phòng vẫn lặng như tờ, chị Trưởng phòng liếc sang “anh ni” vẻ rất bối rối. Đúng lúc đó, tư duy chậm chạp của Nai mới bò lên đến não, Nai choáng váng lấp bắp.

“Trời ơi! Đừng nói... anh là... anh là... Tổng Giám đốc mới nha! Trời ơi! Chừ mần... răng chừ!”

Cả phòng lại tiếp tục liếc sang “anh ni” và chờ đợi sự bùng nổ, nhưng không, “anh ni” nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống và nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tôi không phải là Tổng Giám đốc mới!”

“Ơn trời! Rửa mà em mém xỉu, đến xin việc mà ngồi ngồi như ri thì chết cả phòng luôn đó.”

“Nhưng... tôi là Giám đốc Tài chính mới!”

“Giám đốc Tài chính mới... ý là... to hơn... Trưởng phòng tài chính á? Ý là anh màn sếp của em luôn hả? Ôi trời ơi! Chừ màn răng chừ? Em lại mém xỉu anh ơi!!!”

Nai ôm ngực như thể bị khó thở, chị Trưởng phòng tóm lấy cốc nước đưa cho Nai, Nai vừa uống vừa cố trấn tĩnh. “Anh ni” liếc mọi người rồi cất lời.

“Chúng ta vừa làm quen nhau xong, giờ làm việc thôi!”

Cả phòng lục tục ai về chỗ nấy, câm nín không một lời xì xào, chỉ còn lại ánh mắt tò mò liếc trộm sếp mới và Siêu Nai. “Anh ni” tiến đến chỗ Nai ngồi, gõ gõ vào bàn tuyên bố.

“Đi chậm ba mươi phút, phạt năm trăm nghìn! Từ nay tôi sẽ phạt tiền tất cả những ai đi muộn, số tiền đó cho vào quỹ để cuối năm mang đi làm từ thiện! Và rất vui, khi cô là người đóng góp đầu tiên, hoan nghênh sự nhân hậu của cô!”

Siêu Nai cảm khẩu tại chỗ, ai nói đẹp trai đồng nghĩa với hào phóng chứ! Nai nước mắt lưng tròng gật đầu trong tiếc nuối. Đầu óc siêu toán của Nai ngay lập tức hoạt động, nếu nộp phạt theo quy định này thì cuối tháng, tất cả số lương của Nai sẽ được đi làm từ thiện! Thật nhân hậu quá luôn ấy! Nhưng không sao, anh ấy đẹp trai và Nai sẵn sàng tha thứ cho anh ấy, kể cả rỗng ví cũng chẳng sao.

Có thể nói, hôm nay là một ngày không may mắn đối với cả Lầy lẫn Nai, nhưng không ai biết được rằng có một người đang bức bối gấp mười lần họ, cảm thấy mình rơi vào bi kịch kinh khủng cũng gấp mười lần họ. Người đó là Điện Giật! Cô ấy đang cảm thấy phát điên vì mình không còn điện giật như trước nữa, bây giờ cô ấy đi còn chậm hơn cả Siêu Nai nữa cơ, mà ăn thì ngang cỡ Siêu Lầy! Không phải do cô không được khỏe, mà người có vấn đề chính là Lão Rửa

chồng cô ấy! Từ hôm Lão Rùa biết vợ mang bầu, lão đột nhiên biến bà vợ khỏe mạnh nhanh như điện của mình thành một bà vợ vô dụng ngồi một chỗ và được phục vụ tận răng.

Đối với nhiều người phụ nữ khác, chắc họ sẽ sượng phát khóc lên vì có một lão chồng chiều chuộng như thế, nhưng với một người vốn tham công tiếc việc, nhanh như gió, bay như chim thì đó là bi kịch!!! Ngay đến cả việc ăn gì, uống gì cũng phải tìm hiểu thật kỹ chứ không thể cứ thế mà bỏ vào mồm như trước đây được nữa. Điện Giật vừa vui mừng vì có bầu, nhưng cũng vừa rất sầu vì mình không còn là mình nữa. Thói quen uống cà phê trước đây được thay bằng sữa bầu, thói quen lướt mạng hóng hớt chuyện thiên hạ trước khi đi ngủ giờ được thay bằng nghe nhạc không lời!

Xét ở khía cạnh nào đó thì Điện Giật trở nên “lành mạnh” hơn nhiều và có lẽ cô ấy cũng cần có thêm thời gian để thích nghi với cuộc sống đó. Ôi chao! Đời này không có gì là không thể xảy ra, nhưng có sao đâu, cứ bình tĩnh mà đón đợi thôi!

Chương 7

M

ăng Non lục tung Facebook của Lầy để tìm ảnh của cô, nhưng tuyệt nhiên không có. Thậm chí, lần up ảnh gần đây nhất là cách đây ba năm và nhân vật chính của bức ảnh là một đĩa thịt bò nướng, ngoài ra, chẳng còn gì. Mà dường như, Lầy lập Facebook cho có thôi chứ chẳng chơi chiếc gì. Kể cũng kỳ lạ, ở thời đại này làm gì có cô gái nào không thích thú đăng vài cái ảnh selfie chỉnh sửa lung linh lên trang cá nhân để khoe cơ chứ! Đến mấy “mẹ sè” con cái đề huề ra rồi mà vẫn làm thế mà! Vậy nhưng Lầy lại không thể mới lạ chứ!

Với Măng Non, Lầy đứng ngoài mọi sự phù phiếm, hoa mỹ. Cô ấy hồn nhiên đến khó tin. Măng Non chẳng bao giờ thiếu phụ nữ vây quanh, tây - ta đủ cả, cậu cũng chưa bao giờ phải nghĩ ngợi hay băn khoăn về một cô nào. Cậu có nhiều cuộc tình chớp nhoáng, yêu rồi chia tay mà chẳng để lại chút xót xa gì. Với Lầy thì khác, ngay từ lần gặp đầu tiên, Măng Non đã không thể ngừng nghĩ về cô gái đó, cũng không ngừng muốn tìm hiểu mọi thứ liên quan đến người ta. Mà đương nhiên rồi, một người như Lầy, không thể khiến cho người ta hết tò mò được. Chẳng lẽ phải đến văn phòng thám tử của Nam Mỹ để nhờ cậy? Nếu làm thế thật thì Nam Mỹ sẽ ca cẩm rồi chê bai các kiểu, như thế còn đau đầu hơn. Thôi kệ đi, không việc gì phải vội cả, ông bà ta nói chẳng sai bao giờ, cơm không ăn thì gạo còn đó!

Siêu Nai có một tuần đói kém vì bị phạt tiền đi muộn liên tục, Điện Giật có một tuần chật vật vì bị nhốt trong nhà, còn Siêu Lầy có một tuần khốn khổ với vô số những thứ loằng ngoằng rơi trúng đầu. Ba cô gái dở hơi nhất vịnh Bắc Bộ này cần phải được gặp nhau! Ngay lập tức, một “hội nghị ẩm thực” được tổ chức tại quán ăn ven đường với nồi lẩu gà bốc khói.

Siêu Lầy vừa ăn vừa liếc sang Siêu Nai, Nai thì đang nhắm tính tiền từ các đĩa thịt đã được bê lên, còn Điện Giật thì ngồi khoanh chân chờ Lão Rùa gỡ thịt gà cho ăn. Tất cả hiện lên trong mắt Lầy đẹp như một... bài thơ! Nhưng khôn nổi, bài thơ ấy sẽ trọn vẹn biết bao nếu không có Lão Rùa dí mũi vào!

Khi Siêu Nai trịnh trọng gắp cho Điện Giật một quả tim gà, Giật chưa kịp dứt vào mồm thì đã bị Lão Rùa tóm lại. Lão sẫm soi quả tim gà như thể phải có hàng vạn con vi trùng đang nhe răng chờ rĩa ấy. Lão thao thao bất tuyệt về việc tim gà này sợ chưa chín, không đảm bảo và rất có thể nó được mua từ nguồn nội tạng thối mà trên mạng người ta kêu ca đầy rẫy ấy. Điện Giật tóm lấy quả tim, nhét thẳng vào mồm, nhai ngon lành.

“Anh cứ quan trọng hóa vấn đề, có sao đâu!” Lão Rùa choáng váng, đưa tay lên lau trán.

“Sao lại không sao, con của anh không thể ăn những thứ đầy vi trùng, vi khuẩn được.”

Siêu Nai lườm Lão Rùa, vì Rùa và cả ba đứa học cùng hời cấp ba nên chẳng cần phải khách khí gì, Nai tóm tay Rùa, giơ lên.

“Rúa, ông gỡ thịt cho vợ ông bằng cái tay ni thì không có vi khuẩn chắc?”

Nghe Nai nói, Rùa chột hốt hoảng, nhìn hai bàn tay mình, rồi hướng về phía phục vụ quán và gào toáng lên.

“Bà nói đúng! Bà nói đúng! Em ơi! Cho anh xin cái găng tay!”

Không ai bảo ai, cả ba cô gục mặt xuống bàn. Rùa chả quan tâm, cậu ta hí hửng đeo chiếc găng ni lông vào tay. Lầy ngẩng đầu lên, hỏi Điện Giật.

“Chồng mày bị thế lâu chưa?”

Giật thờ dài nhìn Rùa ngao ngán, Rùa liếc thấy nét mặt Giật thì phân bì.

“Em lại sắp ca cẩm rồi đấy, anh không thể mạo hiểm được, lao động kiệt sức năm năm trời mới có được tí đấy, tuyệt đối không thể mạo hiểm được.”

“Sa mạc lời với ông luôn!”

Cả ba sau đó tiếp tục tập trung chú ý vào nồi lẩu, coi như lão Rùa không tồn tại. Nhưng khốn nỗi, hễ Điện Giật muốn ăn gì là Rùa lại xông vào kiểm tra, hễ Điện Giật nói gì không chuẩn là Rùa lại quay ra chỉnh đốn. Rùa hầu như không để mọi người ăn gì và nói gì, hấn liên tục phá đám, khuấy đảo khiến cả đám vừa không thể ăn, vừa không thể nói. Trời ơi! Đời này, nếu không được ăn thì ít ra cũng phải được nói chứ? Nếu biết tương lai sẽ thế này thì ngay từ đầu Lầy và Nai đã quả quyết ngăn chặn Điện Giật cưới lão Rùa rồi. Giờ thì sao? Gạo đã nấu thành xôi, chẳng còn gì thay đổi được nữa. Cả ba tiếp tục ngậm ngùi nhìn nhau trong làn khói mờ ảo của nồi lẩu gà thơm phức, nhưng khi mọi thứ dường như vượt qua khỏi giới hạn của sự chịu đựng, Lầy quay sang Điện Giật.

“Làm gì đó đi!”

Điện Giật gật đầu, được lời như cời tấm lòng, Siêu Lầy gác chân lên ghế, gỡ dây giày thể thao của mình ra, Siêu Nai lục túi lấy khăn tay gấp gọn. Họ hành động lần lượt, y như thể đã được lập trình sẵn, mà thực ra, việc này có vẻ lạ với người khác, nhưng với ba cô nàng và Lão Rùa thì... quá quen thuộc rồi. Sau đó, lần lượt, Điện Giật dùng dây giày của Lầy trói tay Rùa lại, Nai nhét khăn vào mồm Rùa. Và cả ba hạnh phúc hưởng thụ nồi lẩu gà thơm phức của mình trong niềm say mê khó tả.

Lão Rùa hồi xưa thường sẽ ngoan ngoãn ngồi im, nhưng không hiểu sao, từ hồi vợ lão có bầu, lão trở nên... hơi bị kích động. Lão ngọ nguậy, lão kêu la đủ các kiểu khiến cho cả quán cứ ngoái lại nhìn mãi. Và rồi, việc gì đến cũng đến, ai đó trong quán tưởng đây

là một vụ bắt cóc trả thù gì đó nên đã báo công an, và đương nhiên, cả đám được hốt về phòng một cách nhanh gọn.

Ở đồn, cả ba đứa trưng vẻ mặt hỏi lỗi giống hệt nhau, còn chú công an quản lý khu vực thì cũng trưng vẻ mặt ngán ngẩm quen thuộc liếc nhìn từng đứa một. Khác với những lần trước, lần này chú không dạy dỗ, chú không khuyên bảo, chú cũng chẳng động viên gì, chỉ nghe thấy tiếng thở dài như nửa thế kỷ của chú.

“Lần sau ba đứa sang phòng khác gây sự được không?”

Ba đứa nhìn nhau, Lầy cảm thấy thật sự có lỗi với chú quá, bao lâu nay, chú phải giải quyết cơ man nào là vụ giới ới đất hỏi, chả đâu vào đâu của ba đứa dở hơi này, thật sự cũng mất sức và mệt mỏi rồi. Lầy cố nghĩ ra một câu gì đó nghe có vẻ... “ngôn tình” một tí để xoa dịu chú, nhưng Lầy chưa kịp nghĩ ra thì Điện Giật đã lên tiếng.

“Không được đâu ạ! Vì Lầy nó sống ở phòng này!” Cảm giác như bao nhiêu bó cơ trên gương mặt chú lập tức bị gãy sập xuống, cứ như thế, bao nhiêu hi vọng trong chú đã bị dội một xô nước lạnh, tắt ngúm. Lầy cảm thấy có lỗi hơn gấp bội! Cô cố gắng tìm một tia “năng” để sưởi ấm trái tim chú. Lầy thẽ thọt.

“Thực ra, khi nào cháu lấy chồng, cháu sẽ chuyển khỏi đây ạ.”

Cơ mặt của chú đột nhiên cũng được nâng lên tí chút, nhưng, niềm vui ngắn chẳng tày gang, Siêu Nai ngay lập tức vuốt tóc, thủng thẳng để thêm vào.

“Chuyện đó sợ không bao giờ có, vì đến bây chừ nó vẫn ế ạ!”

Không còn gì để nói thêm nữa, chú công an khu vực đẩy giấy bút cho ba đứa ký rồi xua xua tay đuôi về. Ba đứa lặng lẽ nói đuôi nhau đi ra ngoài, nơi có Lão Rùa mặt đang co rúm lại đứng đợi ngoài cửa. Đêm nay, sẽ là một đêm dài của chú công an khu vực! Và sẽ là một đêm mất ngủ của Lão Rùa!!! Thề đấy!

Lầy lết về nhà thì đã gần quá nửa đêm, khi đang loay hoay cố mở cửa thì Lầy nhìn thấy qua ánh đèn một bóng đen đang từ từ tiến đến. Lầy hồi hộp vặn chìa khóa thêm một lần nữa, nhưng nó bị kẹt cứng bên trong. Bóng đen dừng lại sau lưng Lầy, trong thoáng chốc, Lầy nghĩ mình tiêu rồi, lờn vờn ở đây vào giờ này nếu là người thì là kẻ xấu, nếu là ma thì... cũng xấu! Làm thế nào bây giờ? Cảm giác như cái bóng đen ấy sắp dí dao vào lưng mình rồi! Không được, mình phải hành động trước, Lầy nhón chân, xoay người nhảy lên đá một phát vào mặt cái bóng đang cúi xuống gần mình. Bóng đen “á” lên một tiếng rồi ngã vật xuống, lúc này Lầy mới hoàn hồn, tạo dáng đứng dạng chân, chống nạnh hoành tráng trước bóng đen. Bóng đen vùng dậy, gào lên.

“Cô làm cái gì thế hả?”

À, giọng này rất quen, quen đến nỗi anh ta vừa dứt lời thì Lầy đã nhận ra.

“Hả? Hóa ra là Chập Chờn à? Anh làm gì ở đây?” “Cái gì? Thứ nhất, tôi là Nam Mỹ chứ không phải Chập Chờn. Thứ hai, tôi muốn nói chuyện với cô. Và thứ ba, chắc má tôi bị rách rồi.”

Nghe đến “má tôi bị rách rồi” thì Siêu Lầy hoảng hốt lao tới, ngó nghiêng má Chập Chờn, nhưng bên ngoài tối quá chẳng nhìn thấy gì.

“Vào nhà tôi đi, tôi sẽ xem vết thương cho anh.”

“Cô nói có vẻ vô can nhỉ? Cô đánh tôi rồi nói như thể cứu giúp tôi vậy.”

Lầy thở dài, quay người lại mở khóa tiếp, hơn ai hết, lúc này Lầy hiểu rằng im lặng là vàng. Nếu cứ cố trả treo với anh ta, anh ta mà điên lên lại gọi bảo vệ, gọi công an thì lẽ dĩ nhiên là Lầy lại lên đồn. Lầy vừa ở đó về, giờ lại bị lôi lên nữa chắc chú công an khu vực sẽ ăn tươi nuốt sống Lầy mất, thế nên, phải mềm mỏng, mềm mỏng và mềm mỏng!

Chập Chờn nhìn Lầy loay hoay mở khóa, anh ta dù đang rất đau nhưng vẫn cố nén, đẩy Lầy ra để tự mở. Chập Chờn xoay khóa hai phát, rút chìa đưa cho Lầy.

“Không phải chìa này, cô nhầm chìa rồi.” “Nhầm là nhầm thế nào, chìa khóa nhà tôi, tôi lạ gì mà anh bảo nhầm.”

“Không nhầm tôi đi đâu xuống đất luôn đấy! Cắm vào được có nửa chìa thì xoay đến hết đời cũng không mở nổi.”

Lầy nhìn lại chìa khóa, rồi lần mò trong túi áo khoác tìm kiếm, cô lôi ra một xâu chìa khác, lắc lắc trước mặt Chập Chờn.

“Nhầm thật! Nó ở trong chùm này cơ.”

Nói xong, Lầy thản nhiên cắm chìa khóa vào ổ và mở cửa trước sự ngán ngẩm của Chập Chờn, Lầy tóm tay Chập Chờn kéo vào nhà. Chập Chờn rú lên.

“Cô làm cái gì đấy? Tôi không phải loại đàn ông dễ dãi đâu nhé.”

“Vâng, em lạy anh, anh vào nhà nhanh giùm em, không ai mà nhìn thấy anh đứng trước cửa nhà em giờ này thì mai cả khu sẽ trói em vào cột điện mà tra khảo danh tính của anh mất! Vào đi.”

Chập Chờn bị Lầy lôi tuột vào trong căn hộ. Căn hộ nhỏ, chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách và gian bếp nhỏ xíu nhưng được bố trí khá gọn gàng và đơn giản. Chập Chờn liếc qua căn hộ, thầm nghĩ mình có hơi đánh giá sai cô ta một tí, nhìn nhà cửa thì có vẻ cô ta cũng không đến nỗi luộm thuộm cho lắm. Lầy lôi đồng bông băng và nước sát trùng ra đặt lên bàn, Chập Chờn ngạc nhiên.

“Có vẻ cô cũng cẩn thận nhỉ, đầy đủ đồ nghề cứu thương cơ đấy.”

“Không đầy đủ để chết à? Tôi ngày nào chả bị trầy xước vài chỗ. Mà mặt anh xước hơi bị sâu, chắc do đế giày tôi hơi khủng.”

“Hơi thôi á? Quá khủng ấy!”

Lầy đổ nước sát trùng vào bông, dí sát mặt mình vào mặt Chập Chờn để chuẩn bị lau, Chập Chờn bối rối hơi né người ra một chút, Lầy tỉnh bơ.

“Sao? Sợ tôi ăn thịt à? Ngồi im tôi làm cho.” “Tôi... chỉ sợ... cô cào thêm một phát nữa thôi.” Lầy lườm Chập Chờn, tóm lấy cằm anh ta rồi hất ngược lên, như thể đang định cưỡng... hôn người ta, nhưng thực ra là... sát trùng vết thương! Chập Chờn để Lầy chăm sóc cho mình trong cơn hồi hộp vô cùng, mà thực ra, anh ta đang chẳng biết mình hồi hộp vì cái gì nữa. Có lẽ vì Lầy quá mạnh mẽ, không ngồi ngoan khéo cô ta lại đấm cho thêm một phát nữa thì toi.

Lầy cho miếng gạc lên má, loay hoay cố định nó, xong đầu đây, Lầy vừa gom dụng cụ vừa hỏi.

“Mà tóm lại, anh có việc gì muốn nói với tôi? Đêm hôm thế này đến tìm tôi là không đàng hoàng đâu.”

“Tôi chờ cô từ lúc tám giờ tối đấy, cô mới là không đàng hoàng ấy, con gái gì đi đến nửa đêm chưa về?”

“Ừ, cứ cho là thế đi, thế anh có chuyện gì?” “Thực ra, thứ nhất, tôi muốn biết cô tiếp cận em trai tôi vì mục đích gì? Thứ hai, em trai tôi có vẻ thích cô. Và thứ ba là tôi... cảm thấy không yên tâm.”

“Thứ nhất, anh đừng nói thứ nhất, thứ hai, thứ ba gì trước mỗi câu được không?”

“Thứ nhất, đó là thói quen. Thứ hai, nó giúp tôi trình bày câu chuyện một cách ngắn gọn. Thứ ba, tôi muốn tiết kiệm tuyến nước bọt của mình.”

“Ồi! Điên mất! Thôi được rồi, tôi sẽ nói ngắn gọn nhé, anh chắc đang GATO với em trai mình lắm nhỉ? Vì em trai anh quen biết tôi?”

“Tôi GATO làm gì, tôi chỉ lo cho em trai mình mới về nước, lạ nước lạ cái dễ bị lừa, chứ với tôi thì cô đâu phải là phụ nữ!”

“Thứ nhất, em trai anh lớn rồi, anh nên để cậu ta quyết định chuyện của mình. Thứ hai, tôi không thích phi công trẻ. Thứ ba, tôi buồn ngủ rồi, tôi muốn ngủ.”

Chập Chờn trợn mắt nhìn Lầy, Lầy há hăm. “Sao? Tôi bắt chước cách nói của anh đấy!” “Cô thực sự không biết Nam Phi là ai à?”

“Là em trai anh còn gì? Tôi còn chẳng biết anh là ai nữa là...”

Chập Chờn thật sự choáng với cô gái này, chẳng hiểu sao Măng Non lại có thể thích một người như thế chứ. Anh ta đứng dậy, sửa lại áo khoác rồi chào về. Lầy không giữ làm gì, còn ra hiệu cho anh ta về nhanh nhanh lên. Chập Chờn ra cửa xỏ giày rồi mà vẫn chưa hết băn khoăn, bèn nán lại hỏi.

“Mà... cô đi đâu về muộn thế? Con gái không nên về khuya vậy đâu.”

“À, tôi ở đồn công an về.”

“Hả? Đừng nói cô là cảnh sát chìm đấy nhé.” “Chìm nổi gì, tôi bị bắt lên đây tường trình.” “Đến bao giờ thì cô mới hết gây sự thế?”

“Ai mà biết được, chắc sứ mệnh của tôi sinh ra trên đời là để gây sự.”

Chập Chờn đang xỏ giày, loạng choạng suýt ngã, Lầy tóm lấy cánh tay anh ta, giữ thăng bằng cho anh ta, Chập Chờn thêm lần nữa loạng choạng, Lầy thở dài.

“Tôi không ngờ anh mong manh vậy đấy! Về đi, nhớ đi thật nhanh, đừng để ai nhìn thấy, không là mai tôi toi đời luôn đấy.”

Chập Chờn gật gù, chưa kịp nói lời từ biệt cho phải phép thì Lầy đã đóng sập cửa lại. Trời ạ, cô ta không phải con gái, thậm chí, đàn ông người ta cũng không cư xử với nhau lỗ măng như thế. Chập Chờn chẳng hiểu sao tự nhiên mình lại cảm thấy hụt hẫng và tức giận

trước thái độ “không ra gì” của Siêu Lầy khi đuổi mình về. Có lẽ, anh ta chưa muốn về mà lại bị đuổi đó thôi.

Trên đường về, Chập Chờn cứ vô thức sờ lên cằm mình, nơi lúc trước bàn tay mềm mềm của Lầy giữ chặt nó. Thực sự trong khoảnh khắc ấy, Chập Chờn suýt mừng tượng đến một... nụ hôn ngọt ngào! Ôi trời, Chập Chờn lắc mạnh đầu cho tỉnh lại, tự rủa mình là thằng dở hơi, làm gì có cái gì sẵn thế mà mơ, hơn nữa, mình mơ nhầm người rồi. Chập Chờn vừa đi vừa lẩm bẫm “cô ta không phải phụ nữ, cô ta không phải phụ nữ, không phải phụ nữ...” cho đến khi về tới nhà. Măng Non nhìn thấy khuôn mặt thâm tím, trầy xước của anh trai khi bước vào nhà thì lắc đầu ngao ngán. Cậu lại cảnh báo anh thêm một lần nữa về mức độ nguy hiểm của nghề mà Chập Chờn đã chọn.

“Mặt lại xước rồi! Đến bao giờ thì anh mới biết trân trọng cái mặt đẹp trai của mình chứ.”

Chập Chờn không nói gì, mở tủ lạnh lôi lon bia ra uống. Măng Non sấn sổ đến sờ lên vết thương trên mặt anh trai.

“Thằng nào mà nội công thâm hậu thế, đấm tím cả mặt anh thế này cơ mà.”

Chập Chờn gạt tay Măng Non ra, nuốt nốt ngum bia đang dở rồi đứng... thờ.

“Không phải thằng mà là cô... À, mà không phải cô, cô ta không phải là phụ nữ, không thể nào là phụ nữ, cô ta nhất định không phải phụ nữ.”

Cứ thế, Chập Chờn vừa nói vừa đi vào phòng mình và đóng sập cửa lại, không để ý đến Măng Non đang ngơ ngác như con bê lạc trước biểu hiện kỳ cục của anh trai. Măng Non chột nghĩ, có lẽ anh mình vừa bị đánh vào đầu và mặt nên hơi đơ đơ một chút, ngủ một giấc rồi có khi mai anh ấy lại khá hơn. Cảm thấy yên tâm hơn, Măng Non cũng quyết định về phòng đi ngủ, vừa đi được mấy bước thì

đột nhiên Chập Chờn mở cửa, ló đầu ra nói như quát vào mặt Măng Non.

“Cô ta không phải phụ nữ!” “Ý anh là cô nào?”

“Cô Lầy gì đó ấy!”

“Sao? Anh đã điều tra được gì về cô ấy?” “Không điều tra, chỉ là anh cảm giác... không tin được thôi.”

Măng Non ngán ngẩm, ấn đầu Chập Chờn vào trong, cố khép cửa lại.

“Rồi anh sẽ già và chết trong nghi kỵ thôi! Bỏ cái thói đa nghi ấy đi.”

“Không đời nào! Cô ta không phải phụ nữ.”

Có tiếng Chập Chờn vọng ra đáp trả, Măng Non bực bội đá mấy phát vào cửa phòng nhưng bị đau nên cậu ta đành ôm chân lết về. Còn Chập Chờn lăn ra giường, ngủ một mạch đến sáng.

Phản Lầy, sau phút bực bội vì nửa đêm lại phải tiếp một anh chàng hăm hăm đa nghi như Tào Tháo Huyền Lê thì đột nhiên bật cười! Ấy là lúc Lầy nhớ đến gương mặt nghiêm trọng của anh ta khi nói “thứ nhất, thứ hai, thứ ba”, cái biểu cảm ấy trông giống người mắc tè mà phải nhịn lâu lắm! Nhưng nghĩ kỹ lại thì cách nói chuyện của anh ta cũng thú vị, cứ tình bơ, ngắn gọn, phớt lờ, nghe vừa điên tiết nhưng cũng vừa hay ho, rất lạ.

Vậy đấy, nhiều khi con người ta cứ cố tình làm những việc mà bản thân biết thừa nó chẳng đâu vào đâu, rồi lại liên tục ngụy biện rằng “tôi ổn, chẳng qua tôi thấy cái con người ấy có vấn đề...”! Vâng, trong mọi trường hợp thì “cái con người ấy” đều luôn có vấn đề, chỉ có “tôi” trong sạch như gương! Khốn nỗi, lúc đó chưa ai kịp nhận ra là họ làm việc đó do trái tim mách bảo chứ không phải trí não vô tư.

Chương 8

N

hiều người hay nói hoặc viết những lời hoa mỹ về cuộc đấu tranh nội tâm, sự giằng xé đau đớn trong tâm can của một ai đó mà khi đọc lên cũng phải cảm thấy buốt lòng. Nhưng có lẽ, những dòng chữ ấy chưa bao giờ khiến Siêu Nai thấu hiểu, thấm thía từ sâu thẳm tâm hồn mình như hôm nay. Hôm nay, khác với những hôm khác vì nhiệt độ ngoài trời xuống dưới mười độ C mà lại không phải là ngày Chủ nhật!!! Nai bắt đắc dĩ phải rơi vào cuộc “nội chiến” từ bên trong, trái tim Nai như bị bóp nghẹt bởi hai sự lựa chọn trái ngược, mà lựa chọn nào cũng khiến Nai tái tê. Nếu tung chăn ra mà dậy thì Nai sẽ bị cái rét căm căm kia nuốt chửng, còn nếu không dậy thì lương của Nai sẽ bị anh Giám đốc Tài chính mới về kia... xơi tái mất! Đấy, thế mới thấu hiểu cho những người đứng giữa hai ngã đường mà biết chắc mình chọn ngã nào cũng đau đớn hết! Mà nếu cứ cù nhày không chịu lựa chọn thì cũng chết, một cái chết cũng chẳng đẹp đẽ gì hơn.

Sau nhiều phút “tranh đấu” sinh tồn, Nai tung chăn chạy một mạch vào toilet!!! Nói thật, nếu không phải do buồn đi... vệ sinh thì chắc chắn Nai còn phải nằm lại tự “thương lương” với bản thân thêm một lúc nữa. Mà thôi, số trời đã định, Nai hoành tráng tuyên bố với bản thân là hôm nay sẽ đến văn phòng đúng giờ như một cái máy!!!

Và Nai hứng khởi đến văn phòng sớm hơn thường lệ, tất nhiên, sớm hơn thường lệ của Nai và muộn hơn thường lệ của mọi người! Khi cô bước vào, cả văn phòng ngẩng lên nhìn cô, rồi lại đều tấp tểp cúi xuống làm việc tiếp. Chỉ duy nhất một người vẫn nhìn chằm chằm vào cô với thái độ của một kẻ bắt lực, đó chính là anh sếp mới của Nai. Nai lẳng lặng kéo ghế, ngồi xuống chỗ của mình như không có chuyện gì xảy ra. Sếp Tài chính tiến tới, vờ vai Nai khiến cô giật mình ngẩng lên, sếp vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm trang.

“Cô gặp tôi một chút.”

Và thế là, sắp đi trước, Nai lật đật theo sau, trong lòng Nai không ngừng dọi lên câu hỏi làm nên huyền thoại của chính mình “Chừ mần răng chừ?”. Thôi còn mần răng nữa, sẵn sàng nghe mắng và móc túi nộp phạt thôi! Trong tất cả những anh trai đẹp mà Nai từng gặp, chưa có anh nào khiến Nai đau đầu đối phó như anh này cả!!!

Hai người ra đến hành lang, Giám đốc Tài chính đột ngột quay đầu lại khiến Nai mất đà va người vào ngực anh ta. Nai hốt hoảng lùi lại, anh ta hắng giọng rất to nói với Nai.

“Cô Mai! Đến bao giờ thì cô chỉnh đốn được thời gian đi làm của mình hả?”

“Dạ! Bắt đầu từ ngày hôm ni ạ!”

Giám đốc Tài chính đưa tay lên nhìn đồng hồ, gật gù.

“À, ra thế! Cô cải thiện tốt lắm! Hôm nay cô muộn hơn hôm qua có mười lăm phút thôi.”

“Dạ, ngày mai sẽ khác ạ! Mai em sẽ đến đúng giờ ạ!”

“Tốt lắm, tôi đoán, với nỗ lực này của cô, ngày mai chắc cô chỉ đến muộn hơn hôm nay khoảng ba mươi phút thôi nhỉ?! Tôi sẽ báo với nhân sự trừ nửa ngày lương. Thật lòng, tôi rất xúc động vì cô có tấm lòng nhân ái bao la như vậy, cô cống hiến cả tháng lương cho quỹ từ thiện của công ty thế này khiến tôi không thể không xúc động.”

Nai cắn răng vào môi đến suýt bật máu! Lương của tôi, tiền của tôi, nguồn sống của tôi tháng này coi như đi tong vì anh đấy! Đừng tưởng anh là trai đẹp mà tôi tha thứ cho anh tất tặn tặn nhé. Tôi còn phải sống, tôi còn phải ăn, tôi còn phải làm đẹp để câu giai chứ! Tốc độ làm bầm trong đầu Nai bây giờ còn nhanh hơn tốc độ nói hàng ngày của Điện Giật nữa, đúng là cứ động đến tiền thì mọi khả năng tiềm ẩn của con người đều bùng nổ một cách bất ngờ. Tuy nhiên,

trong lúc Nai đang đọc thoại nội tâm phạm pháp trong đầu thì Giám đốc Tài chính đã xoay người đi vào.

Nai còn chưa kịp dừng dòng độc thoại đang cuộn trào trong tâm can mình thì Giám đốc Tài chính đột ngột lại quay lại, anh ta háng giọng.

“Lương của cô tháng này coi như hết, chắc cô đói lắm nhỉ?”

“À... dạ! Cũng hơi... đói.”

“Nếu thế, tối nay tôi sẽ từ thiện cho cô một bữa ăn! Cô biết quán nướng bên kia đường chứ? Bỏ giờ nhé! Nhớ đi đôi giày thể thao lần trước tôi khuyên cô mua ấy!”

Giám đốc Tài chính nói xong thì đi luôn, để mặc Nai ngơ ngác với những lời làm bầm trong đầu vừa kịp ngắt và sự hoang mang về lời mời không biết thật hay giả của tay Giám đốc Tài chính ban nãy! Ôi, lần đầu tiên Nai phải đối diện với tình huống có trai đẹp mà lại hại não như thế này đây! Và tất nhiên, câu hỏi huyền thoại lại được đặt ra: “Chừ mần răng chừ?”, không lẽ chạy vào hỏi xem anh ta nói thế là thật hay giả à? Nhớ anh ta lừa mình, rồi nghĩ mình tham ăn nên háo hức quá đà thì sao? Nhưng nếu không hỏi, lỡ là thật mà mình không biết, không thềm đến thì có khi nào lại gây thêm thù oán với sếp?

Loanh quanh mãi, cuối cùng Nai quyết định đi vào phòng, tiến thẳng đến trước mặt sếp, hạ giọng xuống thật thấp để những người xung quanh không nghe thấy.

“Dạ sếp! Lúc nãy sếp nói rứa là thật hay đùa rứa sếp?”

Giám đốc Tài chính ngẩng đầu lên, khác với tiếng thì thào như mèo bị khào cổ của Nai, anh ta lên giọng.

“Cô nói gì? Nói to lên, tôi không nghe rõ.”

Và ngay sau câu nói của anh ta, như một hiệu ứng domino, lần lượt từng nhân viên trong phòng đều ngừng lại, hướng về phía hai người

với tinh thần hóng biến hết sức cao độ. Nai chỉ muốn đập vào đầu anh sếp mình một cái cho đỡ bực, người ta đã cố tình nhỏ hết mức có thể rồi mà anh ta cứ oang oang ra trước thiên hạ thế thì nhờ có bề gì Nai biết chui vào đâu. Ôi trời! Nhưng biết sao được, anh ta là sếp mà! Nai đành lên một tông giọng.

“Dạ, ý là lời anh nói khi nói ở ngoài cửa đó, anh nói thật hay nói đùa rứa?”

Giám đốc Tài chính lướt nhìn một lượt những nhân viên đang hóng chuyện của mình, rồi nhìn sang Nai, anh ta thả mạnh cuốn sổ xuống bàn, lại lớn giọng.

“Cái gì? Từ trước đến giờ tôi đã nói đùa với nhân viên lần nào chưa? Nghiêm túc đấy, nhớ cho kỹ những gì tôi vừa nói, tôi không thích nhắc lại lần thứ hai, nếu không làm đúng ý, thì cô biết rồi đấy, tháng sau lương của cô cũng khó bảo toàn!”

“Dạ.”

Nai điên lên trong người nhưng cố gắng kiềm chế, nhẹ nhàng về chỗ ngồi. Vừa kéo ghế, chị đồng nghiệp kể bên thò đầu sang, về mặt đầy chia sẻ.

“Sao? Lại gây ra chuyện gì thế?”

Nai nhún vai, thả phịch người xuống ghế. Thật sự, từ hồi Giám đốc Tài chính mới về, Nai không biết mình đi làm để làm gì nữa, lương thì “cống hiến” hết cho quỹ từ thiện công ty, bản thân thì suốt ngày bị sếp lớn tiếng dạy dỗ trước chỗ đông người, đi làm mà không mang lại cho mình lợi ích gì thì làm để làm gì? Lần đầu tiên trong đời, Nai gặp phải một gã đẹp trai mà lại không hề đáng yêu như gã Giám đốc Tài chính ấy đấy, càng ngày Nai càng thấy gã bớt đẹp trai hơn thì phải. Nai mệt mỏi ngồi xuống, cố rũ bỏ suy nghĩ về gã đang ngồi cách mình ba cái bàn kia và chăm chú vào bảng Excel đầy chữ số đang nhảy nhót trước mặt. Thôi, dù tiền không có, trai đẹp đã trở nên đáng ghét thì công việc vẫn nhất định phải hoàn thành.

Trong khi đó, ở nhà Điện Giật đang có biến rất căng, phải nói là vô cùng căng, bầu không khí trong căn phòng ngủ hơn hai mươi mét vuông của hai vợ chồng như thể sắp nứt ra đến nơi rồi. Điện Giật nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế sofa, bụng đã bắt đầu nhô cao sau lớp áo. Lão Rùa quỳ đối diện, hai tay nâng một chồng sách lên ngang đầu, giọng run run nói với vợ.

“Vợ ơi! anh biết lỗi rồi mà! Tha cho anh đi, anh mõi tay rồi!”

“Không được, còn ba mươi phút nữa mới hết giờ phạt!”

“Tha cho anh đi, anh hứa từ nay không lẻo đẹo theo em, không tham gia vào câu chuyện của nhóm em, không cản trở em...”

“Hứa suông thế không được, làm bản cam kết ký vào đảng hoàng.”

Lão Rùa mừng rỡ thả sách xuống, định đứng dậy, Điện Giật quắc mắt.

“Đã tha đâu mà đứng dậy?”

Lão Rùa lật đật thụp xuống, vợ vội mấy cuốn sách đội lên đầu. Điện Giật đứng dậy đi vòng quanh, giở giấy ra đọc một loạt nội quy trong tờ giấy cam kết đã soạn sẵn và yêu cầu Lão Rùa ký tên vào. Lão Rùa bất chấp nó là cái gì, chỉ cần ký và được đứng dậy đã là một niềm hạnh phúc quá đổi mong chờ suốt hai tiếng vừa qua rồi nên lão ký luôn. Ký xong, Rùa đứng dậy, xoa bụng vợ cười hơn hớn.

“Anh chẳng qua chỉ là muốn bảo vệ thành quả năm năm cày cuốc cật lực của vợ chồng mình thôi mà, lần sau, anh sẽ...”

“Im! Không có lần sau đâu! Mà nếu có lần sau thì anh sớm muộn cũng bị con Lầy và con Nai xẻo thịt thả vào nồi lẩu thôi! Nên nhớ, vợ bầu bì thì cũng cần có không gian riêng, bàn bè riêng, sở thích riêng, chúng ta cần phải tôn trọng những điều đó của nhau, như thế cuộc sống vợ chồng mới dễ thở, dễ thông cảm, dễ thấu hiểu, dễ...”

“Thôi... Anh hiểu rồi, nói ngắn gọn thôi cho đỡ mệt!”

“Ngắn là ngắn thế nào, mất bao nhiêu công sức vào Facebook đọc đọc, tìm tìm mới thuộc được nguyên một đoạn dài để thể hiện, thế mà cắt mất mạch của vợ thế à? Vậy là thiếu tôn trọng người đầu kê vai áp của mình đấy.”

“À... vâng, anh xin lỗi, vậy vợ nói tiếp đi, anh nghe đây.”

“Thôi khỏi, mệt rồi! Đi xem phim đây!”

Điện Giật lết thân lên giường, mở ngay bộ phim tình cảm sến sẩm Hàn Quốc ra xem. Lão Rùa chắc đã quá quen với cảnh này nên cun cút cầm hộp khăn giấy và vợ đĩa hoa quả đến ngồi cạnh vợ. Cứ thế, bầu không khí trở nên dễ thở hơn, Điện Giật bắt đầu rơi nước mắt với mấy tình huống trong phim, còn Lão Rùa có nhiệm vụ đưa giấy và hoa quả dâng lên cho vợ. Quả là một gia đình hạnh phúc, trừ những lúc Điện Giật nổi nóng ra thì cuộc sống của cả hai thường trôi qua một cách êm đềm như thế.

Về phía Lầy, hôm nay quả là một ngày làm việc điên loạn khi phải vừa chạy nội dung cho một dự án truyền thông thuộc hàng khủng của công ty, vừa phải kiêm luôn việc chuẩn bị các tài liệu quan trọng để họp với đối tác, vừa lo nội dung của những dự án đang chạy hàng ngày, vừa tìm nhân vật đại diện thương hiệu cho một hãng thuốc nhỏ mắt đã ký hợp đồng trước đó. Nói chung, mọi thứ đang vây lấy Lầy, khiến cô chẳng có cả thời gian uống một cốc cà phê cho tử tế nữa. Đang trong tình trạng không thể bận hơn được nữa thì Lầy có điện thoại, cô không kịp nhìn số, chỉ vớ lấy điện thoại và kẹp ngay lên tai nghe.

“Alo!”

Bên kia, giọng Măng Non vang lên.

“Chị Siêu Lầy đấy à? Tối nay trời sẽ có nhiều sao lắm, chị rảnh không? Đi ngắm sao đi?”

Lầy dửng dưng.

“Trời đêm nào chẳng có sao, ngoại trừ những lúc mưa chứ! Hôm nay chị bận, chú cứ tự ngắm một mình đi.”

Lầy cúp máy, làm tiếp việc của mình. Mãng Non ngờ ngác nhìn điện thoại, cảm thấy có gì đó... hơi hơi tổn thương khi bị từ chối phũ phàng như vậy.

Khi công việc của một ngày đã được sắp xếp tạm tạm, Lầy thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ rằng tối nay cô sẽ có một giấc ngủ siêu ngon, đột nhiên chuông phòng ló đầu ra cửa gọi.

“Le Le ơi!”

Vâng, Le Le là biệt danh ở công ty của Lầy, không hiểu từ đâu, mọi người thay vì gọi tên thật Huyền Lê của Lầy thì họ cứ gọi là Le Le. Và tất nhiên, sếp gọi thì phải có mặt thôi. Lầy lướt thân rã rời tiến vào phòng sếp, sếp ý nhị ra hiệu cho Lầy đóng cửa lại. Trời ạ, sao lại đóng cửa chứ? Có gì khuất tất chẳng? Đột nhiên Lầy cảm thấy hơi lo lắng. Sếp ra hiệu cho Lầy ngồi, rồi hạ giọng thông báo với Lầy việc Giám đốc đang nghi ngờ trong công ty có ai đó làm gián điệp, tuồn những bí mật của dự án ra bên ngoài. Lầy nghe vẻ gật gù như hiểu biết lắm, nhưng kỳ thực, Lầy chả hiểu gì! Bởi vì chuyện này tại sao lại đi nói với Lầy cơ chứ? Thà Lầy làm chức vụ gì nghe thật oách, thật ngon lành cho cam, đằng này Lầy chỉ là một nhân viên biên tập bình thường ngày ngày chỉ biết làm tốt việc của mình và gây vài ba sự cố nhỏ nhỏ thôi, nói với Lầy thì có ích gì đâu. Ôi, hay là người ta nghi ngờ mình? Thôi, toi rồi! Lầy tôi một đời trong sạch, không làm chuyện bất chính ấy đâu! Đừng nghi ngờ tôi, xin đừng nghi ngờ tôi!!! Lầy định gào lên như thế, nhưng khốn nỗi, sếp vẫn cứ nói, và Lầy thì buộc phải gật, mà gật mãi rồi cũng có cảm giác mỗi cổ, Lầy đành mạn phép cắt ngang.

“VẬY... anh kể chuyện này cho em là ý... gì ạ?” “Còn ý gì nữa! Tôi định nhờ cô đi tìm cho tôi một công ty thám tử uy tín để điều tra.”

Ôi! Thở phào nhẹ nhõm, thế mà nãy giờ cứ nói như quy kết người ta là gián điệp không bằng. Lầy nhún vai thác mắc.

“Nhưng... sao lại là em? Em có quen công ty thám tử nào đâu ạ?”

“Ở đây, ngoài cô hay gây sự, có kinh nghiệm dính dáng đến công an rồi mấy thằng ăn cướp ra thì còn ai có mối quan hệ kiểu đó nữa! Cô giúp anh đi!”

“Nhưng... em không quen công ty thám tử nào cả, em biết moi đâu ra...”

“Khỏi moi... tôi có sẵn số điện thoại của Giám đốc công ty thám tử rồi, cũng nói trước rồi, giờ cô cứ gọi hẹn gặp là được.

“Vậy sao anh không làm luôn đi!”

“Tôi mà đi gặp như thế dễ bị lộ à, rút dây động rừng, một nhân viên bình thường như cô đi gặp công ty thám tử thì không ai nghi ngờ.”

“À, vâng! Thế để em hẹn...”

“Khỏi hẹn, tôi hẹn rồi! Sáu giờ tối nay ở quán cà phê Ngân Hà!”

“Cái gì? Sếp! Bây giờ đã là năm giờ ba mươi rồi!” “Vậy hả? Vậy đi đi! À quên, chạy nhanh đi! Lần đầu gặp mà muộn thì coi như mất ấn tượng tốt đấy!”

Khỏi nói, Lầy giật lấy tấm danh thiếp trên tay sếp rồi lao ra cửa, đeo ba lô và chạy biến ra ngoài. Ớn giờ! Siêu Nai đã tặng Lầy đôi giày thể thao rất tiện lợi, Lầy chạy cả ngày mà không có cảm giác đau chân gì hết! Nói thật lòng, Lầy vô cùng mong Siêu Nai sẽ có những lúc “dại trai” như thế để Lầy có thêm tí lợi lộc.

Lầy chạy như bay ra chỗ để xe, nổ máy, phi như một tay đua xe ngoài đường, lòng thầm cầu nhàu ông sếp của mình, hẹn hò gì không hẹn gần công ty lại hẹn cách mấy cây số làm gì chứ! Đã thế, chờ đến sát lịch hẹn mới báo, làm người ta chẳng có sự chuẩn bị gì hết! Quần áo, dầu tóc, mọi thứ... Lỡ đâu vị giám đốc đấy chưa có vợ mà lại đẹp trai thì sao? Ông trưởng phòng này thật không biết nghĩ cho nhân viên gì hết ấy.

Lầy đến quán, vút xe cho bảo vệ quán, đưa tay nhìn đồng hồ, may quá, mình đến sớm mười phút! Hi vọng đối tác chưa đến để cô còn có thời gian “chỉnh lý” tí nhan sắc trước khi gặp gỡ chứ. Lầy bước vào, chọn một chỗ đẹp để rồi lôi son ra tô, tô chán chê rồi nhìn lại đồng hồ, đúng sáu giờ chiều. Lầy lôi danh thiếp ra gọi, và kỳ lạ chưa, chuông điện thoại của ai đó đang đổ rất gần mình. Theo phản xạ, Lầy liếc quanh tìm kiếm. Và rồi cô phát hiện ra cách đó ba bàn, Chập Chờn đang nhấc máy. Ở đầu dây bên này, cô nghe rõ tiếng “a lô” trong điện thoại của mình. Lầy ngán ngẩm lắc đầu. Chập Chờn dường như cũng nhận ra Lầy, anh ta đứng dậy, tiến đến bàn của Lầy rồi kéo ghế ngồi xuống. Lúc này Lầy mới nhìn lại tên trên chiếc danh thiếp.

“Trời ạ! Nếu tôi chịu nhìn tên từ đầu thì biết là anh rồi! Đỡ mắt công chạy hồng học đến đây ngồi tô son!”

“Cô tô son để làm gì trong khi cô không phải là phụ nữ?”

“Sao? Anh nghi ngờ tôi không phải phụ nữ à?”

Có cần kiểm tra không?”

“Ai nói thế cô đều mời kiểm tra à?”

Lầy nhíu mày nhìn Chập Chờn, sao mới hôm qua mình còn nghĩ anh ta cũng đáng yêu mà hôm nay đã thấy muốn hất nước vào mặt rồi nhỉ. Chập Chờn thấy Lầy nhìn mình không chớp mắt thì đâm ra bối rối, anh ta lôi máy tính ra, làm như không có chuyện gì và hỏi.

“Vậy cô làm việc ở công ty truyền thông đó sao?” “Không làm việc ở đó thì đến đây gặp anh làm gì? Hẹn hò chắc?”

“Tôi có ý kiến thế này, thứ nhất...”

“Thôi, anh nói cái thứ ba luôn đi, tôi biết kiểu gì anh chẳng có ba vấn đề cần nói.”

“Sao cô biết?”

“Lần nào anh chẳng thứ nhất, thứ hai, thứ ba... như thế! Mà kể cũng lạ, nếu như anh muốn nói mười chuyện thì anh cũng đếm đến mười, muốn nói một trăm chuyện thì anh cũng đếm đến một trăm à?”

“Tôi không bao giờ đếm qua số thứ ba.”

“Ôi, may quá, tôi lại cứ tưởng phải ngồi chờ anh đếm đến số một trăm vấn đề thì toi mất.”

“Cô quá tự tin đấy, nếu tôi có một trăm điều để nói thật thì tôi cũng không đủ kiên nhẫn để nói đến chừng ấy với cô đâu, chỉ ba điều đã là quá sức rồi!”

Lầy định nói gì đó nhưng đột ngột điện thoại đổ chuông, là Siêu Nai gọi. Lầy lập tức nghe máy. Bên kia, giọng Nai có vẻ hốt hoảng hỏi thăm đôi giày thể thao hôm trước Nai tặng Lầy. Lầy có hơi ngạc nhiên vì hôm nay Nai tự nhiên lại đi quan tâm đến giày thể thao. Thế nhưng, Lầy vẫn trả lời là mình đang xỏ nó, êm và thích lắm. Nai quát lên trong điện thoại, hỏi Lầy ở đâu, Lầy nói địa chỉ, Nai ra lệnh ở yên đó rồi cúp máy. Lầy hoang mang không hiểu có chuyện gì.

Chập Chờn không hề hóng hớt chuyện của Siêu Lầy. Anh ta giờ hồ sơ ra, bắt đầu nói chuyện với Lầy như một đối tác. Lầy cũng thế, cả hai trao đổi thông tin, Lầy để ý thấy Chập Chờn ghi chép thông tin rất cẩn thận. Anh ta hỏi cô liệu có nghi ngờ ai không. Lầy thản nhiên trả lời bình thường mình chỉ để ý đến công việc chứ có để ý gì đến ai đâu mà nghi ngờ. Chập Chờn im lặng, cúi xuống ghi chép như một thám tử mẫn cán thực sự. Thật tình, bây giờ Lầy mới xâu chuỗi lại những sự kiện trước đây, tại sao lần đầu gặp nhau anh ta lại khiến cô nhầm tưởng rằng mình là xe ôm, rồi sau lại đi bán ngô dạo... Hóa ra là thám tử giỏi có tiếng cơ đấy. Lầy cảm thấy hơi hơi có lỗi vì trước đây đã đánh giá quá thấp anh ta.

Trong lúc Lầy đang miên man suy nghĩ, Chập Chờn mãi mê ghi chép và suy luận thì Nai chột xộc vào, lao đến chỗ Lầy.

“Lầy, trả giày cho tao!”

“Có chuyện gì thế? Giày nào? Ý mày là giày tao đang đi ấy à?”

“Rứa chứ còn răng nữa! Trả đi, tao có việc gấp!” “Việc gì? Mày có bao giờ cần đến giày thể thao đâu mà gấp với chả gấp.”

“Ra răng thì về nói sau, giờ đưa giày cho tao.” “Nhưng mà tao đi về bằng cái gì?”

“Kệ đó! Trả đây! Mày chỉ cần biết không có nó là tao chết nhăn răng ra đó.”

Lầy xoay chân ra chỗ khác, Lập tức Nai ngồi thụp xuống, thò tay xuống chân Lầy, nhất mực đòi tóm lấy giày của Lầy. Lầy vùng vẫy, Nai xông vào tóm giày, cả hai vật lộn với nhau ầm ĩ trong quán. Không biết bao nhiêu con mắt kinh hoàng đang đổ dồn về phía hai cô, và Chập Chờn cũng không phải là ngoại lệ. Chỉ có hai cô là không cần quan tâm đến ai hết, họ chỉ để ý đến đôi giày.

Cuối cùng, Nai cũng lột được giày của Lầy rồi chạy biến. Lần đầu tiên sau nhiều năm, Lầy thấy Nai nhanh nhẹn một cách xuất thần như thế! Lầy một lần nữa tái khẩng định rằng, không gì có thể khiến Nai trở nên choáng váng hơn thế cả, ngoại trừ một thứ, đó là giai đẹp.

Chập Chờn nhìn Lầy có vẻ ái ngại.

“Cô có vẻ có nhiều bạn không bình thường nhỉ?” “Bao gồm cả em trai anh à?”

Chập Chờn đẩy ghế, dọn tài liệu đứng lên. “Xong việc rồi, có gì tôi sẽ trao đổi trực tiếp với sếp của cô. Tôi về trước đây.”

Chập Chờn ôm cặp đi ra khỏi cửa, Lầy cũng lấy túi đi luôn. Ôi! Chẳng lẽ đi mỗi tất không thì bản mát, tất lại còn màu trắng nữa chứ. Lầy bỏ tất nhét vào túi quần rồi đi chân không ra khỏi quán.

Người ta thường nói “người tính không bằng trời tính” chắc hẳn cũng có nguyên do của nó đấy. Lầy chân trần đi ra chỗ để xe, lên xe

nổ máy và kỳ lạ thay, xe lại không nổ được, nổ mấy lần vẫn không xong. Chết toi rồi, giờ chân đất mà dắt xe thì quả là không có gì bi thảm hơn nữa, Lầy bực mình đá vào hông xe một cái rồi hét lên, ôm chân vì quá đau.

Bỗng nhiên, một bàn tay thò vào vặn chìa khóa, đề xe, một giọng nói vang lên.

“Hết xăng rồi! Cô đi đứng kiểu gì mà hết xăng cũng không biết thế?”

Lầy thả chân ngẩng lên, chẳng ai khoác ngoài Chập Chờn. Lầy thở dài vẻ không buồn nói. Chập Chờn nhìn xuống chân Lầy, thấy một vết bầm tím ngay mũi chân, anh ta lắc đầu.

“Tôi tưởng cô có võ cơ mà? Đá chiếc xe một cái mà đã bầm thế kia rồi cơ à?”

“Kệ tôi! Anh vui lắm à?”

Chập Chờn nhún vai. Siêu Lầy gọi anh trông xe đến, gửi nhờ xe rồi lững thững đi bộ. Chập Chờn nhìn theo, thở hắt ra, nghĩ trong đầu: “Mình nói đúng mà, cô ta không phải phụ nữ”.

Siêu Lầy vốn cho rằng mình có thể hiên ngang đi tìm bến xe buýt với đôi chân trần sắt đá của mình. Nhưng, Lầy nhầm! Bến xe buýt gần nhất cũng quá xa so với bàn chân không giày của cô. Lầy dẫm vào những hòn đá li ti, những cành cây khô gãy nhỏ xíu trên đường khiến gan bàn chân rất bồng. Lúc này, Lầy mới thấm rửa bản thân tại sao lại phải hiên ngang, hoành tráng trước anh ta làm gì, chỉ cần mở lời nhờ anh ta chở đến trạm xe buýt có phải nhanh hơn không? Quả là nhiều khi, sĩ diện quá hóa rồ mà!

Siêu Lầy chán nản ngồi xuống bậc vỉa hè, giơ gan bàn chân lên xem, hình những hòn đá li ti vẫn còn in đậm trên đó, hèn gì đau thế là phải. Lầy đang định tìm vẫy một chiếc taxi thì có một đôi giày nam chia ra trước mặt.

“Xỏ vào đi.”

Lại là anh ta, Lầy ngẩng lên, dù mừng rỡ nhưng Lầy vẫn cố gắng nghĩ xem mình có nên xỏ chân vào đôi giày của anh ta không. Và Lầy không kịp nghĩ, Chập Chờn đã ngồi xuống, chia tay ra.

“Tất của cô đâu?”

Lầy móc túi quần đưa tất cho Chập Chờn. Và cứ thế, Chập Chờn cúi xuống, nâng chân Lầy lên, phỉ phỉ cho sạch đất rồi xỏ tất vào từng chân cho cô. Sau đó, đặt chân cô vào giày của anh ta. Khởi phải nói, khoảnh khắc đó khiến Lầy gần như bất động, một sự ấm áp ngọt ngào lan nhẹ trái tim và tràn khắp cơ thể cô. Khoảnh khắc ấy, Lầy thấy không có một người đàn ông nào trên đời có thể đẹp hơn người đang ở trước mặt mình nữa, và đương nhiên, cô vô thức ngây người ngồi ngắm anh ta.

Chập Chờn phỉ tay, nhìn Lầy đang nhìn mình ngẩn ngơ thì có chút bối rối. Anh ta đứng dậy, hắng giọng bảo Lầy đi thôi. Lầy bưng tỉnh, đứng dậy, lê đôi giày to gần gấp rưỡi chân mình đi theo. Bầu không khí có phần hơi gượng gạo nên Lầy cố gắng phá vỡ nó.

“Anh không có xe à?”

“Không, đồng nghiệp chở tôi đến đây rồi đi! Mà ta phải sang bên kia đường mới bắt được taxi, bên này có biển cấm taxi đỗ.”

Chập Chờn bước nhanh hơn, Lầy lật đật chạy theo, cảm thấy mình cần phải nói một câu gì đó thật tử tế.

“Cảm ơn anh nhé! Nhờ có đôi giày mà tôi đỡ đau chân, mà anh đi chân đất có sao không?”

“Tôi có tất rồi, với lại tôi là đàn ông, mấy cái thứ sỏi đá bé tí ấy không làm tôi đau được.”

“Giờ anh đã công nhận tôi là phụ nữ rồi à?” “Tôi nói thế bao giờ?”

“À, ừ! Cứ cho là thế đi, mà sao anh lại xỏ tất cho tôi thế? Bảo tôi xỏ chân vào giày của anh là được rồi, đâu cần cầu kỳ đến thế chứ?”

Gớm, Lầy nói thế thôi chứ cô chả thích cái khoảnh khắc ấy đến chết đi được. Chập Chờn đột nhiên khựng lại, thật ra, bản thân anh ta cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại có những cử chỉ đó, chỉ cảm giác là nên làm thế thôi. Chập Chờn gãi gãi mũi rồi nói.

“À, thì vì chân cô bẩn quá, tôi sợ bẩn giày của tôi thôi.”

Ôi, thật là! Tụt hết cả cảm xúc! Lầy cảm thấy bực bực vì câu trả lời đó, nhưng chẳng biết nói gì, cô bước sang đường trước rồi vẫy được cái taxi là lên xe về luôn. Chập Chờn nhìn theo chưng hửng.

“Cư xử kiểu gì thế? Đến một câu chào cũng không có!”

Chập Chờn cũng lên một chiếc taxi về nhà, lên đến taxi, anh ta cười tắt ra xuýt xoa vì một viên sỏi đáng ghét đã chui vào tắt của mình từ lúc nào, khiến lúc này anh ta rất đau mà không dám kêu ca gì được! Ôi, mà việc gì mình phải tỏ ra đẹp đẽ trước một người như cô ta nhỉ? Chập Chờn bóp chân đau đớn cho đến khi về nhà.

Đêm đó, Lầy đột nhiên mất ngủ, cái khoảnh khắc Chập Chờn cúi xuống xỏ tắt cho Lầy cứ trở đi trở lại trước mắt Lầy. Dù Lầy cố gắng đến mấy vẫn không thể xua nó đi được. Lầy biết, mình có vấn đề rồi! Một vấn đề rất nguy cấp! Ôi! Giờ mà là ban ngày thì chắc chắn phải triệu tập hội chị em siêu đẳng ngay, nhưng thật tiếc, bây giờ đã là đêm rồi! Thôi, cố nhin, mai cuối tuần tha hồ mà buôn với hai đứa kia. Nghĩ thế nhưng Lầy vẫn không ngủ nổi, cuối cùng, để át đi cái khoảnh khắc dễ chịu ấy, Lầy phải mở một bản nhạc rất dở ra, nghe xong lần thứ nhất thì Lầy đã ngủ lản quay rồi! Lúc nào cũng thế, chỉ cần một bài hát dở ẹc là Lầy lại ngủ được, thế mới khác người chứ.

Chương 9

B

uổi sáng, khi vừa lồm cồm bò dậy khỏi giường thì Siêu Nai từ ngoài lao vào thả phịch cả người nó xuống giường làm Lầy mất đà dúi dụi vào gối. Hay thật, mình đang định kêu gọi đại hội “các chị em siêu đẳng” để trị tội nó hôm qua giật giày của mình, thế mà nó đã tự dẫn xác đến rồi. Lầy vớ lấy điện thoại, định bụng gọi Điện Giật đến rồi tra khảo luôn một thể thì đột nhiên có một tiếng “rầm” ngoài cửa. Lầy và Nai hốt hoảng chạy ra, cả hai được chứng kiến một cảnh oanh liệt chưa từng có trên đời. Điện Giật bụng phệ đứng hiên ngang trước cánh cửa mở toang, chân phải còn đang giơ lên ở tư thế vừa đập xong một phát vào cửa, ánh nắng sớm mai xuyên qua thân hình đồ sộ của nó, chiếu vào mặt Lầy và Nai. Quả tình, trong khung cảnh ngược sáng ấy, hình ảnh Điện Giật hiện lên thật ngầu hết chỗ nói luôn.

Và rồi, khi Nai và Lầy còn chưa kịp hoàn hồn thì Lão Rùa đã nhảy xổ ra chắn đường, giọng nói có phần van lơn, lo lắng.

“Anh xin mình đấy! Mở cái cửa thôi, cần gì phải mạnh chân thế! Nhỡ ngã thì sao?”

“Vì anh nên tôi mới mạnh chân đấy! Đã bảo ở nhà để tôi đi họp hội chị em, thế mà tôi đi đến nơi vừa ngoái ra sau đã thấy ông đứng đó rồi là sao?”

“Anh lo quá, sợ em đi đứng không cẩn thận, nhớ lại ngã...”

Lầy và Nai thở hắt ra, lắc đầu ngán ngẩm. Lầy chẳng nói chẳng rằng, cô xua xua tay ý bảo Điện Giật về đi rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại ngay trước mắt hai vợ chồng nhà họ. Nai quay gót lên tiếng.

“Tao thề là tao không thêm lấy chồng nữa! Chồng chi chứ chồng như rùa thì có khi tao đứt mạch máu não chết luôn rồi đó.”

“Mày không thề thì cũng chả lấy nổi chồng đâu mà bày đặt.”

Lầy vừa dứt lời, lại có một tiếng “rầm” nữa! Lần này, cửa vừa bật mở, Điện Giật xông vào bước vào, chóng nạnh đứng giữa nhà, vừa thở dốc vừa nói.

“Lão Rùa!!! Anh mà không về là tôi tuyệt thực cả ngày luôn đấy! Về đi.”

Lão Rùa vội vã ló đầu vào.

“Anh về! Anh về! Chỉ xin em đừng bỏ bữa!” Điện Giật xoa xoa tay vào bụng.

“Về luôn đi, nếu không tôi mở nhạc sàn ra nhảy đấy.”

“Anh về mà! Về đây!”

Lão Rùa còn lưu luyến, với tay khép dần cái cửa, dường như chờ đợi Điện Giật đổi ý. Giật hét lên.

“Cấm lờn vờn ngoài đấy, không thì đừng trách tôi!” Rùa đóng sập cửa lại, cả ba nghe thấy tiếng bước chân chạy xa dần. Lúc này, Điện Giật mới yên tâm, nhẹ nhàng bế bụng ngồi xuống. Nai lật đật lấy một cái gối cho nó kê lưng rồi nói.

“Chi mà dọa khiếp rứa, có giận chồng đến mấy thì cũng không được bỏ bữa, không nhảy xập xình khi có bầu.”

“Điên à, tao chỉ dọa thôi! Dạo này tao mệt với lão ấy quá! Cứ như tao là đứa trẻ con ba tuổi không bằng, kèm cặp đến phát điên.”

“Tao nghĩ mày nên xử lý vấn đề này đi, vợ chồng, bầu bí gì cũng cần có không gian riêng, để thế lâu dài là tan nát đấy.”

Lầy đã tranh thủ vào nhà tắm đánh răng, vừa ngậm bàn chải vừa nói vọng ra. Điện Giật gật gù đồng tình. Lầy đánh răng xong, nhìn hai đứa bạn ngồi hai xó, rồi leo lên ghế ngồi giữa. Cô quay sang hỏi Nai về đôi giày, và kết tội Nai khiến mình phải đi chân đất về nhà.

Cũng như Lầy, Điện Giật kinh ngạc vì tự nhiên Nai lại quan tâm đến giày bệt như thế. Nai thở dài đau khổ.

“Rửa mới khổ, ông sếp của tao, ông Giám đốc Tài chính ấy...”

“À, cái ông trừ lương mày vì đi mượn để làm từ thiện chứ gì?”

“Đó đó, hôm qua ông ấy trừ tiếp lương của tao vì tao đi mượn hơn mười lăm phút...”

Nai bắt đầu bằng kiểu nói chuyện chậm hơn sên bò của nó, khiến cả Điện Giật và Lầy đều sốt ruột. Điện Giật vội cắt ngang.

“Thế thì liên quan gì đến đôi giày mày cho Lầy?” “Đó, ông ta chính là giai đẹp mà hôm đi mua sắm tao vô tình gặp đó, người khuyên tao mua đôi giày đó chính là ông ta.”

“Cái gì? Giai trẻ đẹp mà hồi trước mày gặp ở trung tâm thương mại á? Thế sao mày cứ gọi là ông ta, ông ta, làm tao tưởng sếp mày phải già cỡ bố tao chứ!”

Lầy gào lên, Điện Giật cũng gật gù đồng tình. “Sao mày nữ phũ phàng với giai đẹp thế hả Nai?”

Người ta trẻ thì gọi là anh chứ sao lại một điều ông hai điều ông hả? Tao mà là anh ta, tao trừ lương mày cả năm luôn.”

“Anh ta phũ với tao trước chứ! Thật ra, trước đây thấy anh ta đẹp trai, tao cũng rung rinh rửa, nhưng từ hồi anh ta trừ lương tao nhiều quá, độ rung rinh cũng vơi dần theo lương rồi.”

Lầy ngáp dài một cái, thật tình, Lầy chỉ mong Nai nói nhanh hơn một chút, chứ chờ nó nói xong đã cảm thấy miệng mình chảy dãi ra rồi. Lầy cố gắng rút ngắn câu chuyện.

“Tóm lại, mày sợ sếp mày nên mày chặn đường tao đòi lại giày? BẠN BÈ THẾ ĐẤY, KHÔNG ĐỂ LẠI CHO TAO MỘT TÍ SĨ DIỆN NÀO TRƯỚC MẶT GIAI LÀ SAO HẢ NAI?”

“Nếu mà giữ sĩ diện cho mày, thì tao chết nhăn răng với ông ý.”

“Đừng gọi ông ý nữa được không, tao không chịu nổi khi mày ngược đãi giai đẹp như thế! Mày có thể gọi tên anh ta cũng được.”

“Tên à? Tên gì khó nhớ lắm! Viết Nghiêm hay Nghiên hay Thiên gì đó! Chúng mày biết là tao chỉ giỏi nhớ số chứ chữ thì không nhớ được còn gì!”

“Thôi được rồi, thế mình gọi biệt danh đi! Anh ta lấy hết lương của mày, thế thì gọi anh ta là CON LỢN TIẾT KIỆM, mà nếu dài quá thì gọi tắt là LỢN TIẾT KIỆM thôi cũng được!”

Điện Giật trợn mắt lườm Lầy.

“Thế thà mày cứ gọi là ông ấy cho rồi! Gọi người ta là lợn còn siêu ngược đãi hơn đấy.”

“Điên à, lợn tiết kiệm bán ngoài hàng con nào chả đẹp, chỉ có lợn nuôi lấy thịt mới kinh thôi!”

Nai vỗ đùi đánh đét một cái khiến hai đứa kia giật mình.

“Tuyệt! Tao thích cái tên ni!”

Trời ạ! Sao lúc cần nó nhanh thì nó lại phản ứng chậm thế không biết. Lầy cố gắng để Nai chấm dứt câu chuyện.

“Tóm lại, giữa mày và Lợn Tiết Kiệm xảy ra chuyện gì liên quan đến đôi giày?”

“À, sau khi phạt tao xong, Lợn Tiết Kiệm hỏi tao có đói không, mời tao tối đi ăn và dặn là phải đi giày đó.”

“Hả? Tuyệt!”

Điện Giật và Lầy vừa ngạc nhiên vừa phẫn khích đến nỗi nhảy cả lên ghế, chỉ có Siêu Nai là vẫn chả có chút biểu cảm nào đáng kể hết.

“Rồi sao nữa? Tao đến chết với mày mất thôi Nai ạ! Đoạn hay đáng lẽ mày phải kể trước chứ!”

Điện Giật tóm tay Nai lắc lắc, Nai nhìn vẻ kích động không che giấu của hai đứa bạn bằng thái độ vô cùng dửng dưng. Lầy phát bực vì Nai, cô xoay người ngồi cả lên bàn để có thể mặt đối mặt với Nai.
“Rồi sao? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Thì tao đến tìm mày đòi giày đó!”

“Trời ạ! Biết đoạn đó rồi, ý tao là bữa ăn ấy? Đã làm gì? Nói gì?”

“À, thì ăn thôi!” “Mẹ kiếp!”

Điện Giật có vẻ mất kiên nhẫn, không kìm được mà bật lên một tiếng chửi thề, liền bị Nai lờm cháy mặt. Lầy tỏ ra bình tĩnh hơn, nói gãy gọn từng chữ.

“Khai đi! Nhanh lên.”

“Thì Lợn Tiết Kiệm bảo tao ăn nhiều vào, khỏi mai hết tiền lại không có đồ ăn ngon mà ăn.”

“Hay đấy! Tiếp?” Nai nhún vai.

“Tao ăn, Lợn Tiết Kiệm cũng ăn, không ai nói chi cho đến lúc thanh toán tiền, anh ta đi về trước.”

“Không nói gì á? Bình thường trước trai đẹp là mày tăng động lắm mà Nai?”

“Ừ, nhưng không hiểu sao trước mặt Lợn Tiết Kiệm thì tao lại như bất động, bảo gì làm nấy.”

Điện Giật và Siêu Lầy nhìn nhau, một câu chuyện nhạt toẹt trôi chậm chậm cùng với lời kể của Siêu Nai quả thật luôn khiến người khác có cảm giác như mình sắp phải định nghĩa lại cả thế giới. Cả hai ngồi đần mặt ra như vừa mất số gạo.

Siêu Nai nhìn hai đứa, nó cố gắng khuấy động không khí bằng mấy câu chuyện cười nữa, nhưng cả hai đều không thể nhếch mép. Cuối cùng, Siêu Nai thông minh đột ngột, nó nhớ ra hôm qua Lầy ngồi với một anh cũng đẹp trai trong quán, sao lúc sau lại phải đi bộ về. Lầy ậm ờ cho qua, vì thật sự, sau nửa đêm mất ngủ, Lầy chưa lý giải được hết cảm xúc hỗn độn trong lòng mình. Khốn nỗi, hai đứa kia lại không chịu để yên cho Lầy, chúng nó tìm mọi cách để moi được bí mật của Lầy.

Cuối cùng, Lầy đành khai hết với chúng, cả đoạn được Chập Chờn xỏ giày cho nữa. Nghe đến đấy, Nai rú lên.

“Đó, mà nghe tao, hồi anh ấy cho mày mượn áo khoác, mày phải giữ lại để mang đến trả thì giờ có phải ngon rồi không? Ai lại đi làm giẻ lau nhà! Hay bây giờ giẻ có còn không? Mang giặt rồi trả lại cũng được.”

Siêu Lầy lờm Nai, đúng là Nai, chỉ vì trai đẹp mà cái gì nó cũng nghĩ ra được. Điện Giật tinh ý hơn, nó phát hiện ra mặt Siêu Lầy đang đỏ dần lên khi nhắc đến Chập Chờn. Điện Giật xoay mặt Lầy sang chỗ mình.

“Lầy! Sao mặt mày lại đỏ lên thế?”

Lầy giặt mình xoa hai tay lên má, quả thật, cô thấy nóng bừng ở đó. Nai hét lên.

“Rứa là thích rồi! Rứa là thích người ta rồi đó.” Lầy bịt mồm Nai lại.

“Nhỏ mồm thôi, tai mắt khắp nơi, mai cả khu nhà lại tổ chức liên hoan cho tao thì toi đấy.”

Điện Giật gật gù.

“Thích rồi phải không? Tối qua mất ngủ rồi phải không?”

Siêu Lầy gật gù, phân trần rằng thực ra định gọi hội để tâm sự nhưng chưa kịp gọi thì đã đến. Hơn nữa, cảm giác rất mơ hồ, không

chắc chắn lắm nên cũng chưa muốn nói. Điện Giật bữu môi.

“Thứ nhất, mày là gái ba mươi tuổi rồi. Thứ hai, mày có phải mới biết yêu lần đầu đâu mà e lệ. Thứ ba, triển nhanh lên kéo già đến nơi rồi.”

“Sao mày nói y chang anh ta thế? Lúc nào cũng thứ nhất, thứ hai, thứ ba...”

“Đó, mày nhớ cả thói quen của anh ta có nghĩa là mày thích rồi! Triển đi thôi, từ trước tới giờ tao có thấy mày ngần ngại gì đâu Lầy? Trai đẹp bây giờ đầy đường, nhưng mày không nhanh tay thì chẳng có ai là của mày cả! Hiểu chưa?”

Siêu Nai ra vẻ hiểu biết thuyết giảng cho Lầy. Lầy gật gù lấy lệ rồi rủ cả lũ đi ăn. Khởi nói, cả đám nghe đến ăn thì đồng loạt đứng dậy phi thẳng ra cửa. Bọn thân là vậy đấy, tâm sự đủ chuyện trên đời, nhưng đến khi có miếng ăn thì lập tức dẹp hết mọi thứ sang một bên, trong đầu chỉ có đồ ăn là thứ đáng trân trọng nhất!

Trong khi đó, Măng Non thi thoảng lại liếc điện thoại. Số điện thoại của cậu ở Việt Nam không có nhiều người biết, mà nói thẳng ra thì chỉ có Nam Mỹ anh trai cậu và cô Siêu Lầy cậu vô tình quen. Nam Mỹ thì không bao giờ là đối tượng để cậu chờ điện thoại như thế rồi, chỉ còn người còn lại thôi. Măng Non nghĩ mãi, cuối cùng cảm điện thoại lên, mở số của Lầy ra định gọi. Cậu vốn không phải là người hay chần chừ, thiếu quyết đoán, nhưng cậu rất sợ bị Lầy nghĩ rằng mình làm phiền trong những lúc cô đang bận. Măng Non tặc lưỡi, bấm gọi. Siêu Lầy nghe điện thoại nhanh chóng và cũng nhận lời hẹn của Măng Non một cách nhanh chóng, khiến cậu cũng cảm thấy có gì đó thật... khó tưởng tượng.

Nhưng thật ra, chẳng có gì khó tưởng tượng cả, số là hôm qua Lầy còn để xe ở quán cà phê, hôm nay phải đến lấy xe. Nếu thế thì hẹn Măng Non ở đó cũng tiện một công đôi việc luôn. Ôi, nếu mà Măng Non biết được sự thật đằng sau lời hẹn dễ dàng ấy, cậu ta có lẽ sẽ đập đầu vào gối gào lên mất ấy chứ! Mà thôi, không sao hết, đôi khi

sự tiện thể của người này lại là niềm vui được trông đợi của người khác, ai tiện cứ tiện, ai vui cứ vui thôi.

Trái với suy nghĩ của Măng Non, Lầy đến sớm hơn mình, Măng Non tặng Lầy một bó hoa cậu mua vội bên đường. Lầy nhận nó một cách rất lịch sự. Cả hai nói chuyện với nhau rất vui vẻ, Lầy vẫn khiến Măng Non cười khanh khách bằng những câu chuyện của mình. Tự nhiên, Măng Non nghĩ đến ngày mình sắp phải rời Hà Nội mà rưng rưng tiếc nuối. Ở đây, cậu đã có những ngày sống cuộc sống giản dị, vui vẻ, không bị soi mói, không người quản lý, không ai bắt cậu phải làm gì, gặp những ai. Đúng hơn, Măng Non đang được sống những ngày là mình đúng nghĩa, và Lầy là một trong những người đã góp nên điều đó. Cậu thậm chí biết ơn Lầy, không bô bô kể điều đó ra vì biết nhất định sẽ bị cười cho thối mũi luôn.

Đang nói chuyện thì Lầy nhận ra đã hơi muộn, cô đứng dậy chào Măng Non để về. Măng Non thẳng thốt vì mình đã quên mất thời gian, nhưng thật lòng, cậu muốn Lầy ngồi thêm chút nữa. Cậu đột ngột đứng dậy, nắm lấy tay Lầy.

“Ngồi thêm tí nữa đi!”

Lầy thở dài, nhìn Măng Non như thể cô đang nói chuyện với một cậu bé.

“Muộn rồi! Hôm qua tôi mất ngủ đấy! Hôm nay tôi phải ngủ bù!”

Măng Non bật cười, sao trên đời lại có cô gái cứ hồn nhiên nói những gì mình nghĩ trước đàn ông thế nhỉ? Không tìm ra lý do nào hoa mỹ hơn được à? Măng Non vẫn túm tay cô, lắc lắc nũng nịu.

“Một tí nữa thôi mà! Chị có biết tôi nhớ chị lắm không?”

“Cái gì? Chú nhớ tôi á? Thôi... đừng đùa!”

“Ờ, thật mà! Ở đây tôi chẳng có ai chơi cùng, có mỗi chị, không nhớ chị thì nhớ ai?”

“Này, Măng Non, nếu cậu còn ở Việt Nam dài dài thì kiếm việc gì đó mà làm cho vui đi, người ta hay nói rảnh rồi sinh nông nổi là đúng đấy!”

“Chị nói đúng! Chị có cần xe ôm chở đi làm không? Nhận tôi đi, tôi không đòi lương đâu, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy chị ít nhất hai lần thôi.”

Siêu Lầy thò tay lên sờ trán Măng Non.

“Đầu hơi ấm đấy! Ra đường cẩn thận! Tôi về đây.” Siêu Lầy nhất quyết ra về, Măng Non lật đật chạy theo.

“Tôi biết chị cố tình không hiểu! Tôi thích chị lắm!”

“Ờ!”

Lầy đáp gọn lỏn rồi đi tiếp. Măng Non chạy vượt lên trên, chặn đường Siêu Lầy.

“Ơ này, tôi đang tỏ tình với chị đấy!” “Ờ!”

“Chị không nói được câu gì hay hơn à? Ờ, nghĩa là đồng ý á?”

“Dở hơi à! Với tôi thì cậu chỉ là em út thôi. Và lại chúng ta mới gặp nhau, biết về nhau bao nhiêu mà tỏ tình với chả yêu đương chứ!”

“Sao không? Chỉ cần biết là tôi thích chị, không gặp thì còn cào, gặp rồi cũng còn cào như chưa gặp là được! Chẳng lẽ chị không tin vào tình yêu sét đánh à?”

“Không tin, sét đánh thì chỉ có cháy đen thui ra mà chết thôi, còn gì đâu mà yêu đương.”

Ôi mẹ ơi! Sao cả những lúc lâm ly nhất mà cái cô Siêu Lầy này cũng khiến Măng Non bật cười cơ chứ. Mặc cho Lầy cố lách qua người cậu để đi, Măng Non vẫn cố chặn đường.

“Có nghĩa là chị từ chối tôi à?”

“Ồ! Chắc chú ngộ nhận tình cảm thôi!”

“Tôi có phải trẻ con đâu mà ngộ nhận! Chị chưa có người yêu chứ?”

“Chưa! Nhưng mà, có vẻ như tôi thích người khác rồi!”

“Vậy người khác đó có thích chị không?”

“Đó là việc của người ta, có phải việc của tôi đâu mà biết.”

Măng Non chưng hửng, nhưng cảm giác rất thú vị. Cậu xoay người, tránh đường cho Siêu Lầy đi. Khi Lầy đi được một đoạn, cậu nói với theo.

“Người ta bảo ba mươi chưa phải là Tết đúng không? Tôi luôn chờ chị ở ngày mừng Một!”

Nói xong, Măng Non chạy mất hút, Lầy nhìn theo thờ dài. Trời ạ! Lúc này Lầy nói mạnh mẽ thế thôi, chứ trong lòng cũng có ái ngại, cảm thấy mình hơi phũ phàng với cậu ta. Nhưng biết sao được, từ trước đến giờ, Lầy không thích mập mờ, mập mờ là dây dưa, dây dưa là mệt mỏi. Thế nên, Lầy lúc nào cũng kết thúc mọi chuyện một cách thẳng thắn và rành mạch nhất, có thể chính vì thế mà ba mươi tuổi Lầy vẫn ế bền vững như thế này đây.

Chập Chờn về nhà, làm bầm mấy câu vì không thấy em trai đâu, anh ta lôi bia trong tủ lạnh ra uống, rồi ngả người trên ghế, mắt nhắm nghiền. Đột nhiên, anh nhìn thấy hình ảnh của Lầy đang nhìn mình lúc anh xô giày giúp. Chập Chờn giơ bàn tay của mình lên, rồi nắm lại, cảm giác ấm áp của đôi bàn chân bé xinh ấy dường như vẫn còn đâu đó. Măng Non đẩy cửa vào khiến anh giật mình, cậu tiến tới, ngồi phịch xuống bên cạnh anh trai, lấy luôn lon bia anh trai đang uống dở để uống nốt. Chập Chờn liếc Măng Non.

“Chuyện gì thế? Bị đám Papparazi phát hiện à?” “Không! Em thất tình!”

Chập Chờn lấy lại lon bia, ngạc nhiên hỏi.

“Cái gì? Sao lại thất tình? Vừa mới về chưa được bao lâu mà đã thất tình rồi à?”

“Cô Lầy đó từ chối em.”

Chập Chờn đang uống dở ngụm bia thì bị sặc, suýt phun cả ra bàn. Măng Non thở dài.

“Từ chối thẳng thừng luôn mới đau chứ.” “Em thích cô ta đến thế sao?”

“Thích chứ! Em không giải thích được, nhưng em thích!”

“Anh đã nói với em nhiều lần rồi, cô ta...” “Không phải là phụ nữ... em chả hiểu anh nhìn kiểu gì mà suốt ngày khẳng định người ta thế chứ!”

Chập Chờn xoay xoay lon bia, nhíu mày. “Thực ra, cô ta là sư phụ của phụ nữ.” “Cái gì? Sư phụ của phụ nữ á? Là sao?”

Chập Chờn đột nhiên cảm thấy mình có hơi hên điều gì đó, vội vàng cố tình đánh lạc hướng.

“Cô ta từ chối em thế nào? Xem ra cô ta không biết em là ai thật ấy nhỉ?”

“Cô ấy bảo cô ấy thích người khác rồi.”

“Cô ta thích người khác rồi sao? Thì ra là vậy!” Chập Chờn đứng dậy, ra tủ lấy thêm bia rồi quay về chỗ cũ ngồi. Cả hai anh em hôm ấy cứ lặng lẽ ngồi uống bia cho đến lúc cơn buồn ngủ kéo đến thì lần lượt trở về phòng. Cảm giác như đêm ấy, trong căn nhà ấy có hai người đàn ông thất tình nhờ hơi men để đi ngủ vậy.

Trong khi đó, trên sân thượng của tòa chung cư thu nhập thấp, Lầy vừa nhấm nháp thịt bò khô, vừa ngắm sao trên trời, vừa nghĩ về nhân tình thế thái, nghĩ về những lời Măng Non nói với mình lúc nãy. Thường thì có nhiều người hay nghi ngờ rằng trên đời này không bao giờ có sự tình cờ nào như kiểu vô tình gặp nhau, vô tình

biết nhau rồi vô tình thích nhau được. Nhưng, thế giới này vẫn đầy rẫy những chuyện đó dù ta có muốn tin hay không. Thế thôi, đời cứ trôi và dòng sông cứ chảy, con người cứ cuốn vào đó, mãi miết, mãi miết sống, mãi miết yêu, mãi miết gặp gỡ và mãi miết chia xa và dù họ có sống theo hàng ngàn vạn cách khác nhau đi nữa thì họ đều gặp nhau ở điểm tận cùng của sự sống - là cõi mênh mông. Chúng ta đi bằng nhiều cách khác nhau, nhưng lại dừng ở cùng một cột đích. Với sự sống, đích cuối cùng là vô thường; với tình yêu, đích cuối cùng là hạnh phúc. Lầy quyết định rồi, muốn cuộc sống trở nên đẹp đẽ thì phải đi tìm hạnh phúc, muốn hạnh phúc rạng rỡ thì đi tìm tình yêu, muốn đi tìm tình yêu thì phải đánh liều... tán tỉnh! Quyết tâm thế đi!

Chương 10

K

ể từ hôm bị Nai lấy mất đôi giày xịn ấy, Siêu Lầy cảm thấy mình như bị bệnh, bệnh đi đâu, làm gì cũng nghĩ về người đã xỏ giày cho mình hôm đó. Thậm chí, cả những lần gặp trước đây mà Lầy tưởng sẽ không bao giờ nhớ đến giờ lại được cô “ôn lại” một cách kỹ càng rồi cười một mình. Thực ra, đã ba mươi tuổi rồi, cũng đã kinh qua vài ba mối tình không đâu vào đâu, Lầy quá hiểu cảm giác này là thế nào, chỉ có điều ngay bây giờ Lầy chưa thể tin rằng mình lại đi thích một người mà ngay từ đầu đã chẳng thấy ưa tí nào cả. Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì Lầy đã cố gắng ra vẻ đoan trang, hiền thực một tí rồi. Đằng này lại lầy lội vô số tội như thế, bây giờ biết vót vát thế nào đây?

Có một “chân lý” rằng, khi gặp một ai đó, một là bạn thấy ghét ngay lập tức, hai là bạn thấy thích luôn từ cái nhìn đầu tiên thì sau này có khả năng bạn và người đó sẽ trở thành một cặp đôi. Còn nếu gặp nhau mà mọi thứ đều ở mức bình thường, không thích không ghét thì bạn và người đó sẽ không là gì luôn. Nhưng khôn nổi, Lầy nhận ra điều đó hơi muộn nên mới đau buốt lòng mề thế này đây.

Buổi sáng đầu tuần, Lầy quyết tâm... đi làm muộn để tránh gặp mặt sếp trưởng phòng, chả là Lầy không biết báo cáo sự việc đi gặp đại diện công ty thám tử như thế nào cho có vẻ “chuyên nghiệp” một chút. Hôm đó, họ trao đổi công việc không nhiều, cả hai đã dành một phần tư thời gian để mĩa mai nhau, một phần tư còn lại là livestream đòi giày của Siêu Nai, một phần tư tiếp theo để trao đổi ngắn gọn và một phần tư cuối cùng để xỏ giày cho nhau. Ôi, không lẽ báo cáo với sếp như thế? Mà không báo cáo như thế thì biết nói ra sao? Tốt nhất là trốn được lúc nào hay lúc đó vậy.

Nghĩ thế nên Lầy bình thản ở nhà, chờ đến chín giờ rồi mới xách xe tới công ty. Đúng như dự đoán của Lầy, mọi người trong công ty

đang ngay ngắn làm việc, không biết ai làm, ai chat chít nhưng Lầy nghe được tiếng gõ bàn phím càn cạch từ mọi phía. Lầy không muốn phá hỏng không khí làm việc cao độ ấy nên cô nhẹ nhàng ôm túi, lách qua vài ghế trống, tiến thẳng vào góc trong cùng, nơi bàn làm việc yêu quý của cô đang ngự trị. Nhưng, ôi thôi, khi còn cách một cái bàn nữa là đến “giang sơn” của mình, Lầy nhìn thấy Chập Chờn đang ngồi ngay ngắn ở đó. Lầy khựng lại vài giây, nhìn anh ta trừng trừng rồi tự tát nhẹ vào má mình, mồm lẩm bẩm.

“Tĩnh lại đi! Tĩnh lại đi! Đừng tưởng tượng nữa, ám ảnh quá cơ.”

Lầy tát đi tát lại mà đầu óc nhất định không chịu tĩnh, sao cái gã Chập Chờn kia vẫn cứ lù lù trước mặt nhỉ? Không lẽ mình mắc bệnh tương tư nặng rồi? Ôi! Biến đi, biến đi cái ảo ảnh vớ vẩn này! Siêu Lầy vung tay, tát mạnh một phát vào má Chập Chờn “ảo ảnh”, một tiếng “á” thất thanh vang lên, Chập Chờn đứng bật dậy ôm má.

“Cô làm cái gì vậy!?”

Cả văn phòng đồ dòn ánh nhìn về phía hai người, Siêu Lầy hoảng hốt che miệng.

“Trời ơi! Là thật à? Trời ơi! Tôi tưởng là ảo ảnh chứ!” Chập Chờn ôm má in rõ năm đầu ngón tay đỏ lựng, thở dài bất lực. Trưởng phòng lao từ trong ra, hoảng hốt.

“Có chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì đâu, tại em thấy... trên má anh ấy có con... muỗi!”

Chập Chờn nghẹn ngào không nói nên lời, trưởng phòng hân hoan giới thiệu với Siêu Lầy rằng đây là nhân viên quản lý thương hiệu mới đến, ngồi nhờ ở chỗ cô, nhờ cô kèm cặp. Vừa nói, trưởng phòng vừa nháy mắt với Siêu Lầy. Lầy hiểu ra vấn đề, tất nhiên Lầy là đưa thông minh và giỏi tráo trở!!! Lầy ngay lập tức trưng ra bộ mặt thân thiện, chìa tay ra với Chập Chờn.

“Xin lỗi vì đã đập muỗi hơi mạnh! Chào anh! Tôi là Huyền Lê!”

Chập Chờn dù chỉ muốn máng cô ta một trận, nhưng trước mặt bao nhiêu người đang nhìn mình, anh ta cũng đành chìa tay ra nắm lấy tay Lầy.

“Tôi là Nam Mỹ! Chào cô!”

Trưởng phòng hân hoan, yên tâm đi vào. Chập Chờn định rút tay lại nhưng Lầy nắm tay anh ta rất chặt, môi vẫn nở nụ cười thân thiện. Chập Chờn cố rút tay lại vài lần nhưng không ăn thua. Anh ta ghé sát vào người Lầy, nói nhỏ.

“Cô định làm gì đấy? Tôi không muốn sử dụng bạo lực ở đây đâu, đừng làm lộ thân phận của nhau.”

Lầy mỉm cười, thả tay Chập Chờn ra, đi thẳng vào trong, ngồi xuống ghế, không thèm mở miệng ra nói một lời phân bua. Cái thái độ này của Lầy khiến Chập Chờn như phát điên lên, anh ta sờ vào má, thấy rất rất liền xoay người bỏ đi. Ngay lập tức, Lầy cũng đứng dậy, tiến đến tủ lạnh tìm mấy viên đá nhỏ.

Chập Chờn đứng soi gương trong toilet nam, má anh ta vẫn đỏ một vệt dài. Chập Chờn vừa rửa mặt vừa lằm bằm, về cái tát không đầu của cô Lầy! Không ngờ tay con gái mà khỏe như tay lực sĩ thể này. Chập Chờn đang cúi xuống, muốn rửa ít nước lạnh cho dịu má, đột nhiên có cái gì đó trắng trắng áp thẳng vào má, cái lạnh bất ngờ ấy khiến Chập Chờn giật mình lùi người lại. Và không ai khác, chính là Lầy đang giơ cái khăn tay quần đá đứng đó. Chập Chờn thực sự, thực sự muốn ném cô ta lên đĩa bay, trả cô ta về hành tinh nào đó hợp với cô ta hơn.

“Cô lại làm cái gì nữa vậy?”

“Tôi chuộc lỗi thôi, anh đứng yên, tôi chườm đá vào cho đỡ rát.”

Siêu Lầy vẫn cố sấn sổ vào, Chập Chờn lùi lại giật lấy túi đá tự áp lên má mình.

“Đừng động vào tôi, để tôi tự làm.” “Anh đau lắm không?”

“Ờ đâu ra cái kiểu đánh người ta xong rồi hỏi có đau không thế? Người có đạo đức là người như thế à?”

“Thì có đạo đức mới biết xin lỗi chứ! Thực ra, tôi cứ tưởng anh là ảo ảnh nên đánh thử thôi.”

“Cái gì? Đây mới là đánh thử thôi à? Thế nếu cô mà đánh thật thì chắc tôi xanh cổ rồi.”

“Tôi xin lỗi! Cũng tại anh nữa chứ.” “Tôi làm gì mà cô bảo tại tôi?”

“Tại anh cứ ám ảnh tôi mãi từ mấy hôm nay, nên lúc gặp anh thật, tôi lại cứ tưởng là ám ảnh.”

“Ám ảnh? Ý cô là cô cứ nhìn thấy tôi trước mặt ngay cả khi tôi không ở đó?”

Siêu Lầy phụng phịu gật đầu. Chập Chờn tự nhiên trở nên dịu dàng hơn, mà không dịu dàng sao nổi, anh ta chắc nhận ra sự đồng cảm của mình khi mấy hôm nay mình cũng bị cô Lầy ám ảnh như vậy. Chập Chờn chưa kịp nói gì, có vài người đàn ông đi vào, họ vừa choáng váng vừa nghi ngại khi có phụ nữ trong toilet nam. Siêu Lầy thì chẳng thấy gì ngoài Chập Chờn trước mặt, nên hồn nhiên nói với mấy anh chàng đang ngần ngại đó.

“Các anh cứ tự nhiên đi, tôi không nhìn đâu! Cứ coi tôi không phải là phụ nữ.”

Mấy người đàn ông kia cười phá lên, và họ định hiên ngang làm cái việc mà ai cũng biết là gì trước mặt cô thật. Không hiểu sao, lúc đó Chập Chờn điên tiết, anh ta tóm lấy tay Lầy lôi ngược ra ngoài. Khi ra đến hành lang, Chập Chờn thả tay Lầy xuống.

“Cô điên à? Đây là nhà vệ sinh nam đấy! Không đùa được kiểu ấy đâu.”

“Tôi đâu có đùa!”

“Trời ạ! Làm sao cô có thể đứng đấy nhìn những tên đàn ông kia làm chuyện đó chứ? Cô bị điên hay là cô biến thái thế?”

“Tôi bảo tôi không nhìn rồi còn gì?” “Thật, không còn gì để nói nữa!”

Chập Chờn bực bội bỏ đi trước, Siêu Lầy vui vẻ nhún nhảy đi sau. Đột nhiên, Chập Chờn quay ngoắt lại khiến Lầy vô tình đập mặt vào ngực anh ta. Chập Chờn đẩy Lầy ra.

“Phụ nữ thì ý tứ một chút đi! Từ sau đừng trêu đùa cợt nhả với đàn ông kiểu đó.”

“À, ý là anh thích phụ nữ ý tứ chứ gì? Anh thích ý tứ kiểu nào? Nhẹ nhàng thùy mị, nói năng từ tốn, thấy đàn ông là tránh xa ba mét, hay là loại bảo gì nghe nấy, đặt đâu nằm đó? Loại gì tôi cũng làm được hết đấy.”

Chập Chờn vò đầu nhăn mặt bất lực bỏ đi. Sao trên đời lại sinh ra một cô gái khiến mình khổ sở thế này không biết! Vừa đau đầu vừa đau tim thế này có khi chết sớm mất. Siêu Lầy nhìn theo bóng dáng vội vã giận dữ của Chập Chờn đi khuất sau hành lang mà cười khanh khách. Chập Chờn ngoái lại, lờm thêm Lầy một cái nữa rồi mất hút sau phòng làm việc.

Cả ngày hôm đó, Lầy không tập trung làm việc được, cô không thể ngăn mình quan tâm đến mọi hành vi của Chập Chờn. Phải nói rằng, Chập Chờn là người có khả năng diễn xuất siêu xịn, anh ta dành cả ngày đầu tiên ở văn phòng này để đi làm quen với tất cả mọi người. Anh ta cười với bất kỳ ai, thậm chí còn thoải mái đùa cợt với những đồng nghiệp nữ của Lầy nữa. Mấy cô gái ở văn phòng này, bình thường ra vẻ “chảnh cún” lắm mà bây giờ đang cố tình xoắn lấy Chập Chờn cười nói như thể đã quen từ ngàn vạn kiếp trước ấy. Ôi, đúng là mấy bà háo sắc mà! Lại được cả ông Chập Chờn kia nữa, bình thường khó tính, lạnh lùng như băng, thế mà thấy gái cũng tí mắt quên trời đất luôn rồi! Diễn gì thì diễn, cũng không nhất thiết phải diễn sâu hun hút như vậy đâu.

Lầy vừa gõ bàn phím càn cạch vừa lườm nguýt “cái đám háo sắc” kia, nếu ai mà cho Lầy một mối lửa bây giờ thì Lầy sẵn sàng ném về phía đó mất. Đúng lúc ấy, trưởng phòng lò dò đi ra, đứng sau lưng Lầy hỏi nhỏ.

“Lê! Việc xây dựng nội dung TVC cho thương hiệu nước nhỏ mắt thế nào rồi?”

Lầy không nghe gì hết ngoài những tiếng cười rinh rích ở phía kia, cô mím môi gõ bàn phím như gõ vào quân thù. Trưởng phòng háng giọng.

“Le Le! Xong kịch bản TVC chưa?”

Lầy vẫn đánh vào bàn phím, càng lúc càng háng. Trưởng phòng dúi đầu Lầy.

“Xong chưa?”

Lầy giật mình nhìn lên, lúng túng. “Xong gì ạ?”

“Kịch bản TVC của hãng nước nhỏ mắt Olento!” “À... sắp... sắp... xong anh ạ...”

“Khẩn trương lên, đừng để hồn treo ngọn cây nữa! Bên phòng Marketing đang tìm kiếm đại diện thương hiệu đấy, tìm xong là đi quay quảng cáo luôn rồi mà kịch bản chưa có thì em giết anh đi nhé.”

“À... vâng.”

“Cái gì? Định giết anh thật hay sao mà vâng?” “À, không...”

“Le Le! Làm ơn tập trung vào đi! Đừng để sau dự án này hai anh em ta ra đứng đường đấy.”

“À, vâng, em đứng đường thì còn kiếm ăn được chứ anh mà đừng thì sợ không ai nhìn đâu, nên em sẽ cố gắng, vì em thông cảm cho anh.”

Lầy nhanh trí đùa lại trưởng phòng, trưởng phòng thở hắt ra một cái, rồi vỗ vỗ vai Lầy.

“Viết kịch bản đi, nhưng nhớ viết cho đàng hoàng, em mà viết kiểu chữ thế kia thì thần ngôn ngữ mà có thật cũng chả dịch nổi đâu.”

Trưởng phòng chỉ vào màn hình máy tính, Lầy giật mình nhìn lại những gì mình đã gõ. Thật ra, Lầy đang gõ cả mấy trang giấy toàn ký tự loằng ngoằng giun đé. Lầy vội vã tắt đi, vò đầu bứt tai không hiểu tại sao mình lại thế.

Trưởng phòng vỗ vai an ủi như thể hiểu được nỗi đau khổ của người làm nghề sáng tạo. Anh ta còn khuyên Lầy nếu cảm thấy áp lực quá thì nên nghỉ ngơi vài ngày, thậm chí một tuần cũng được, vì đây là dự án quan trọng của công ty. Nghe đến việc nghỉ, Lầy vội vã xoa tay từ chối khiến trưởng phòng không thể tin vào những gì mình vừa nhìn thấy. Bởi xưa nay, chỉ cần anh ta nhắc đến từ nghỉ thì Lầy lập tức phi vút ra cửa mà không cần nghe nốt câu đang dở dang, thế mà hôm nay lại tự nguyện cống hiến kể cả khi được mời nghỉ cơ đấy. Đúng là, con người có thể thay đổi nhanh vậy sao?

Kể từ ngày Chập Chờn đến công ty Lầy với một vở bọc hoàn hảo thì Lầy chăm chỉ đi làm hơn cả những người cần cù nhất. Thế mới biết, tình yêu luôn sinh ra động lực để con người có thể làm được nhiều điều không tưởng. Thậm chí, họ sẵn sàng vượt qua mọi giới hạn của bản thân trong trạng thái không hề ý thức được điều đó. Chập Chờn dường như không để ý mấy đến Lầy, anh ta chuyên tâm làm việc như một nhân viên quản lý thương hiệu thực thụ. Thỉnh thoảng, Lầy thấy anh ta đi đâu đó một lúc rồi quay lại, hoàn toàn không có vẻ gì là đang theo dõi ai hay đang nghi ngờ ai. Không biết anh ta có phải là thám tử giỏi thật sự không, nhưng Lầy thấy anh ta đúng là một diễn viên đại tài. Mà bất chấp việc anh ta có tài gì hay như thế nào, Lầy vẫn không thể thay đổi được sự thật rằng mình thích anh ta.

Còn Siêu Nai, sau bữa ăn được Lợn Tiết Kiệm mời, Nai cảm thấy cần phải giữ khoảng cách với anh ta. Không phải vì Nai không thích hay vì Nai có ác cảm, đơn giản vì Nai không muốn anh ta để ý đến

mình quá nhiều rồi lại phát hiện ra mình đi muộn đến từng giây và kết cục là cô bị trừ lương trong đau đớn. Tuy vậy, bất chấp Nai tránh mặt, Lợn Tiết Kiệm vẫn luôn có cách để xuất hiện vào những lúc đáng ra không nên xuất hiện nhất - những lúc Nai đi muộn.

Có hôm, Nai lật đật chạy vào thang máy. Tất nhiên, lý do của việc lật đật ấy thì không cần nói mọi người cũng biết. Nai vừa hồng hộc chạy vào thì đôi giày cao gót trời đánh bị trật gót, Nai chới với suýt ngã, may sao có một bàn tay đỡ lấy cô. Nai vội vàng đứng thẳng dậy, phát hiện người đỡ mình chính là Lợn Tiết Kiệm thì giật bắn mình. Lợn Tiết Kiệm chán ngán lắc đầu.

“Đã hay đi muộn mà suốt ngày đi giày cao gót!” Nai mỉm cười, chậm chạp cúi xuống xoa xoa cổ chân, cảm giác đau nhói dội lên, rất có thể Nai bị sái khớp rồi. Lợn Tiết Kiệm ngồi thụp xuống, ngó nghiêng cổ chân của Nai.

“Đau lắm à? Từ sau đi giày bệt đi, đôi hôm nọ ấy! Cô đi rất đẹp.”

Nai có chút bối rối vì bản thân đang mặc váy ngắn, cô buột miệng nói câu nói huyền thoại.

“Chừ... mần răng... chừ?”

Lợn Tiết Kiệm không nói gì, chỉ dùng tay nắn nắn cổ chân của Nai. Đúng lúc đó, cửa thang máy mở, những người chờ thang máy ở ngoài hoàn toàn đứng hình khi nhìn thấy Nai và Lợn Tiết Kiệm trong tư thế vô cùng nhạy cảm. Lợn Tiết Kiệm nhận ra điều đó, nên vội vã đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, để mặc Nai ngơ ngác ở đó. Cho đến khi những người bên ngoài vào hết trong thang máy rồi, Nai mới ló cổ ra gọi.

“Ơ, sếp! Đã đến tầng của mình đâu, sếp răng rứa?”

Nói thật là, ai mà chơi với Nai vài lần, chứng kiến được cách xử lý vấn đề của Nai vài bận chắc sẽ khó kiềm chế mà muốn đập vào đầu Nai vài cái. Lợn Tiết Kiệm cũng không ngoại lệ. Anh ta làm bầm mảy

câu gì đó trong miệng rồi cố tình như không nghe thấy lời Nai, anh ta đi mà không thèm ngoái đầu nhìn lại.

Khác với hai cô bạn thân đang tung tẩy đi làm, giao du với trai đẹp, Điện Giật ngày ngày phải đối mặt với một trai không đẹp lắm, mà lại lì lợm, cung cúc tận tụy đến phát ngán, ấy chính là Lão Rùa. Lão Rùa đi theo Điện Giật mọi lúc, mọi nơi, kể cả khi Điện Giật đang ở trong nhà vệ sinh thì Lão vẫn đứng đợi ngoài cửa để đỡ vợ. Điện Giật cảm giác như mình sắp phát điên, đầu muốn nổ tung ra vậy. Cô trốn vào nhà vệ sinh, gọi điện cầu cứu Siêu Lầy. Vẫn như lần trước, Lầy khuyên Điện Giật nên có cuộc nói chuyện nghiêm túc về việc đó, Điện Giật cũng công nhận rằng mình cần phải làm thế trước khi phải nhập viện tâm thần.

Điện Giật ra khỏi toilet, mặt mày nghiêm trọng đi lướt qua mặt Lão Rùa đang háo hức đứng đợi. Điện Giật nói bằng giọng chậm rãi và không thể nghiêm túc hơn.

“Anh ra đây, em có chuyện cần nói.”

Lão Rùa nhìn thái độ kỳ lạ của vợ thì đâm ra lo lắng, cun cút đi theo. Điện Giật ra ghế ngồi, Rùa theo thói quen đến ngồi bên cạnh. Điện Giật đẩy ra, chỉ tay vào chiếc ghế đối diện. Rùa ngoan ngoãn đi sang đó, mặt vô cùng lo lắng.

“Em sao thế? Anh đã làm gì sai sao?” “Anh quá sai! Và em cũng thế!”

“Không, nếu có gì đó, thì chắc chỉ có anh sai thôi, em chưa bao giờ làm gì sai cả, anh thề đấy.”

Điện Giật có vẻ xúc động trước tình cảm của Rùa, nhưng cô vẫn tỏ vẻ nghiêm túc.

“Em sai vì đã không nói cho anh sớm hơn!” “Em... em... đừng nói là đứa bé... Rùa con...”

không phải là con anh nhé! Nếu thế thì anh chết mất.”

“Điên à? Anh xem phim nhiều rồi ảnh hưởng não à?”

“Ừ, chỉ cần không phải thế thì việc gì anh cũng chấp nhận được.”

Điện Giật thở dài.

“Em nghĩ thời gian qua anh hơi thái quá, anh chăm sóc em như thể em là đứa trẻ sơ sinh, à không, như em là đứa không có tay chân, đầu óc ấy! Em có cuộc sống của em, em có bầu nhưng em không phải người không có sức lực, anh hãy để em tự làm những việc em thích, được không?”

“Anh chỉ... hơi lo lắng thôi...”

“Không phải là hơi mà là thái quá... Em cảm thấy ngột thở và sắp phát điên, em nghĩ nếu kéo dài như thế sẽ ảnh hưởng đến con.”

“Anh xin lỗi, anh cứ nghĩ như thế là quan tâm đến em và con.”

“Anh rất tốt, nhưng anh nên tôn trọng em, em cần không gian để thở!”

“Anh hiểu rồi! Anh sẽ cố! Em nghỉ đi nhé!”

Lão Rùa vỗ vai Điện Giật rồi đứng dậy ra khỏi phòng, dường như Rùa đang sốc với những gì Điện Giật vừa nói. Cậu không ngờ những hành động quan tâm của mình lại phản tác dụng. Điện Giật thở phào nhẹ nhõm, thả mình vào ghế sofa, cô tin chắc chồng mình sẽ không buồn lâu. Điện Giật ân hận vì không nói sớm hơn, tại vì cứ cả nể chồng nên mới thành ra thế. Ôi, một người như Điện Giật mà cũng có những lúc nhẹn không dám nói những thứ đáng ra phải nói cơ đấy!

Buổi tối, chỉ vì cả ngày loanh quanh đảo mắt nhìn theo Chập Chờn nên Lầy phải ở lại làm thêm giờ cho xong việc. Trời ạ, đến lúc không còn ai ở văn phòng thì Lầy mới tập trung được. Lầy bắt đầu cúi xuống gõ điên cuồng trên bàn phím. Thật, không có nỗi khổ nào bằng nỗi khổ bị hút vào một người đàn ông cả, ngoài người đó ra,

mọi thứ tồn tại trên thế giới này đều bé bằng con muỗi, thậm chí, còn bé hơn thế nhiều.

Khi Lầy nhìn lên đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm. Lầy tất tả xách túi chạy về, trời ạ, không biết trời đày con hay sao mà để con ở lại đây một mình giữa đêm thế này chứ. Nếu không nhìn đồng hồ chắc Lầy làm đến sáng mất! Và sáng hôm sau, Lầy sẽ tỉnh dậy với một đám mụn bọc to đùng trên mặt! Không được, dù có yêu thích công việc đến đâu, cũng không thể hi sinh nhan sắc như vậy được, như thế là có lỗi với bản thân, và có lỗi với người mình thích. Lầy lao vào thang máy, xuống hầm rồi leo lên xe chạy một mạch về nhà như ma đuổi mà quên từ trưa tới giờ mình chưa bỏ cái gì vào miệng.

Lầy vừa về đến nhà, giật mình vì Măng Non đang đứng dựa cửa đợi, trông thấy Lầy, Măng Non nói trong lo lắng.

“Chị làm gì mà điện thoại không thèm nghe thế? Gọi mãi không được làm tôi lo quá.”

Lầy lôi điện thoại ra, một đống cuộc gọi nhỡ của Măng Non, Lầy cất điện thoại vào túi.

“Xin lỗi nhé, tôi để chế độ yên lặng để làm việc, mà cậu gọi cho tôi có việc gì vậy?”

“Có việc mới được gọi sao? Chị có biết tôi lo đến suýt không thở được không?”

“Sao phải lo? Tôi toàn đi chơi đến nửa đêm mới về cơ, người ta không sợ tôi thì thôi chứ tôi sợ gì người ta.”

“Dù gì, chị làm ơn cẩn thận một chút được không? Chị phải nữ tính một tí, con gái lên một tí để tôi còn có cơ che chở cho chị chứ.”

Lầy đang cắm chìa khóa, nghe thấy thế thì dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Măng Non với một vẻ rất nghiêm túc.

“Măng Non này, tôi đã nói với chú rồi đúng không? Tôi thích người khác rồi.”

“Thì sao? Tôi biết rồi mà!”

“VẬY, CẬU ĐỪNG MẮT CÔNG QUAN TÂM ĐẾN TÔI NỮA ĐƯỢC KHÔNG? TÔI THẤY RẤT KHÓ XỬ.”

“Chị cũng quý tôi nên mới khó xử đúng không? Thế thì như này đi, chị thích ai thì cứ thích tiếp đi, còn tôi thích chị, chị cũng coi đó là việc riêng của tôi đi.”

“Không được, tôi yêu ghét rõ ràng, không nhập nhằng được.”

“Cái chị này, chị biết có tới chín tỷ gái xinh vây xung quanh tôi chỉ cần tôi hô một tiếng là chạy đến không? Chỉ có mình chị là phũ với tôi thế đấy.”

“Vì tôi không phải gái xinh!”

Lầy mở cửa, định đi vào, Măng Non dùng tay chặn cửa lại.

“Ai nói chị không xinh, chị vừa xinh vừa dễ thương nữa.”

“Ừ, được rồi, tôi xinh, tôi dễ thương, thế giới này không ai xinh bằng tôi, giờ để tôi vào ngủ được chưa? Tôi mệt lắm, cần ngủ!”

Măng Non gật đầu, đẩy Lầy vào. “VẬY CHỊ NGỦ ĐI, GẶP NHAU SAU.”

Lầy đóng sập cửa lại. Ôi, thật không biết phải làm gì với cậu Măng Non này nữa, mình đã lầy rồi mà cậu ta còn lầy hơn. Thật sự, vì Lầy rất quý Măng Non nên việc này mới khiến cô cảm thấy khó xử như thế, chứ nếu chẳng có tình cảm gì thì Lầy đã đá văng không thương tiếc rồi. Mà cậu này có khi chỉ ngộ nhận mình bị sét đánh thôi, biết đâu mấy hôm nữa lại thấy bình thường thì sao.

Lầy ngồi phịch xuống ghế, bây giờ cơn đói bụng mới ào ào kéo tới. Lầy mò ra tủ lạnh, tủ lạnh chẳng còn gì ngoài bia. Ôi, Lầy ơi là Lầy, con gái con lừa đồ ăn không mua lại mua bia về làm gì không biết!

Bia có làm đỡ đỏi được đâu. Lầy chán nản mặc áo vào, lê dép ra khỏi cửa, hi vọng giờ này chị Chín bún riêu ở bên dưới còn có gì đó để ăn tạm, mặc dù xuống dưới đó lại phải nghe chị thúc giục lấy chồng rồi truyền đạt bí kíp câu chồng đến ù cả tai thì vẫn phải xuống. Vì điếc tai không chết nhưng đỏi thì sẽ chết.

Lầy mở cửa ra, giật mình khi thấy Măng Non vẫn còn đứng đó, cô tròn mắt.

“Sao vẫn còn ở đây?”

“Tôi chỉ muốn đứng hóng gió một tí thôi.” “Hâm à? Giữa mùa đông mà còn hóng gió.” “Thực ra, tôi chỉ muốn đứng để cảm nhận chị đang ở gần mình tí thôi.”

Lầy nhìn Măng Non ái ngại, phải nói là Măng Non đúng kiểu nam chính ngôn tình rồi! Nhưng thật tiếc, Lầy không phải nữ chính ngôn tình. Lầy thở dài, quay sang Măng Non.

“Này, có muốn ăn gì không?”

Ngay lập tức, ánh mắt Măng Non sáng lên lấp lánh, cậu ta hớn hờ choàng tay qua vai Lầy, kéo đi “Đi! Tôi sẽ đãi chị món gì ngon nhất ở đây.”

À, món ngon nhất ở đây thì ngoài bún riêu của chị Chín hay bán buổi sáng, chỉ còn nem chua rán của cô Sáu thôi. Lầy gạt tay Măng Non ra, tiến về phía trước.

“Theo tôi!”

Lầy anh dũng dẫn Măng Non xuống ăn nem chua rán, may quá, quán hôm nay vắng, chỉ có mỗi Lầy và Măng Non nên lầy đỡ phải che giấu ái ngại gì. Lầy ăn một mạch hết mười cái rồi ngẩng lên hỏi Măng Non sao không ăn đi. Măng Non bảo vì chị ăn không trừ một mẫu nào cho tôi, Lầy ái ngại, gọi thêm mười cái nữa. Làn này, Măng Non vừa ăn vừa xuýt xoa khen ngon. Cậu ta còn tuyên bố, ngay cả

bên Anh cũng không thể có món nào ngon hơn được nữa. Nhân tiện, Lầy hỏi.

“Ờ, sao chú sống ở Anh mà anh trai chú lại ở đây? Thế bố mẹ chú ở đâu?”

Măng Non thả miếng nem chua rán xuống, nhấp một ngụm bia bên cạnh.

“Đó là một câu chuyện dài!”

“Ừ, chuyện dài thường chẳng mấy khi vui, thế nên thôi, coi như tôi chưa hỏi gì cả nhé.”

Măng Non im lặng uống một ngụm nữa, thở hắt ra. “Cách đây mười bảy năm, bố tôi bỏ đi biệt tích không để lại một dấu vết nào ngoài lời nhắn xin lỗi và tạm biệt, mẹ tôi đã rất vất vả để tìm bố và nuôi hai anh em tôi khôn lớn. Năm mười lăm tuổi, tôi được bảo lãnh sang Anh học một trường năng khiếu, vì tôi còn nhỏ nên mẹ đã đi theo tôi. Anh Nam Mỹ khi ấy mười tám tuổi, bắt đầu vào đại học, anh ấy nhất định không chịu đi theo tôi và mẹ, vì sợ đi hết thì bố tôi về sẽ không tìm được.”

Lầy lặng đi một lúc, nghe tiếng của Măng Non nhỏ dần, nghẹn ứ trong cổ. Không ngờ, hoàn cảnh hai anh em nhà ấy lại buồn như vậy. Lầy áp úng.

“Và... bác ấy có về không?”

“Không! Không một dấu vết gì, dù chỉ là một bức thư.”

“Tại sao lại thế?”

“Không ai biết! Chính bởi vậy mà đến tận bây giờ, dù tôi và mẹ đã bỏ cuộc vì biết tìm kiếm cũng vô vọng, nhưng anh Nam Mỹ vẫn không bỏ cuộc, anh ấy học Đại học Kiến trúc nhưng ra trường lại đi làm thám tử, mở công ty thám tử, một phần cũng vì muốn tìm bố.”

“À, ra thế! Anh ấy chắc hẳn phải yêu bố lắm.” “Tôi nghĩ vậy, anh ấy gần gũi với bố hơn tôi, hồi còn nhỏ, anh thần tượng bố lắm! Thế nên khi ông ấy biến mất, anh tôi đã rất sốc.”

Lầy ngậm ngùi gật đầu. Ai mà không sốc được cơ chứ, người thân yêu của mình biến mất trong một ngày không hề báo trước, sự biến mất đằng đẵng thì nỗi đau càng được nối dài thêm, nỗi day dứt càng nhân lên. Lầy nhỏ nhẹ nắm lấy tay Măng Non.

“Tôi hiểu cảm giác trống trải đó, tôi lớn lên không có bố, bố tôi mất trước khi tôi biết hơi ấm của người cha. Tôi sống với mẹ cho đến khi mẹ đi lấy chồng mới, tôi vào đại học và chuyển ra thuê nhà sống một mình, vì không muốn cản trở hạnh phúc của mẹ.”

Măng Non thờ dài, nắm tay Lầy chặt hơn. Cậu cúi xuống, cố ngăn dòng xúc động đang chực tràn lên mắt.

“Những đứa trẻ như chúng ta thật đáng thương đúng không?”

“Không, chúng ta không còn là những đứa trẻ nữa, và chúng ta không đáng thương, chúng ta vẫn sống tốt dù có họ hay không. Chỉ là, giữ họ ở đâu đó trong góc sâu của trái tim và lúc buồn lại cho phép mình nghĩ về họ một tí thôi.”

Măng Non gật đầu. Lần đầu tiên cậu chia sẻ chuyện riêng của mình cho một người xa lạ, nhưng người xa lạ ấy lại khiến cậu có cảm giác thân quen hơn người nhà. Những chia sẻ của Lầy khiến Măng Non hiểu ra một điều, trước đây, cậu chỉ đang thích thú hời hợt với một cô gái hơn hớn, gây cười, chứ chưa từng nghĩ rằng đó là một con người sâu sắc và dịu dàng đến thế. Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ cậu sẽ không thể nào buông cô ấy ra được mất, và nếu cô ấy biết được sự thật về mình thì sao? Đây chắc là lúc nên tiết lộ rồi.

Măng Non bỏ tay Lầy xuống, cố gắng giữ dáng vẻ tự nhiên nhất rồi cầm lấy một chiếc nem chua đưa lên miệng cắn.

“Vậy, chị có muốn biết nhiều hơn về tôi không?”

“Tôi á? Tôi thường không tò mò nhiều về người khác, nếu họ kể thì tôi sẽ nghe chứ tôi không tọc mạch.”

Măng Non quay sang nhìn Lầy mỉm cười.

“Có vẻ chị không quan tâm hay tò mò đến nhiều thứ quá! Chị không thích thể thao đúng không?”

“Tôi không thích nhiều thứ lắm, thể thao thì tôi không để ý mấy, vì có để ý thì tôi cũng không nhớ gì.”

“Ra vậy! Vậy chắc chị không biết Jaden Nguyễn đâu nhỉ?”

“Anh ta là ai?” “Là tôi!”

Siêu Lầy nghiêng người nhìn mặt Măng Non, cô có vẻ suy nghĩ ghê lắm. Jaden Nguyễn, cái tên này rất quen, mình đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Ôi, phải rồi, có lần Nai và Lăng Xăng đã nhắc đến siêu kinh ngư Jaden Nguyễn! Anh ta chẳng phải ngôi sao bơi lội đang lên đây sao? Siêu Lầy choáng váng, tóm mạnh lấy cằm của Măng Non rồi xoay về phía mình.

“Măng Non, chú nói thật chứ! Chú mà nói điều thì không xong với chị đâu!”

“Thật mà, google tên tôi đi mà xem ảnh.”

Siêu Lầy rút điện thoại ra, vừa gõ tên vừa có vẻ dè chừng Măng Non, bởi vì Lầy không thể tin được có chuyện như thế này xảy ra trên đời! Đáng lẽ nó chỉ có trong phim thôi. Lầy tìm thấy rất nhiều ảnh của “Dầy đen” kiêm Măng Non thật, Măng Non ghé vào nói nhỏ.

“Sao, bên ngoài tôi còn đẹp trai hơn trong ảnh đúng không?”

“Rắc rối to rồi, nếu chú nổi tiếng thế này mà cánh báo chí biết được chú ở đây rồi còn chơi với tôi nữa thì coi như lắm chuyện rồi! Tôi không thích đời tư bị dòm ngó.”

“Chị không nhận lời yêu tôi mà cũng gọi đó là đời tư á?”

“Thì bạn bè đi chơi với nhau mà bị soi mói cũng là đời tư đó.”

“Chị khỏi lo đi, tôi nổi tiếng ản dật, ngoài công việc chuyên môn ra thì tôi không tiếp xúc nhiều với báo giới, việc tôi về lần này cũng kín như bưng, tôi thường đeo khẩu trang khi ra ngoài.”

“Ừ, thế thì được!”

“Thế thôi sao? Chị không hề bày tỏ lòng hâm mộ hay ít ra cũng nên trầm trồ vì tôi một chút à?”

“Vì tôi không hâm mộ chú, hơn nữa, trầm trồ để chú tự cao tự đại với tôi à? Muộn rồi, trả tiền đi rồi về.”

Lầy đứng lên trước, Măng Non lật đật trả tiền rồi chạy theo. Hai người đi qua một khoảng sân, đến chân cầu thang lò mờ ánh đèn, đột nhiên, Măng Non kéo tay Lầy lại.

“Tôi có thể ôm chị một lát không? Không phải cái ôm nam nữ, tôi chỉ đơn giản là cảm giác muốn được chia sẻ.”

Lầy không nói gì, vòng tay qua người Măng Non, ôm lấy cậu rồi vỗ vỗ lưng cậu y như hai thằng bạn lâu ngày không gặp.

“Cảm ơn vì đã nghe và hiểu những gì tôi nói! Tôi yêu chị!”

“Cũng cảm ơn chú vì đã tin tưởng tôi! Nhưng mà này, lần sau chú có đến đây, chú làm ơn bôi đen mặt đi một chút được không? Lỡ Lãng Xăng mà nhìn thấy thì toi đấy.”

“Lãng Xăng là ai?”

“Cậu trông xe bên dưới, nó mê ‘Dây đen Nguyễn’ lắm!”

Măng Non phì cười.

“Chị thường hay đặt biệt danh cho người khác thế à?”

“Tôi thích thế, vì thấy vui, mà thực ra tôi chỉ đặt biệt danh cho những người mình hay gặp thôi! Về đi, đừng để ai nhìn thấy đấy!”

“Tôi đã nói là tôi yêu chị chưa nhỉ?”

“Rồi, đi về đi!”

Măng Non gật đầu. Cậu biết, một người như Lầy đã yêu là yêu, đã không yêu thì không thể lay chuyển được, nên cậu cũng chẳng gượng ép làm gì. Chỉ là cảm giác cần được nói câu đó vào lúc này thôi, dù ngày mai, cậu sẽ quay lại làm bạn với cô ấy. Cậu sẽ là bạn tốt, sẽ coi cô ấy là một kỷ niệm không bao giờ quên trong đời. Cũng chẳng còn bao lâu nữa thì cậu sẽ lại đi, cứ tạm xa nơi có nhiều điều đẹp để lẩn đầu buồn này một thời gian, đi rồi lại về, về rồi lại đi! Đó là hành trình của cậu, và chắc rằng, Lầy không thể đồng hành cùng cậu trong những chuyến đi đi về về như vậy được. Cô ấy không thuộc về nơi cậu đang sống, và quan trọng hơn, cô ấy không thuộc về cậu.

Lầy bước lên trước vài bậc thang và vẫy tay chào tạm biệt. Có lẽ, lúc này nói thêm điều gì nữa thì cũng phũ phàng quá. Lầy thấy thương Măng Non hơn, vì cậu ấy có hào quang, có tiền bạc, có thành công, nhưng lại rất cô đơn. Mà trên cuộc đời này, ai rồi cũng sẽ có lúc phải trải qua sự cô đơn. Dù bên cạnh có nhiều người yêu thương thì cô đơn vẫn cứ là cô đơn. Thứ cảm giác ấy tồn tại sâu trong chính bản ngã của mình, thi thoảng lại dội lên ngực mình một chút khiến con người ta như ngạt thở, nhưng khi cơn ngạt ấy qua đi, nó lại chìm sâu xuống.

Đêm đó, Lầy ngồi một mình mãi trong bóng tối.

Hóa ra người đó - người mà Lầy vẫn luôn dõi theo, ngày nào cũng gọi là Chập Chờn đó, lại cứ chạy theo tìm kiếm người bỏ mất tích của mình nhiều năm. Mang niềm hi vọng, nỗi khổ đau, sự dằn vặt ấy trong suốt cả hành trình gian khó. Lầy nhớ đến những đêm đầu tiên khi mình quyết định ra khỏi nhà của mẹ và dựng để ở riêng, những đêm dài mất ngủ và sưng mắt vì khóc. Dù có những lúc thực sự muốn bỏ cuộc, muốn chạy về bên mẹ để gục đầu xuống khóc,

nhưng lại sợ mẹ buồn nên thôi, cố gắng mà vui tiếp. Lầy đã trải qua tuổi thơ bị ăn những đòn roi của bố dượng như cơm bữa, ông ấy đánh Lầy nhiều đến mức, những cây roi vụt xuống lưng, xuống tay, xuống chân Lầy đã không còn cảm giác nữa. Ông ấy chỉ đánh Lầy khi mẹ đi vắng và yêu Lầy khi mẹ ở nhà. Ông ấy ghét Lầy nhưng lại yêu mẹ, ông ấy như thể đang ghen vì mẹ dành tình cảm cho cô con gái bé bỏng của mình. Ngoài việc đánh Lầy ra, ông ấy lại rất yêu chiều mẹ. Thế nên, dù Lầy có sợ hãi ông ấy đến mấy, cô vẫn cố gắng để mẹ không cảm thấy gì bất tiện. Cho đến khi quyết định ra sống riêng, Lầy mới thấy mình thực sự đang sống, và cô vẫn theo dõi cuộc sống của mẹ. Dường như khi không có Lầy, họ hạnh phúc hơn.

Bạn phải yêu thương ai đó mãnh liệt lắm mới tự nguyện rời khỏi cuộc đời của người ta khi biết rằng sự tồn tại của mình cản trở hạnh phúc của họ. Nhưng đừng vội xem đó là tình yêu cao thượng hoặc đớn đau, đó đơn giản chỉ là sự chấp nhận mà thôi, chấp nhận đôi khi khó hơn nhiều so với cố gắng, vì khi bạn chấp nhận là bạn đã hiểu sâu sắc rằng mình là ai, mình đang đứng ở đâu, mình nên làm gì! Siêu Lầy cũng vậy, cô rời khỏi nhà để mẹ có hạnh phúc, vì cô yêu mẹ hơn mọi thứ trên đời. Và cô biết, dù cô có đi bất cứ đâu, xa xôi như thế nào, mẹ vẫn ở trong cô, và cô luôn ở trong mẹ.

Chương 11

S

au đêm nói chuyện với Măng Non, Lầy không thể ngăn mình nghĩ đến chuyện của anh em nhà đó. Nhất là với Chập Chờn, cô vốn đã luôn để ý đến anh ta, giờ lại càng quan tâm hơn nữa. Tự nhiên, Lầy tự cho rằng mình nên gần gũi với anh ta nhiều hơn, vì suy cho cùng, anh ta thật đáng thương, và cũng đáng yêu nữa.

Chập Chờn vẫn đến công ty của Lầy đều đặn y như một nhân viên bình thường, anh ta thỉnh thoảng trao đổi gì đó với trưởng phòng rồi lại đi ra như bao nhiêu nhân viên khác. Lầy nghĩ, nếu mình không biết trước kế hoạch này, chắc chắn không bao giờ có thể nghi ngờ Chập Chờn đang cố điều tra gì đó. Dù không muốn nói thêm vì đã nói quá nhiều rồi, nhưng Lầy vẫn muốn khen ngợi khả năng diễn xuất vô cùng tinh vi của anh ta. Nói thật, với gương mặt ấy, vóc dáng ấy mà đi làm diễn viên thì chắc nhiều fan nữ sẽ lẫn theo chân anh ta mà chết mất. Ôi, nhưng không được, không thể thế được, của đâu mà dùng chung như thế chứ, anh cứ làm thám tử đi Chập Chờn ạ, như thế tôi dễ thở hơn.

Chập Chờn vừa kéo ghế ngồi xuống, Lầy đã vội đu cái ghế xoay của mình sang bàn anh ta, nhẹ nhàng thả xuống mặt bàn một quả ổi. Chập Chờn ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Lầy. Lầy thản nhiên cười híp mắt, nụ cười ấy cũng khiến Chập Chờn nở hoa trong bụng.

“Ăn đi, ổi ngon lắm.” “Có độc không đấy?”

“Yên tâm, ăn đi, tôi thử trước rồi.”

“Tự nhiên cô tốt đột xuất khiến tôi đâm ra lo lắng.” “Đừng lo, để tôi chứng minh cho anh thấy nó an toàn thế nào nhé.”

Lầy cầm quả ổi lên, cắn một miếng to rồi nhai nhồm nhoàm.

“Thấy chưa, tôi còn chẳng sợ nữa là... Anh ăn đi.” Chập Chờn nhìn quả ổi đã bị cắn mất một phần ba, anh ta đẩy sang phía Lầy.

“Cô ăn nốt đi thì hơn, tôi vẫn sợ nữa bên kia có độc, cô vốn ghét tôi sẵn mà, làm sao tôi có thể tin cô khi tự nhiên cô tốt đột xuất thế được.”

“Ai nói tôi ghét anh hả? Tôi thích anh cực!”

Lầy ngồi đung đưa chân, mặt không hề biến sắc khi nói điều đó. Chập Chờn đột nhiên cảm thấy ngại ngùng, anh ta nhìn quanh như thể sợ ai đó nghe thấy lời Lầy vừa nói. Chập Chờn hạ giọng.

“Nói năng tùy tiện như thế sẽ khiến người khác bị nhồi máu cơ tim đấy.”

“Ơ thật mà! Tôi thích anh cực!”

“Thôi đi, đừng có đùa nữa, tôi không thích kiểu đùa ấy đâu.”

“Không đùa, tôi nói thật đấy!”

“Thật sao? Mặt cô nhơn nhơn như thế mà nói thật à? Thôi đi, tôi biết tổng cô rồi, cô định quấy rối công việc của tôi đúng không? Nếu đã có gan thì thử hét lên cho cả công ty nghe xem nào?”

Siêu Lầy đứng dậy, trèo lên bàn đứng, Chập Chờn choáng váng, không hiểu hành động ấy nghĩa là gì, anh ta vội tóm chân Lầy.

“Làm gì thế hả?”

“Làm điều anh vừa nói!”

Và không thèm để cho Chập Chờn có phản ứng gì, Lầy bắc loa tay lên miệng, hét lớn. “Tôi thích anh! Tôi yêu anh!”

Một bầu không khí lạnh ngắt bao trùm khắp mặt sàn công ty, tất cả đều dừng hình ngoái lại nơi phát ra câu ấy. Và tất nhiên, mọi người giữ nguyên tư thế, một là vì quá sốc, hai là vì chờ đợi để xem diễn

biến tiếp theo. Chập Chờn thật sự hoảng, anh ta gục mặt xuống bàn, thầm ước mình đã không lỡ lời thách thức cô gái này như thế. Sao anh không nhớ ra rằng biệt danh của cô ta là Siêu Lầy cơ chứ.

Trưởng phòng của Lầy chạy ào ra, vẻ mặt anh ta hốt hoảng thấy rõ, anh ta đứng ngay giữa sàn, nói to.

“Le Le, xuống đi, anh biết công việc của em có nhiều áp lực, nhưng em phải giữ thể diện cho công ty một chút.”

“Ờ, em nói thật mà, em không stress đâu sếp ơi!” Trưởng phòng thở dài nẫu ruột, tiến đến, gạt Chập Chờn ra, kéo chân Lầy.

“Thôi, xuống đi, anh sẽ cho em nghỉ vài hôm.” “Không, em không nghỉ đâu, nếu em nghỉ thì làm sao em gặp anh ấy được!”

“Ai?”

“Anh ấy!”

Siêu Lầy chỉ tay về phía Chập Chờn, trưởng phòng há hốc mồm kinh ngạc quay sang nhìn Chập Chờn, Chập Chờn lúc này đã không còn gì để mà xấu hổ hơn nữa rồi, anh ta hận không thể đánh cho Lầy một trận. Trưởng phòng đến gần vỗ vai Chập Chờn với vẻ mặt hối lỗi và cảm thông.

“Xin lỗi cậu, lỗi tại tôi, tôi đã ép cô ấy viết kịch bản ráo riết quá! Đây là một bài học kinh nghiệm cho việc quản lý nhân sự sáng tạo của tôi! Cậu cứ bình thường mà làm việc, cô ấy chỉ kích động một tí thôi.”

Trưởng phòng bước đi, vẫn thở dài vô cùng nẫu ruột. Chập Chờn liếc quanh, mọi hoạt động vẫn đang dừng lại, tất cả đang đổ dồn mắt về phía hai người. Và Siêu Lầy thì vẫn hiên ngang mỉm cười đứng trên bàn. Chập Chờn vội cười, nói với mấy người xung quanh.

“Cô ấy say rồi, tôi ngửi thấy toàn mùi rượu thôi! Chỉ là cô ấy đang say thôi mà... Xuống đi, xuống đi không ngã bây giờ!”

Chập Chờn bế thốc Lầy xuống, kéo tay Lầy xềnh xệch ra ngoài. Ra đến đoạn hành lang vắng, Chập Chờn thả tay Lầy ra, nói như quát.

“Cô điên à? Cô làm cái gì thế? Cô có biết tôi không còn cái lỗ nào mà chui xuống nữa không hả? Đùa gì mà đùa nhây thế?”

Lầy nghiêm túc nhìn Chập Chờn.

“Anh nghĩ tôi đùa à? Nghiêm túc đấy!”

Lầy nói xong rồi bỏ đi luôn. Chập Chờn nhìn theo ngơ ngác, cô ta nói thế là ý gì? Nghiêm túc á? Nghiêm túc mà nhìn cái mặt chỉ muốn đánh như thế sao? Cô ta thật là đáng sợ mà.

Chập Chờn cảm thấy chóng mặt và hơi loạn nhịp sau màn tỏ tình choáng váng của Lầy. Tự nhiên anh ta hơi ngại khi phải đối mặt với Lầy trong phòng làm việc, bởi vậy bèn cố tình xuống căng tin uống cà phê. Tuy nhiên, khi Chập Chờn quay trở lại thì Siêu Lầy đã đi đâu mất khiến anh ta có phần hơi... hụt hẫng. Anh ta chắc không biết rằng sau cơn hứng chí gây nên một màn tỏ tình náo loạn như thế, Lầy cũng đã cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô kiếm có chuồn đi chơi và không một ai trong công ty thắc mắc về điều đó cả. Chắc tất cả bọn họ đều nghĩ Lầy bị stress thật.

Không ai biết Lầy đã đi đâu, làm gì trong cả ngày hôm đó, chỉ có Chập Chờn thỉnh thoảng lại dừng lại, liếc sang chỗ ngồi của Lầy, rồi lẩm bầm “Nghiêm túc! Nghiêm túc thật sao, Sao cô ta lại nghiêm túc kiểu đó được nhỉ?”. Chập Chờn cố gắng trấn tĩnh, nhưng rồi vẫn không ngăn được mình liếc sang bàn bên cạnh và thầm nghĩ “Cô ta biến đi đâu rồi? Gây nên một chuyện tà đình như thế rồi dừng dừng bỏ đi luôn sao? Thật vô trách nhiệm quá”.

Mặc cho Chập Chờn có cố gắng đổ lỗi cho Lầy vô trách nhiệm cỡ nào thì hai ngày liên tiếp sau đó Lầy vẫn không hề xuất hiện. Vốn đã quen với cảnh Lầy nhằng nhặng bên cạnh nên khi không thấy Lầy, Chập Chờn lại có cảm giác thiếu thốn, đến ngày thứ hai thì cảm giác ấy chuyển sang trạng thái lo lắng nhiều hơn. Cô ta đã đi đâu? Liệu có phải bị ốm rồi không? Hay lại bày ra trò nghịch dại gì đó và

bị thương rồi? Những câu hỏi cứ trở đi trở lại trong đầu Chập Chờn khiến anh ta không thể tập trung làm gì được. Lần đầu tiên, sau mấy chục năm sống trên đời, Chập Chờn mới thực sự bị một cô gái chiếm lấy hết tâm trí, nhưng khổ cho anh ta quá, vì cô gái ấy lại không bình thường.

Chập Chờn cố gắng chờ Lầy đến, hôm nay, anh ta sốt ruột hơn nhiều, vì đã là thứ Sáu, nếu hôm nay cô ta không đến thì có nghĩa là thứ Hai... may ra mới được gặp. Sự chờ đợi của Chập Chờn trở nên vô vọng vì Lầy không đến thật! Lúc tan làm, Chập Chờn không ngăn được ý định đến thẳng nhà Lầy để xem cô ta ra sao.

Anh đứng ở cửa rất lâu, nửa muốn gõ cửa, nửa không. Đột nhiên, từ phía sau có một người dí dí tay vào lưng anh. Chập Chờn quay lại, Siêu Lầy đang đứng dựa vào tường, chân bắt chéo, người đứng đưa nhìn anh. Phải nói rằng, tổng thể dáng đứng của Lầy lúc này trông rất... lưu manh. Lầy lại trưng cái kiểu cười tí tít mắt ấy ra nhìn Chập Chờn.

“Sao? Anh thấy nhớ tôi rồi à?”

Chập Chờn bối rối, húng hắng ho rồi cố nhìn sang hướng khác.

“Không phải, tôi sợ cô bị stress quá mà làm điều gì dại dột.”

“VẬY, anh lo cho tôi à?”

Chập Chờn thật sự muốn kéo cô gái lưu manh đang nhờn nhờn trước mặt mình rồi ghì cho đến khi ngạt thở mà chết luôn. Sao có thể sinh ra một cô gái, bày tỏ tình cảm yêu đương sâu kín bằng cái vẻ mặt muốn ăn đánh thế chứ. Chập Chờn lại tiếp tục hắng giọng.

“Với tư cách là đồng nghiệp ngồi cạnh bàn, tôi cũng có chút lo lắng.”

Siêu Lầy bật cười, vuốt vuốt những sợi tóc của mình rồi hát ngược chúng lên trán.

“VẬY anh có thích tôi đấy!” “Thôi đi, đáng lẽ tôi không nên đến đây thì hơn.” Chập Chờn xỏ hai tay vào túi quần rồi rảo bước nhanh ra khỏi tầm mắt của Lầy. Lầy chẳng buồn đuổi theo, mà cũng chẳng buồn mở cửa vào nhà, vì Lầy đang bận cười tủm tỉm rồi.

Chập Chờn xuống đến tầng trệt, anh ta ôm ngực dựa vào tường rồi thở dốc. Cảm giác như đã nín thở suốt từ lúc gặp Lầy đến giờ ấy. Cô ta thật là lợi hại.

Tối hôm đó, Chập Chờn làm gì cũng nhớ tới dáng đứng “lưu manh” của Lầy, anh ta cố xua nó đi mà không được. Chập Chờn cứ hết ra phòng khách bật ti vi rồi tắt, xong lại chạy vào phòng mình bật điện rồi tắt. Anh ta cứ chạy đi chạy lại hành động vô thức như thế khiến Măng Non kinh ngạc. Đến khoảng lần thứ sáu thì anh ta ra phòng khách, Măng Non chặn lại.

“Nam Mỹ! Em có nên đưa anh đi khám thần kinh không?”

“Sao cơ?”

“Anh cứ tắt ti vi, bật ti vi, tắt điện, bật điện đến sáu lần rồi đấy!”

“Hả? Anh làm thế à?”

Măng Non gật đầu, cậu nhìn mặt anh trai mình, vẻ suy nghĩ.

“Lẽ nào, có cô nào hợp mắt hồn anh rồi?”

Chập Chờn cắn móng tay cũng có vẻ suy nghĩ, rồi xua xua tay trước mặt Măng Non.

“Không đời nào! Anh không thích dính vào phụ nữ! Anh nhiều việc quá nên chắc là bị stress rồi.”

“Anh nên đi ngủ đi! Làm việc để sống chứ không phải để chết đâu.”

Chập Chờn gật đầu, lặng lẽ đi vào phòng mình. Nhưng đêm đó, anh ta không thể nào ngủ nổi. Bản thân Chập Chờn biết rõ mình đang bị

một cô gái hút hồn thật, nhưng anh lại không chịu thừa nhận điều đó.

Chập Chờn ngồi dựa vào tường, tựa nhủ thầm với bản thân “Đừng thế, Nam Mỹ, mày còn nhiều việc phải làm, mày còn chưa tìm được bố, chưa biết ông ấy còn sống hay đã chết, chưa biết sự thật của vụ mất tích đó như thế nào thì không được vướng vào những chuyện khác”. Nam Mỹ đứng dậy, lôi cuốn sổ ghi chép của mình ra, bên trong có một mẫu giấy đã úa màu, một dòng chữ với nét mực cũng đã phai nhạt đôi phần: “Bố phải đi rồi, tạm biệt và xin lỗi hai con. Yêu các con”. Chập Chờn xoay lại tờ giấy, cậu nghĩ, nếu bố yêu hai anh em mình như thế thì tại sao lại bỏ đi, tại sao không một lần quay lại? Phải chăng có gì đó uẩn khúc?

Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi Chập Chờn rời khỏi trường đại học, anh đã lần tìm mọi manh mối, đã đi không biết bao nhiêu nơi, gặp bao nhiêu người quen biết với bố để hi vọng tìm ra điều gì đó, nhưng hoàn toàn vô vọng. Tại sao lại thế? Con người chứ có phải hạt cát đâu mà biến mất chóng vánh như vậy được? Đã có lúc, Chập Chờn nghĩ rằng bố đã mất, nhưng dù có mất thì cũng phải tìm được xác chứ? Nỗi băn khoăn, chờ đợi, hi vọng rồi thất vọng cứ kéo dài suốt hành trình đi tìm bố của anh và chắc chắn nó vẫn chưa dừng lại.

Năm năm sau ngày bố mất tích, mẹ anh đã thôi không còn đợi cửa chờ ông trở về nữa. Điều đó khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vì rất nhiều lần trong khoảng thời gian năm năm ấy, cả anh và Nam Phi đã nép mình trước cửa phòng nhìn mẹ vò võ ngồi đợi cửa. Chỉ một tiếng lạch cạch đâu đó cũng làm mẹ đứng bật dậy chạy ra cửa rồi lại buồn bã quay trở vào ngồi khóc. Hai anh em cũng nhiều lần lau nước mắt cho nhau để tránh mẹ phát hiện. Và cho đến khi, đúng năm năm sau ngày bố rời nhà, mẹ chốt cửa và cả đêm không ra khỏi phòng ngủ nữa. Đêm đó, hai anh em vừa buồn, vừa vui. Buồn vì sợ rằng sự chờ đợi của mẹ kết thúc đồng nghĩa với hi vọng bố trở về cũng tắt ngấm, nhưng lại vui vì từ nay mẹ có thể sống mà không cần thấp thỏm gì nữa.

Khi Nam Phi được bảo lãnh sang Anh để phát triển năng khiếu bơi lội của mình, mẹ anh đã cố gắng thuyết phục Nam Mỹ đi cùng. Lúc đó Nam Mỹ đã lớn, anh nhất quyết ở lại và hứa sẽ sang khi học xong đại học, nhưng lời hứa ấy cứ dời lại mãi cho đến bây giờ. Không phải anh không muốn gần gia đình mình, mà bởi vào thời điểm đó, Nam Phi chỉ được bảo lãnh học phí huấn luyện, còn mọi thứ khác vẫn phải tự túc. Mẹ rời bỏ mọi thứ để sang cùng em trai, một phần để lo cho em, phần vì muốn các con quên đi nỗi buồn để sống tốt hơn. Nhưng Nam Mỹ lại không nghe lời, anh không muốn làm mẹ phải thêm gánh nặng vì nuôi mình ở nơi đất khách quê người, và hơn nữa, anh sợ một ngày nào đó, bố trở về căn nhà này mà không tìm thấy ai thì sao? Nhưng lý do của nỗi sợ ấy, nhiều năm sau vẫn không thể thành hiện thực.

Mẹ anh và Nam Mỹ không ép buộc anh phải đi cùng nữa, vì họ hiểu tại sao anh ở lại. Dù ở cách xa nhau bao nhiêu đi nữa, họ vẫn một lòng hướng về nhau. Đó chính là bản chất tự nhiên nhất của những người ruột thịt trong một gia đình. Nam Mỹ không thấy cô đơn, vì luôn nghĩ mình có mẹ và em trai chờ đợi, tin tưởng và yêu thương. Anh không muốn làm họ thất vọng, dù anh biết, họ không bao giờ tạo áp lực gì cho anh.

Mỗi người sinh ra luôn có một gia đình để làm điểm tựa, nhưng khi vui vẻ thì ít người nhớ đến hay cần đến nó, chỉ khi vấp ngã, khi trải xước đớn đau mới vội vã tìm về. Và gia đình thì vẫn luôn ở đó, kể cả khi bạn đứng trên đỉnh cao thành công hay rơi xuống vực thẳm thất bại, chỗ của bạn vẫn nguyên vẹn như chưa từng có sự rời xa nào.

Khác với tâm trạng bán loạn, giằng xé, hoang mang của Chập Chờn, Siêu Lầy sung sướng nằm gác chân xem phim, thỉnh thoảng, cô cười một mình với kiểu rất đặc ý. Siêu Lầy phải công nhận rằng mình đúng là chuyên gia về tình yêu, tại sao mình không nghĩ việc mà mở văn phòng tư vấn mai mối cho rồi nhỉ? Phép thử của mình quá chuẩn còn gì, cuối cùng thì mình cũng biết, anh ta không ghét mình, thậm chí cũng có để ý đến mình nữa. Giờ đã xác nhận được rồi thì cứ thế mà chiến tiếp thôi. Thực ra, chẳng phải Lầy xấu hổ đến

mức tỏ tình náo loạn lên xong lại không dám ngẩng mặt nhìn ai nữa, Lầy đủ mặt dày để vẫn tiếp tục xuất hiện như không có gì phải nghĩ cả. Nếu mà không như thế thì ai đặt biệt danh cho cô là Siêu Lầy làm gì?

Kinh nghiệm thả thính nhiều năm mà vẫn ế mách bảo cho Lầy biết rằng nếu đã thích thì bạn cứ thoải mái mà bám nhằng nhẵng lấy anh ta, chớ chỉ gây sự để anh ta không thể không chú ý đến bạn, tỏ tình công khai rồi đột nhiên biến mất, biến mất hoàn toàn luôn ấy, như thể mình chưa từng biết về anh ta ấy! Sau đó, ung dung chờ xem anh ta sẽ làm gì! Nếu anh ta không để ý gì đến sự mất tích của bạn thì coi như xong, rút thính lại để dành cho anh khác. Còn nếu anh ta tìm mọi cách dò hỏi về bạn, nhắn tin hỏi bạn những câu vu vơ hay tìm đến tận nơi ở của bạn với một lý do vô cùng... giả dối nào đó thì yên tâm đi, cá sắp đớp thính rồi!!! Bạn chỉ việc ngồi chờ cá dẫn xác đến thôi!!!

Sáng thứ Hai đầu tuần, Lầy quyết định “mất tích” tiếp, nhân tiện mọi người đang cảm thông cho tình trạng làm việc áp lực của mình thì mình nên nghỉ thêm mấy ngày nữa cũng chẳng sao. Vừa có thời gian nghỉ ngơi, lại vừa có thời gian suy nghĩ những kế sách ngon lành để cầm cửa đi cửa người ta chứ. Lầy trùm chặn đọc ngôn tình để học hỏi kinh nghiệm, nhưng ngôn tình sến quá, không hợp với Lầy, khiến Lầy bỏ dở. Lầy lại quay sang xem phim tình cảm Hàn Quốc để tích lũy tiếp, nhưng phim Hàn nhiều khi “ngây thơ” hơi quá lố mà Lầy thì không ngây thơ được nên thôi, bỏ. Lầy chuyển sang xem phim Mỹ, phim Mỹ lại hơi nhanh mà nhiều “xôi thịt” nên hơi choáng, cũng bỏ. Loay hoay hết cả buổi sáng, Lầy chẳng học hỏi được gì nên định ngủ một giấc cho khỏi bực mình.

Lầy vừa thiu thiu ngủ thì nghe ỳnh một tiếng, cô hốt hoảng chạy ra, cứ nghĩ là có tên trộm nào phá cửa nhà hàng xóm để trộm tiền cơ. Hóa ra, Điện Giật với cái bụng kiêu hãnh đang đứng hiên ngang trước nhà, nó nhìn Lầy nhoeo cười, một nụ cười vô cùng... bất bình thường! Lầy ngó ra phía sau lưng nó tìm Lão Rùa, vì việc nó đi đâu Lão Rùa ở đó đã trở thành chân lý. Nhưng hôm nay chân lý có vẻ đi vắng thì phải, mà không, Lầy ngửi thấy mùi gì đó sai sai ở đây.

Lầy lượm mắt một vòng, thì ra Điện Giật không đến một mình, nó đến cùng với một cái va li to chình ình ngoài cửa. Lầy hốt hoảng.

“Mày đi du lịch đâu đấy Giật? Sắp đến ngày đẻ rồi còn ham chơi!”

Điện Giật lừng lững tiến đến, ngồi xuống ghế, gác cả hai chân lên bàn.

“Mày bê vào cho tao đi, thằng Lãng Xăng bê từ dưới tầng một lên, xong nó sợ mất xe nên chạy mất dép xuống dưới rồi.”

“Bê vào là sao?”

“Kể từ hôm nay, tao sẽ ở đây!”

“Cái gì? Điên à? Đừng nói mày và Rùa ly dị nhé!” “Ly cóc gì! Tao phải tránh ông ý một thời gian, ông ý cứ làm tao phát điên lên.”

“Lại quan tâm thái quá à? Tao bảo rồi, phải nói chuyện rõ ràng với nhau cơ mà!”

“Rõ rồi ấy chứ! Rõ như ban ngày rồi, mà được có một hôm, hôm sau ông ấy lại y như cũ, thậm chí còn hơn ấy, ông ý sợ tao bỏ nên lại càng chăm sóc hơn.”

“Kể cả có thể đi chằng nữa, mày không được ở đây! Nhà mày, mày phải ở chứ.”

“Tao nghĩ kỹ rồi, tạm thời tách nhau ra để ông ấy có thêm thời gian nhìn nhận lại.”

“Cái này tao xem trên phim nhiều rồi! Nhưng mày không ở đây được, tao không có kinh nghiệm chăm nuôi bà mẹ trẻ em.”

Điện Giật dừng dưng, lôi mấy cái bánh trong túi ra, nhai nhồm nhoàm.

“Nhưng mày có kinh nghiệm nuôi lợn đúng không? Hồi bé ở với mẹ, mày nuôi lợn nái còn gì?” “Ờ, lợn thì liên quan gì đến việc mày có ở

đây hay không chứ?”

“Mày yên tâm, tao ăn như lợn, cái gì cũng ăn được hết, mày cứ coi như mày đang nuôi một con lợn nái là được rồi.”

“Thần kinh hả Giật? Còn em bé?”

“Nó là con tao, nó phải giống tao chứ! Có gì ăn không? Tao đói quá.”

“Mày đang ăn bánh đây còn gì?” “Nhưng tao vẫn đói!”

Ôi trời, đúng là... lợn thật! Lầy đành ngậm ngùi đi mở tủ lạnh, lôi ra một đồng thức ăn rồi cẩn thận hâm nóng lại cho Điện Giật ăn. Điện Giật vừa nhìn Lầy, vừa nói.

“Mày cho tao ở đây cùng lắm là một tuần thôi, kiểu gì lão Rùa chả đến đón tao về.”

“Đành vậy, chẳng lẽ đuổi mày ra khách sạn, mà tao nghi không đến một tuần đâu, một ngày cũng nên đấy!”

Lầy để đồ ăn lên bàn cho Điện Giật rồi lét dép ra cửa kéo cái va li to dùng của Giật vào. Coi như, tạm thời phải làm osin cho nó vài ngày vậy, dù sao mình cũng đang rảnh mà nó thì đang gặp chuyện. Mình chăm sóc nó tốt thì mai sau con nó ra đời, con nó lớn lên mà mình vẫn ế, không có ai rước thì con nó sẽ chăm sóc lại mình, kể cũng không đi đâu mà thiệt. Lầy lôi va li vào, quay người lại đóng cửa rồi kiểm cái ghế nhỏ ngồi bốc đồ ăn của Điện Giật cho lên mồm nhai.

Cả hai bắt đầu hào hứng bàn luận về việc khi Rùa con ra đời sẽ đặt tên nó là gì, vì nó là con trai nên phải dạy nó cách yêu chiều phụ nữ từ trong trứng nước, phải đọc nhiều sách truyện phiêu lưu để kích thích ham muốn khám phá, đọc nhiều truyện ngôn tình để dễ dàng cưa gái, đọc thêm nhiều sách trinh thám để thông minh, đọc sách về siêu anh hùng để tốt bụng và mạnh mẽ. Tóm lại, Rùa con dù chưa ra đời đã được các mẹ trang bị cho một loạt kiến thức để trở thành một người đàn ông hoàn hảo! Mà thực ra, hình mẫu ấy là hình mẫu

mơ ước của các mẹ, chỉ có điều các mẹ tuyệt vọng khi không thể tìm được người như thế, nên dồn hết mong ước cho Rùa con thôi.

Khi mọi sự tưởng tượng và những chuẩn bị cho tương lai của Rùa con đã trở nên hoàn toàn tuyệt vời thì đột nhiên cánh cửa nhà Lầy lại bị đập “uỳnh” một cái. Lầy bực bội nghĩ đến việc phải gọi ngay chủ nhà đến xin thay lại cửa thôi. Cả hai quay người ra phía cửa, nhìn thấy Siêu Nai khệ nệ vác va li vào. Lầy và Điện Giật trở mắt nhìn nhau, Lầy cảm thấy quá lo lắng nên lao đến nhìn chăm chăm vào chiếc va li của Nai.

“Chuyện gì nữa đây? Đừng nói là mày cũng... đòi ở nhà tao đấy!”

“Chứ mần răng chừ?”

Điện Giật dùng con dao gọt hoa quả lại, liếc sang Lầy. Lầy chỉ chăm chăm nhìn cái va li của Nai. Điện Giật kéo Nai ngồi xuống.

“Răng môi gì, trình bày lý do nghe nào! Nói nhanh gọn nhé.”

“À, tao nghĩ việc, bố tao đuổi tao ra khỏi nhà.” Lầy suýt phun cơm ra mắt, Lầy ngồi xuống nền nhà, thở dài nãy nê. Còn thở được là may đấy, đang yên đang lành tự nhiên Lầy phải nuôi một lúc hai đứa ăn hại thế này thì chết luôn chứ sống thế nào được. Một đứa thì luôn ngồi như bà hoàng, ăn và ngủ luôn là ưu tiên số một. Đứa con lại thì chậm như sên mà điệu như công, nhan sắc và vóc dáng luôn là số một, và tất nhiên, kiểu gì nó cũng vay tiền Lầy để chăm lo cho diện mạo của nó. Chỉ có Lầy là khổ thôi!

Điện Giật tiếp tục ăn, rồi nhét vào mồm Nai một miếng táo, nó vừa nhai vừa hỏi.

“Sao mày lại nghĩ? Lợn Tiết Kiệm bắt nạt mày quá à?”

Nai gỡ miếng táo trong mồm ra, vẻ chán nản. “Anh ta trừ hết lương của tao rồi, đi làm cả tháng mà chả có đồng nào thì làm làm gì.”

Lầy lấy lại bình tĩnh, leo lên ghế, tóm lấy một miếng táo, vừa cắn vừa nói.

“Tại mày chứ tại ai, một tháng đi muộn hai mươi sáu ngày thì ai chịu nổi! Mày còn có sĩ diện mà nghỉ việc đấy, chứ không người ta cũng sa thải mày luôn.”

“Mày nói y hệt bố tao! Thế nên ông ấy mới đuổi tao ra khỏi nhà, bảo tao tự bươn chải cho trưởng thành lên.”

“Đúng vậy, thế nên mày cũng đừng ở nhà tao nữa, ra ngoài thuê nhà cho nó trưởng thành lên đi.”

Nai nhả miếng táo đang ăn trên miệng, tạo dáng cười rất đáng yêu trước mặt Lầy. Lầy vẻ không quan tâm, nó liền sà xuống ôm chân Lầy, giọng tha thiết.

“Lầy! Mày cho tao ở đây đi, tao hứa khi nào tìm được việc mới tao sẽ về nhà ngay.”

Điện Giật đế thêm vào.

“Ừ, mày cứ ở đây đi, bao giờ có việc mới thì hoành tráng mà về khoe với bố mẹ.”

“Nhà tao chứ nhà mày đấy hả Giật? Sao mày dám đồng ý cho nó ở đây?”

“Thì tao nói hộ mày, kiêu gì nó chẳng ôm chân mày đến tối nếu mày không đồng ý! Cho nên, đồng ý luôn đi cho rồi!”

Lầy thở dài, đẩy tay Nai ra.

“Thế tao không đồng ý thì chúng mày bỏ đi chắc? Dai như đĩa ấy!”

Điện Giật và Siêu Nai cười phá lên. Thực ra, cũng lâu lắm rồi ba đứa không ăn cùng, ở cùng thế này nên ngoài sự đau lòng vì tiền trong túi sẽ vơi đi không ít, Lầy vẫn rất vui vì bộ ba lại tiếp tục có

thêm nhiều kỷ niệm đạt hàng “siêu phẩm” để sau này còn kể cho con cháu nghe nữa.

Nhưng, niềm vui ngán chằng tày gang, chỉ sau một tiếng buôn chuyện mỗi môm, Điện Giật đã lôi trong va li ra mấy hộp sữa bầu, đĩa nhạc bà bầu, yoga cho bà bầu rồi sách cho bà bầu... Nó dỡ hết sách, đĩa của Lầy xuống dưới sàn nhà, còn sách và đĩa của nó thì để lên giá. Đồ ăn được bày la liệt khắp nơi, cảm giác chỉ cần bước sai một bước là bạn sẽ dẫm phải đồ ăn mà chết ấy. Nó đúng là một con lợn đúng nghĩa luôn!

Chưa hết, Siêu Nai dồn đống quần áo của Lầy trong tủ vào một góc rồi mang quần áo của mình ra treo một cách thẳng thớm với lý do là quần áo nó toàn chất dễ nhăn, không thể để dồn đống được. Giày của Lầy cũng bị nó hạ xuống, hoặc bị giày của nó đè lên, cũng với lý do toàn chất xịn, mong manh dễ vỡ. Và khủng khiếp hơn, là nó lôi một đồng tranh ảnh của đủ các ngôi sao đẹp trai ra treo khắp nhà, với lý do là Điện Giật phải cùng ngắm với nó để con trai sau này ra đời phải đẹp trai như thế. Siêu Lầy thật sự hối hận vì đã giao chìa khóa nhà cho hai đứa bạn thân, chỉ sau một giờ đồng hồ bước vào nhà này, chúng đã biến nhà của Lầy thành nhà của chúng mất rồi! Thế đấy, bạn thân chính là đứa bạn thân nhiên biến vật sở hữu của bạn thành đồ của mình mà lương tâm không có lấy một giây cắn rứt. Hỡi các bạn trẻ, hãy cẩn thận với mấy đứa bạn thân khi chúng năng nặc đòi đến nhà bạn chơi!!!

Trong khi đó, ở công ty, Chập Chờn thỉnh thoảng liếc sang bàn của Lầy và đương nhiên Lầy vẫn bóng chim tằm cá. Không hiểu làm gì mà nghỉ mấy ngày rồi cũng không thèm đi làm nữa. Chập Chờn lôi điện thoại ra, tìm số của Lầy rồi lại bấm khoản không biết mình có nên gọi hỏi thăm không, hay chí ít cũng nhắn một tin xem thế nào chứ nhỉ. Rồi đột nhiên, Chập Chờn nhét điện thoại vào túi, yên tâm với suy nghĩ: cô ta có đi làm hay không thì liên quan gì đến mình chứ. Mình không phải sếp của cô ta, đồng nghiệp cũng không luôn, bạn bè cũng chẳng phải. Mình chỉ nên làm đúng công việc của mình khi đến đây thôi. Chập Chờn lại chúí mũi vào máy tính. Đột nhiên,

có bàn tay ai đó vỗ vỗ vào vai. Chập Chờn quay lại nhìn, hóa ra là trưởng phòng của Siêu Lầy, anh ta liếc sang bàn Lầy rồi hỏi.

“Hôm nay vẫn chưa thấy Le Le đến à? Nó ốm hay sao thế?”

“Em không biết ạ.”

“Sao lại không biết? Trong cả cái công ty này, người nên biết về tình hình của Le Le nhất là cậu chứ!”

“Sao em lại là người nên biết nhất chứ?” “Cậu là người cô ấy thích còn gì!”

“Ai nói với anh thế?”

“Le Le nói! Nó chat với tôi rồi bảo thế! Mà này, công ty tôi sẽ đội ơn cậu nếu cậu giúp nó thoát ế! Nói thật với cậu, Le Le là nỗi muộn phiền, lo lắng suốt cả mấy nhiệm kỳ trưởng phòng của tôi đấy! Bao giờ nó lấy được chồng may ra tâm lý nó mới ổn định được. Mong là cậu có đủ bản lĩnh! Cậu là người chúng tôi chờ đợi bấy lâu nay đấy.”

Trưởng phòng vỗ vai động viên Chập Chờn, rồi nháy mắt với anh ta như thể nói anh biết hết rồi đấy, đừng giấu anh. Chập Chờn ngao ngán liếc sang chiếc ghế trống của Lầy với ánh mắt đầy căm hờn. Cô Lầy, cô ở nhà luôn đi, nghỉ việc luôn đi, đừng đến đây nữa! Sao cô có thể mang chuyện riêng tư đi rêu rao khắp nơi thế hả? May mà tôi chưa nói tôi thích cô chứ nếu không thì cả chín tỷ người ngoài kia cũng biết luôn trong nửa ngày mất! Xem như là tôi may mắn đi, từ nay, đừng bao giờ mơ đến việc tôi nói chuyện với cô lấy nữa lời.

Chập Chờn vừa gõ phím phòm phập vừa vắn mắt lên lờm cái ghế, như thể cái ghế là hiện thân của Lầy vậy. Ôi, nghĩ cũng tội nghiệp Chập Chờn, ngoài ba mươi tuổi mới biết yêu mà lại yêu phải một cô chẳng ra gì!

Ngày nghỉ của Siêu Lầy sẽ trôi qua nhanh chóng nếu không có biến xảy ra vào cuối giờ làm việc. Các bộ phận liên quan đến chiến lược

xây dựng thương hiệu cho nước nhỏ mắt Olento được yêu cầu dừng hết mọi hạng mục công việc và triệu tập họp gấp. Siêu Lầy cũng được sếp Trưởng phòng gọi đến, thế là Lầy ta hốt hải phi ra giữa chốn tắc đường, lạng lách, đánh võng bạc cả má mới đến nơi. Lầy rón rén bước vào phòng làm việc khi tất cả mọi người đã ngồi ngay ngắn. Thật tình cờ và cũng thật bất ngờ, cái ghế trống duy nhất còn lại là ghế bên cạnh Chập Chờn.

Lầy khẽ ngồi xuống, Chập Chờn ngoái sang nhìn Lầy rồi ngẩng lên nhìn vị Giám đốc đang điều hành cuộc họp. Lúc này, tất cả mọi người mới biết rằng có một công ty đối thủ đã tung ra chiến lược quảng cáo một loại nước nhỏ mắt tương tự Olento, nhưng chiến lược ấy lại không khác gì chiến lược mà công ty Lầy đang xây dựng, họ đã công bố trước, có nghĩa là họ thắng.

Lầy liếc sang Chập Chờn, không giấu nổi sự choáng váng. Chập Chờn không để lộ một biểu hiện nào, mắt vẫn hướng về phía vị Giám đốc đang nói kia. Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán về những gì họ vừa nghe thấy. Giám đốc của Lầy thông báo tiếp.

“Rất may Olento sẽ vẫn đồng hành, tài trợ cho chúng ta, nhưng các bạn sẽ phải đầu tư gấp thời gian để xây dựng nên một chiến lược mới! Và việc tối quan trọng bây giờ là tìm ngôi sao đại diện thương hiệu mới và vẫn yêu cầu như lần trước, đó là một ngôi sao trong giới thể thao.”

Mọi người lại thêm lần nữa xì xào, bởi vì ai cũng biết để tìm kiếm và thuyết phục được một ngôi sao hợp ý với yêu cầu của nhà tài trợ là vô cùng khó khăn. Hơn nữa, lần trước mọi người đã chốt được một vận động viên quần vợt đạt huy chương vàng Olympic rồi, không thể vì thay chiến lược mà thay luôn người đại diện được. Đoán được ý mọi người, Giám đốc liền nói rằng ngôi sao đó đã nhận lời làm đại diện hình ảnh cho Bule Eyes rồi! Mọi người ngỡ ngàng nhìn nhau.

Giám đốc bắt đầu chỉ lên màn hình máy chiếu, thông báo bên nhà tài trợ Olento đã chốt được ngôi sao của họ và việc của chúng ta là

mời đúng người này. Cả Lầy lẫn Chập Chờn đều kinh ngạc khi thấy hình của Măng Non. Chập Chờn lập tức quay sang nhìn Lầy, thấy tay Lầy đang để yên dưới ghế. Anh ta vội chụp lấy tay cô, nắm chặt và giữ yên ở đó. Trong khoảnh khắc, tay Lầy mềm nhũn, còn Chập Chờn thì lo sợ cô sẽ phản kích quá mà hét toáng lên giữa cuộc họp để khoe mối quan hệ của mình và Măng Non. Anh ta cho rằng một người như Lầy chắc chẳng mấy khi kìm nén được sự kích động của bản thân.

Nhưng, không có gì xảy ra cả, Lầy vẫn ngồi im lặng nhìn lên ảnh của Măng Non như thể lần đầu tiên thấy người này vậy. Chỉ có sự thay đổi duy nhất là hai bàn tay đang nắm lấy nhau ở dưới gầm bàn đang bắt đầu... toát mồ hôi. Chập Chờn nhận ra mình đã lo lắng thái quá nên rút tay lại. Khốn nỗi, Lầy thì thuộc dạng siêu lầy nên cố tình giữ chặt lấy, mặt vẫn tỉnh bơ. Chập Chờn không thể dùng lực mạnh để rút tay ra giữa cuộc họp được vì sẽ gây chú ý, nên đành để yên.

Một phút, hai phút rồi nhiều phút trôi qua, cuộc họp bàn cách để tiếp cận ngôi sao bơi lội thế giới Jaden Nguyễn vẫn chưa có hồi kết, tất cả chỉ nghe được thông tin rằng cậu ta đang ở Việt Nam, nhưng không ai biết thực hư thế nào, cũng chưa ai thấy cậu ấy bao giờ. Chập Chờn và Siêu Lầy vẫn ngồi im và tay vẫn nắm lấy nhau. Bất giác, Chập Chờn dùng ngón tay của mình vuốt nhẹ lên những ngón tay của Lầy, Lầy cảm nhận được sự run rẩy trong cái vuốt nhẹ ấy. Cả hai đột ngột bỏ tay nhau ra, Chập Chờn cúi mặt xuống ghi chép, còn Lầy mỉm cười.

Kết thúc cuộc họp đã là chín giờ tối, mọi người lục tục kéo nhau ra về, Lầy định gặp riêng Chập Chờn một chút thì quay sang đã không thấy đâu. Lầy cố nán lại thêm một chút nữa, hi vọng Chập Chờn đang ở đâu đó sẽ quay lại. Nhưng ngồi mãi, chẳng thấy gì, Lầy đành đứng dậy ra về.

Xuống nhà gửi xe, Lầy nghe thấy tiếng nói từ phía sau.

“Làm gì mà lâu thế? Tôi đợi mỏi cả chân.”

Lầy nhìn thấy Chập Chờn thì lại đứng đàng đứng... lưu manh quen thuộc, cười kiêu cười híp mí quen thuộc khiến Chập Chờn như muốn lay quả tim mình rụng xuống.

“Tôi lại chờ anh trên kia! Anh nhớ tôi à?”

Chập Chờn khịt mũi, tự đội mũ bảo hiểm lên đầu rồi dắt xe của Lầy ra ngồi lên yên xe, ngoái lại bảo Lầy.

“Đừng đứng bán đàng nữa, lên xe còn về.” “Nhưng đó là xe tôi mà?”

“Thế không lẽ tôi ăn cắp xe người khác để chờ cô về!”

“Thế này là hẹn hò đấy à?”

“Không! Chỉ là tôi muốn mời cô một bữa thôi.”

Siêu Lầy vui vẻ mở túi ra lấy khẩu trang đeo vào, khi định leo lên xe thì Chập Chờn ngoái lại nhìn cô.

“Cô đeo khẩu trang vào trông cái mặt xinh hẳn ra đấy!”

Siêu Lầy bực mình kéo khẩu trang ra, cất vào túi rồi leo lên xe ngồi. Chập Chờn tùm tùm cười rồi phóng vút đi. Đi được một quãng, anh ta hỏi Lầy muốn đi đâu, ăn gì. Lầy kêu đói và thêm phở cuốn. Chập Chờn gạt đầu rẽ sang đường khác.

Trên đường đi, không ai nói với ai câu gì. Đột nhiên, Lầy đập vai Chập Chờn rồi hét lên với vẻ vô cùng tức giận.

“Đồ ăn cắp!”

“Cái gì? Cô nói ai?”

“Cái công ty đối thủ chết tiệt đó, thế không ăn cắp thì là gì? Ăn cắp chiến lược, ăn cắp luôn cả đại diện thương hiệu của người ta, một lũ tòi.”

“Cũng đúng! Nhưng lần sau cô nói rõ ràng chút nhé, cô thật biết cách làm người khác đau tim đấy.”

“Anh chưa tìm được gì à? Sao lâu thế, đáng lẽ anh phải bắt hết bọn gián điệp trước khi chuyện này xảy ra chứ!”

“Tôi là thám tử tư, không phải cảnh sát, tôi chỉ tìm ra sự thật, còn xử lý sự thật như thế nào thì là quyền của công ty cô.”

“Vậy anh tìm ra gì chưa?”

“Tôi không tiết lộ công việc!”

Chập Chờn tăng ga lướt đi, Lầy ngồi sau phụng phịu, bí mật gì thì cũng nói một xíu xiu không được sao? Chập Chờn rẽ vào một quán phở cuốn, dừng xe lại nói với Lầy.

“Không xuống à?”

Lầy lật đật nhảy xuống, lao vào quán, cô liền thoắt gọi món rồi hí hục ngồi ăn, không ngẩng lên nói câu nào với Chập Chờn cả. Chập Chờn cứ vừa định nói lại thấy Lầy ngẩng đầu lên với cái mồm nhai nhồm nhoàm nhưng vẫn cố cười điệu cười tít mắt nên lại thôi, anh ta quyết định ngồi im nhìn Lầy ăn.

Sau khi đã no nê, Lầy mới mở lời cảm ơn Chập Chờn đã mời mình. Chập Chờn với giấy ăn trên bàn đưa cho Lầy rồi nói.

“Sao cô không ngạc nhiên khi nhìn thấy ảnh của Măng Non thế?”

“Tôi biết cậu ấy là ai rồi mà, ngạc nhiên gì!” “Sao cô biết? Cô biết lâu chưa?”

“Cũng mới, cậu ấy nói với tôi.”

Lầy vừa uống nước vừa nghiêng người tìm tằm, Chập Chờn với tay lấy tằm đưa cho Lầy. Lầy thản nhiên xỉa răng trước mặt Chập Chờn, Chập Chờn vẻ khó chịu.

“Cô thường xuyên hành động thiếu tế nhị trước mặt đàn ông thế à?”

“Không thường xuyên lắm! Tôi chỉ thoải mái như thế trước người tôi thích thôi.”

“Vậy cô đã thích... bao nhiêu người rồi?”

“Anh muốn biết thích theo kiểu nào? Dạng sâu sắc hay hời hợt? Sét đánh hay âm ỉ? Đơn phương hay song phương? Dạng nào tôi cũng có hết!”

Chập Chờn ôm mặt thở hắt ra, thật không còn một thứ ngôn ngữ nào để có thể tả hết về cô gái trước mặt anh nữa. Chập Chờn đành chuyển chủ đề sang chuyện khác.

“Sao trong cuộc họp cô không tiết lộ cho mọi người về Măng Non?”

“Sao tôi phải tiết lộ? Tôi không muốn người ta làm phiền cậu ấy! Cậu ấy cố giấu mình là có lý do, và tôi cũng thấy cậu ấy rất thoải mái, vui vẻ khi không ai biết đến mình.”

Chập Chờn thật không ngờ một người như Siêu Lầy lại có thể suy nghĩ... chín chắn như thế. Trong thoáng chốc, anh chợt thấy có lỗi vì đã nghĩ... sai về cô. Chập Chờn hạ giọng xuống.

“Cảm ơn cô!”

“Sao lại cảm ơn tôi! Cậu ta là em trai anh nhưng là bạn của tôi, bảo vệ bạn bè cũng là việc tôi nên làm.” Chập Chờn gật gù, mỉm cười nhìn cô, đây chắc là nụ cười triu mến nhất mà Chập Chờn dành cho Lầy kể từ khi hai người quen nhau.

“Nghe nói cô đã từ chối lời tỏ tình của nó à?” “Vâng!”

“Ngay cả khi đã biết nó là ai?”

“Lúc đó tôi chưa biết, nhưng cậu ấy là ai không quan trọng.”

“Nhưng, ít ra cô cũng phải cho nó cơ hội chứng minh chứ?”

“Này, đừng nói là anh vì em trai mình thích tôi mà cố tình né tránh tôi đấy nhé! Chuyện kiểu như vậy chỉ có trong truyện ngôn tình thôi! Trong tình yêu không có chuyện phải hi sinh vì người khác đâu.”

“Tôi đâu có nói vậy! Tôi và Nam Phi từ bé đến lớn chưa nhường nhịn nhau bao giờ! Chỉ là... tôi...”

“Sao? Anh không thích tôi à? Tôi đã nói rồi, anh thích mẫu người như thế nào thì tôi sẽ trở thành người như thế! Nói đi, tôi lòi sỏ để ghi luôn.”

Chập Chờn thấy Siêu Lầy lòi sỏ ra thật. Anh vội vàng giật lấy cuốn sổ, nhét vào túi Lầy rồi thanh toán giục Lầy đi về.

Trên đường, mặc cho Lầy rủ rê ngồi quán này quán nọ, Chập Chờn vẫn cứ đi thẳng về nhà Lầy. Sau khi dựng xe vào đúng vị trí, Chập Chờn bước ra xa Lầy, nói vọng đến bảo Lầy đi ngủ đi, đừng ra đường gây sự nữa. Lầy gật gù chạy ù lên hành lang, dù sao thì hôm nay Lầy cũng rất vui. Chập Chờn đi được một quãng xa, ngoái lại nhìn Lầy đang tung tăng nhảy từng bước lên bậc cầu thang, chột bặt cười. Thật ra, lúc này anh đã phải chạy thật xa để cố kìm nén cảm giác thất vọng vì không thể ở bên cô lâu hơn được nữa. Nhưng Chập Chờn không muốn bước qua rào cản mà chính mình đã dựng nên, anh cứ ở bên này mà giằng xé nhìn về phía bên kia.

Dù Lầy luôn làm Chập Chờn phát điên theo nghĩa đen, nhưng cô ấy lại cũng luôn làm anh vui vẻ và ấm áp như thể ngọn lửa nhỏ trong chiếc bếp than sắp lụi tàn vậy. Những lúc gặp Lầy, anh thường bị Lầy kéo sang hướng khác của câu chuyện, phải rất khó khăn mới “lập lại được trật tự” như ban đầu. Quả thật, cô ấy đúng là một người không hề đơn giản chút nào, Chập Chờn chắc phải chuẩn bị tinh thần cao độ, vì Lầy sẽ làm anh ta đau tim liên tục cho mà xem. Chập Chờn nghĩ mình phải kết thúc hợp đồng này nhanh hơn để tránh khỏi sự gằn gủi thái quá đối với cô ấy. Anh cố gắng vạch ra cho mình một giới hạn và luôn nhắc nhở mình rằng không nên và không bao giờ được bước qua nó. Anh chặn mình trước khi tình cảm với cô gái ấy trở nên sâu sắc hơn bởi sự tổn thương trong anh và trong cô ấy sẽ càng lớn hơn.

Nhưng có một điều mà một người như Chập Chờn chưa bao giờ tính tới, đó chính là sự mãnh liệt của cảm xúc trong sâu thẳm trái tim. Anh càng kìm nén thì nó lại càng lớn thêm, rồi sẽ đến một ngày không một ai, không một điều gì có thể cản trở được sự bùng nổ của nó, tình yêu sẽ tự tìm đường đi cho riêng mình.

Chương 12

B

uổi sáng, Lầy bị đánh thức bởi tiếng nhạc Yoga dành cho bà bầu từ phòng khách. Cô mắt nhắm mắt mở chồm dậy bước ra khỏi tấm đệm của mình. Cũng phải nói thêm rằng, từ hôm Điện Giật và Siêu Nai xách hành lý đến đây, Lầy đã phải nhường chiếc giường êm ái của mình cho bà bầu trong chửa xót. Siêu Nai cũng chấp nhận nằm đệm dưới sàn nhà với Lầy, nhưng nó đã chiếm dụng cả tủ quần áo, tủ giày, bàn trang điểm và tất cả những thứ gì liên quan đến trai đẹp của cô. Phải nói rằng, hai cô bạn thân đã khiến Lầy từ chỗ là chủ nhà thành một đứa đi ở đợ đúng nghĩa!

Lầy kinh ngạc khi thấy cảnh Siêu Nai và Điện Giật đang nằm dài ra tập Yoga! Trời ạ, Điện Giật thì không nói làm gì, nhưng Siêu Nai thì quá là đáng kinh ngạc! Tại sao nó không bao giờ có thể dậy sớm để đi làm cho đúng giờ mà bây giờ lại có thể dậy sớm để tập Yoga cùng với Giật chứ? Và tất nhiên, luận điệu của nó là Yoga giúp giữ gìn vóc dáng, còn dậy sớm đi làm thì chỉ khiến nhan sắc trở nên tàn tạ mà thôi!

Sau màn vệ sinh cá nhân chóng vánh của Siêu Lầy, cả ba rủ nhau đi ăn sáng, và điểm hẹn quen thuộc chính là quán bún riêu của chị Chín, anh Tính. Trái với sự đủng đỉnh của một bà bầu không có việc gì làm và một con Nai thất nghiệp thì Lầy ba chân bốn cẳng phi xuống sân, cố gắng gọi hai con lừa kia nhanh chân một chút, Lầy rất sợ mình muộn giờ làm sau hôm công ty có sự cố.

Khi hai đứa bạn chưa lết thân đến nơi, Lầy đã bị Lãng Xăng chặn ngay trước sân. Lãng Xăng dòm vào mặt Lầy với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Mà Lầy biết ngay, mỗi lần mặt nó như thế là y như rằng khu chung cư cũ này có biến, hoặc chính bản thân Lầy có biến. Lầy hỏi ngay.

“Chuyện gì thế?”

Lăng Xăng háng giọng, đi đi lại lại nhìn Lầy. “Chị Lầy, tại sao chị lại trở thành một con người như thế chứ?”

“Mày cũng biết tính chị ghét ăn nói vòng vo rồi đúng không? Nói thẳng ra xem có chuyện gì nào?”

“Chị biết em thất vọng về chị thế nào không? Tại sao chị lại bắt cá hai tay chứ?”

“Cái gì? Thằng này dở hơi à? Bắt cá mà không bắt bằng hai tay thì nó trườn đi mất à?”

“Chị đừng đánh trống lảng, hôm trước em nhìn thấy chị ôm anh đẹp trai như Jaden Nguyễn trên cầu thang, hôm sau chị đã tình tứ tạm biệt một anh cũng... đẹp trai ngang ngửa dưới sân là thế nào?”

Lăng Xăng vừa dứt câu, Điện Giật và Siêu Nai đổ ập tới, Siêu Nai tóm áo Lầy, hỏi dồn.

“Lầy, khai mau, mày đã tà lưà hai trai đẹp cùng một lúc hả? Khai đi, ôm rồi còn làm gì nữa?”

“Thì ôm tạm biệt như trong phim Tây ý mà.” Lăng Xăng đế thêm vào.

“Không đơn giản thế đâu, anh đẹp trai như Jaden Nguyễn thích chị Lầy thật đấy! Em ủng hộ anh ấy, em phản đối mọi hành động ngoại tình của chị!”

Siêu Lầy trợn mắt nhìn Lăng Xăng. Lầy nhón chân, tóm tóc nó, khiến nó kêu lên đau đớn.

“Này, Lăng Xăng, em biết gì mà nói thế hả? Em biết gì về cậu ta?”

“Em có biết gì đâu, hôm trước anh ấy đến chờ chị lâu quá, em ngồi trông xe cũng buồn nên gọi anh ấy vào tâm sự cùng! Đây này, em và anh ấy còn chụp ảnh “seo phi” với nhau đây.”

Điện Giật và Siêu Nai ngay lập tức giật lấy điện thoại của Lăng Xăng để xem bằng chứng xác thực. Xong đâu đấy, Lăng Xăng còn trưng ra bằng chứng xác thực hơn nữa là mấy cái ảnh chụp trộm Lầy và Chập Chờn lúc đưa nhau về. Siêu Lầy thở dài chán nản, thật sự không còn một loại thuốc nào có thể chữa trị cho cái tật hóng hớt buồn dưa của Lăng Xăng nữa.

Lầy để mặc ba con người đó chụm đầu vào xem ảnh, còn mình thì phi ngay ra quán bún riêu của chị Chín để nạp năng lượng. Nhưng đời lắm nỗi éo le, Lầy vừa ngồi xuống ghế, chị Chín đã hăng hái xông ra, nói Lầy lâu lắm mới được một thằng đẹp trai tán, sao không biết tự bằng lòng với bản thân đi, lại còn đứng núi này, trông núi nọ, đi tà lưa thêm một anh cũng đẹp trai cỡ đấy làm gì. Anh Tính cũng chêm vào rằng, ở đời phải biết mình là ai, mình xuất thân là củ khoai thì không được nghĩ mình là táo Mỹ được. Ôi trời ơi! Lăng Xăng ơi! Đến có ngày phải khâu cái mồm cậu lại mất thôi!

Siêu Lầy không còn cách nào khác, đành bỏ dưa, xách túi chạy đi làm. Bởi cô biết chắc, Điện Giật và Siêu Nai mà chạy đến nữa là câu chuyện sẽ tiến xa hơn, xa đến mức chính bản thân Lầy cũng không thể lường trước được. Thế nên, Lầy chọn cách chuồn luôn cho lành.

Lầy đến công ty sớm hơn mọi người, vì đơn giản là cô không ăn sáng. Nhưng có một người còn đến sớm hơn cả cô, đó là Chập Chờn! Vừa nhìn thấy anh ta từ xa, Lầy đã chạy xộc tới, nhưng cô chợt sững người lại khi thấy Chập Chờn đang thu dọn đồ đạc.

“Anh định đi đâu đấy?”

Chập Chờn ngược lên nhìn Lầy, có phần hơi ngạc nhiên nhưng lại trả lời một cách bình thản.

“Về đúng vị trí của tôi!”

“Vậy là anh xong việc rồi à?” “Ừm! Xong rồi!”

Tự nhiên Lầy cảm thấy thật... bất công, xong từ lúc nào mà Lầy cũng không biết thế? Hôm qua vừa xảy ra chuyện mà hôm nay đã nói xong rồi là sao? Lầy ngồi xuống ghế, ngả người về phía bàn của Chập Chờn.

“Anh nói thật đi, anh không tìm được tên gián điệp đó đúng không?”

“Tôi không tiết lộ công việc!”

“VẬY, chẳng lẽ công ty tôi cắt hợp đồng với anh? Cái công ty này buồn cười thật, thuê người ta cho đã đi rồi giờ phải tay luôn à?”

“Không phải thế, mà cô hạ giọng xuống một tí đi, đừng nói chuyện đó ở đây.”

“Nhưng anh đi thật à?”

“Thế cô nghĩ tôi xong việc rồi, không đi thì ở đây làm gì?”

“Anh cứ ở đây, ngồi im cho tôi ngắm! Tôi sẽ trả lương cho anh, nuôi anh ăn uống hằng ngày!”

Chập Chờn cười khẩy nghĩ thầm, nếu được thế thì chẳng cần có lương tôi cũng nguyện ngồi cả đời. Nhưng, trước khi ngồi như thế thì cô Lầy ạ, cô làm ơn cho tôi dán mồm cô lại được không? Tại cô cứ mở miệng ra là khiến tôi lên cơn đau tim không kiểm soát! Tôi sợ có ngày tôi đột tử mà chết khi chưa kịp hôn lên môi cô một nụ hôn đúng nghĩa.

Chập Chờn cứ thế đứng cười tủm tỉm, Siêu Lầy dí mặt mình sát mặt Chập Chờn rồi nói to.

“Anh cười cái gì thế? Trông tôi buồn cười lắm à?” Trời ơi! Đúng là phải dán mồm cô này vào thật!

Chập Chờn thở dài ngao ngán và im lặng cúi xuống dọn tiếp đồ của mình. Siêu Lầy cũng đành ngồi im nhìn Chập Chờn làm.

Sự im lặng ấy kéo dài mãi đến khi Chập Chờn bỏ nốt cuốn sổ cuối cùng vào thùng giấy, sự im lặng hiếm hoi và đáng kinh ngạc đến mức Chập Chờn không ngăn nổi sự tò mò bèn quay sang hỏi Lầy.

“Sao cô không nói gì?”

Lầy nhún vai như thể mình chẳng còn gì để nói. Chập Chờn chẳng biết có hiểu được ngụ ý ấy hay không mà anh ta đâm ra bứt rứt. Mà không bứt rứt sao được chứ, một đũa mồm năm miệng mười như Lầy, một đũa cứ hở ra là tỏ tình không chút xấu hổ như Lầy đột nhiên lại im lặng y như thể đang bị băng keo dán kín miệng vậy. Chết thật, lẽ nào cô ấy nghe được tiếng lòng của mình lúc này, nếu vậy thì e rằng tiếng lòng của mình phát ra có vẻ... hơi to thì phải. Chập Chờn cứ loay hoay với những suy nghĩ của mình, còn Lầy thì đang chăm chú vào màn hình máy tính, không thêm nói một câu nào kể từ lúc ấy.

Cho đến khi không thể nán lại thêm được nữa, Chập Chờn bèn ôm thùng giấy tờ của mình lên, đứng dậy định đi. Nhưng, anh ta cảm thấy mình vẫn chưa thể đi được, vì Lầy vẫn chưa nói gì. Anh ta cố tình đặt mạnh cái thùng xuống bàn, Lầy cũng chẳng buồn ngẩng lên nhìn. Chập Chờn cảm thấy tự ái thật sự, rõ ràng mình có phải con kiến đâu mà giả vờ như không nhìn thấy! Người đâu mà trở mặt nhanh như chào chớp thế chứ, vừa mới đòi thuê người ta ngồi để ngắm cả ngày, vậy mà giờ đã lờ người ta đi. Cái người đúng là không thể tin được mà, đã thế tôi đi luôn đây, đi ngay đây, không cần chào nữa. Chập Chờn bê cái thùng lên, đi hết dãy bàn rồi liếc sang vẫn thấy Lầy ngồi yên không động đậy. Đến mức này, anh không thể chịu thêm được nữa, bèn nói to.

“Tôi đi thật đây!”

Lầy ngẩng lên, vẻ mặt như thể không liên quan gì đến vụ việc vừa rồi.

“Vâng, thì có ai nói anh giả vờ đi đâu mà phải giải thích.”

Thật là muốn điên lên được, sao mình đã đi rồi lại còn quay lại nói câu đấy làm gì chứ. Chập Chờn hậm hực ôm thùng đi, nhưng anh quên mất thời gian qua anh đã đánh giá thấp ấn tượng của mình đối với những nhân viên nữ trong công ty này.

Anh vừa bước ra khỏi dãy bàn thì ngay lập tức ba bốn cô gái vây quanh. Các cô đều bày tỏ sự tiếc nuối vì thời gian anh làm việc ở đây quá ngắn, chớp mắt đã ra đi. Ai cũng tò mò không biết anh không hài lòng điều gì ở công ty mà xin nghỉ sớm quá. Chập Chờn cố gắng trả lời các câu hỏi một cách nhanh chóng và lịch sự nhất có thể, nhưng có vẻ các cô vẫn chưa thỏa mãn. Có cô còn níu tay xin số điện thoại của Chập Chờn rồi rủ anh đi ăn chia tay nữa.

Khi Chập Chờn đứng giữa vòng vây của các cô gái trong công ty, Siêu Lầy mới cảm thấy máu nóng của mình bốc lên não. Không thể giả vờ thờ ơ thêm được, Siêu Lầy đứng dậy, tiến thẳng về phía “mấy cô gái háo sắc” kia rồi “xé” vòng vây của họ. Mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Lầy đã hớn hờ khoác tay Chập Chờn như thể đánh dấu chủ quyền và lôi anh ta đi thẳng.

Chập Chờn rất muốn thoát khỏi vòng vây của mấy cô gái kia nên thấy thế cũng đi theo Lầy luôn. Lầy kéo anh ta đi ra thang máy, ấn thang đi vào, Chập Chờn vừa ôm thùng đồ vừa ngạc nhiên không hiểu Lầy định đi đâu nên cũng đành lên tiếng trước.

“Cô tiễn tôi ra đến đây được rồi, không cần phải theo tôi xuống sảnh đâu.”

“Ai nói là tôi tiễn anh?” “VẬY... cô đi đâu?” “Dẫn anh đi ăn cùng!”

Chập Chờn thở hắt ra, có lẽ kiếp trước anh ta đã sống không cẩn thận, tu tập thiếu tử tế nên kiếp này lại dính vào một cô không có tí lệ nào của con gái, cũng chẳng có tí tế nhị nào của một người trưởng thành cả. Chập Chờn tỏ vẻ giận dữ.

“Sao lại dẫn tôi đi ăn, vừa mấy phút trước cô tỏ vẻ không quan tâm đến tôi cơ mà?”

“Giờ tôi lại đổi ý rồi!”

“VẬY... có nghĩa là cô... vẫn thích tôi chứ?” “Anh lo lắng vì điều đó à?”

“Không! Nếu cô nói là không thích tôi nữa thì tôi... sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn...”

“VẬY thì anh cứ nặng lòng tiếp đi!”

Thang máy mở cửa, Siêu Lầy tung tẩy đi ra trước, Chập Chờn lật đật theo sau. Đúng là, bản thân anh ta cũng chẳng hiểu vì sao mình lại phải khúm núm đi theo như vậy, đâu phải vì đói ăn đâu.

Siêu Lầy sà ngay vào một hàng ăn vặt, gọi một đồng đồ ăn lên bàn rồi vừa ăn vừa nhìn Chập Chờn không chớp mắt. Chập Chờn lúc đầu tỏ vẻ kiêu ngạo nhưng Lầy cứ nhìn thế mãi thì anh ta đâm ra ngại.

“Cô ăn đi, sao cứ nhìn tôi mãi thế?”

“Phải nhìn bù kéo từ mai không nhìn được.” Chập Chờn húng hắng ho, cúi xuống để giấu đi sự ngại ngùng của mình. Thật lòng, anh nửa muốn về, vì sợ cứ gặp cô là lại bị cuốn vào những cảm xúc mà mình không thể nào kiểm soát nổi và cái cảm giác không điều khiển được bản thân ấy khiến anh khó chịu. Nhưng mặt khác, anh cũng tự trấn an mình rằng, chỉ nốt hôm nay thôi, chỉ thêm một vài phút nữa thôi, từ mai anh sẽ không gặp cô ấy nữa, anh sẽ không còn cảm giác đó nữa.

Cứ thế, dòng suy nghĩ cuốn anh đi, còn thức ăn thì cuốn vào bụng Lầy một cách ngon lành và tự nhiên như nó vốn thế. Siêu Lầy thờ dãi nhìn người đàn ông trước mặt mình.

“Anh có tìm ra tên gián điệp không?”

“CÓ!”

“Hắn là ai? Nói tôi nghe! Tôi sẽ cho hắn một đấm! Công sức của bao nhiêu người cả tháng, cả năm, à mà thậm chí là mấy năm, vì hắn mà đổ xuống sông xuống biển hết!”

“Chính vì cô cứ thế nên tôi mới không muốn tiết lộ cho cô đấy! Cô có phải phụ nữ không vậy? Có những việc không phải cứ giơ nắm đấm ra là giải quyết được đâu.”

“Thì cũng phải đấm cho nó một phát để nó sợ, nó ngòì im rồi mình muốn làm gì thì làm chứ!”

Chập Chờn đang ăn dở miếng bánh khoai chiên thì bị hóc, ho sặc sụa. Anh ta cố gắng uống nước cho đỡ sặc, còn Lầy thì ngơ ngác nhìn Chập Chờn.

“Tôi nói gì sai sao?”

“Cô không sai! Chỉ là tôi nhận định sai thôi.” “Đấy mà, tôi đã nói thì bất kỳ câu nào cũng có khả năng trở thành chân lý hết.”

“Này, từ nhỏ đến giờ chưa có ai dạy cô sự khiêm tốn à?”

“Áy, tôi nói thế là khiêm tốn lắm rồi đấy!”

Chập Chờn lại một lần nữa sặc, anh ta không thể nào ngăn mình ghét cô này đến phát điên mà cũng thích cô này đến phát điên được. Chập Chờn cảm thấy như mọi thứ đang dần đến giới hạn nên anh ta đứng dậy chào về. Siêu Lầy vội vã chạy theo, gọi.

“Này, trả tiền đi rồi về!” “Cô mời tôi cơ mà!”

“Tôi vội quá không mang theo tiền.”

Chập Chờn ngao ngán quay lại trả tiền rồi đi thẳng. Đi được một đoạn, ngoái lại xem Lầy có đi theo mình không, nhưng tuyệt nhiên không thấy. Anh ta đành phải đi ngược lại ngó nghiêng xem Lầy ở đâu, nhìn thấy cô ta đang vươn vai xoa bụng đi vào sảnh, cứ như thể không hề có “cuộc chia ly” với Chập Chờn vậy. Nhìn dáng điệu của cô ta, Chập Chờn lại thấy tức anh ách! Nhưng biết làm sao

được, mình chẳng là gì! Hơn nữa, cô ta lại có võ nữa chứ! Tốt nhất là không nên dây vào! Cô ta không phải phụ nữ! Không thể là phụ nữ!

Chập Chờn trở về mà lòng thấy hụt hẫng quá đáng. Chính bản thân anh cũng không ngờ mình lại giải quyết xong mọi chuyện nhẹ nhàng như thế. Có thể Lầy không biết rằng, dự án quảng cáo thương hiệu cho nước nhỏ mắt ấy cũng là một cái mồi nhử cho tên gián điệp âm thầm kia lộ mặt. Tất cả những thứ đó, đều nằm trong sự tính toán của Chập Chờn lẫn vị Giám đốc công ty, chỉ có duy nhất một thứ mà Chập Chờn không lường trước được, đó chính là tình cảm riêng tư của mình dành cho Lầy hình như đã tiến xa hơn một bậc thì phải.

Khi rời khỏi tòa nhà ấy, cũng là lúc Chập Chờn quyết định dừng lại thứ tình cảm vừa chớm nở nhưng hết sức đẹp đẽ của mình với Lầy. Từ ngày bố mất tích, Chập Chờn lâm vào tình trạng sợ yêu đương, sợ kết hôn. Với anh thì không có gì là vĩnh cửu cả. Bố mẹ anh từng yêu thương nhau tưởng như không thể nào rời bỏ, rồi cuối cùng ông ấy vẫn lựa chọn một sự ra đi khiến cho tất cả mọi người phải sống trong bán khoản và dần vật suốt quãng đời còn lại. Nếu đó là cách thể hiện yêu thương của ông ấy thì đó là một sự ích kỷ, một sự ích kỷ không bao giờ đáng được tha thứ. Chập Chờn sợ khi mình dành tình cảm quá nhiều cho một ai đó, rồi người ta đi mất, mình lại tiếp tục chơi với trong khoảng không giữa đau khổ và bán khoản, giận dữ và tha thứ. Mà đáng buồn hơn, những cảm xúc ấy lại chẳng là gì với người đã ra đi cả.

Chập Chờn không về nhà, sau khi nhận được điện thoại, anh đến thẳng văn phòng của mình, nơi có Thôi Chấn Song đang đứng ngồi không yên chờ anh. Vừa nhác thấy bóng Chập Chờn ngoài cửa, Thôi Chấn Song đã phi vội ra, đón lấy cái thùng từ trên tay Chập Chờn, mồm liến thoắng.

“Sếp! Sao bây giờ sếp mới về? Sếp có biết từ khi em gọi cho sếp đến giờ, em như ngồi trên đồng lửa không?”

“Thế có bị cháy mông không? Bao nhiêu chỗ không ngồi lại cứ thích leo lên đồng lửa ngồi làm gì hả?”

“Sếp cứ đùa! Trong tình trạng nước sôi lửa bỏng thế này mà sếp còn đùa được thì em cũng chịu sếp đấy.”

“Cậu có thể thôi nói về việc lửa đốt với nước sôi được không? Tôi quá quen với cái kiểu nóng hổi của cậu xong rồi lại nguội ngay như bị dội nước đá vào rồi! Cậu đã tìm thấy gì khi đến đó mà cứ loạn cả lên thế?”

Thôi Chấn Song trịnh trọng ngồi xuống, khác với khuôn mặt hờn hờ lúc trước, lần này anh ta thể hiện sự chậm rãi của mình bằng cách từ từ bỏ giày ra sàn rồi gác chân lên ghế. Chập Chờn vừa đứng với tay tìm cốc nước trên bàn, vừa liếc sang chỗ Thôi Chấn Song.

“Không ai là không biết cậu bị thối chân đâu, xỏ giày vào đi! Nói cho tôi kết quả xem nào? Vẫn vô vọng như lần trước hay là lại nhầm ông ấy với ai đó?”

“Em chưa trình bày được đâu sếp ạ! Còn một người nữa chưa đến!”

“Ai cơ?”

“Nam Phi đó! Em gọi cho cậu ấy rồi, cậu ấy đang đến.”

“Thế là cậu lại phát hiện thêm được gì à? Nếu lần này mà còn nhầm nữa thì cậu cứ cẩn thận đấy! Lại còn kinh động đến cả Nam Phi làm gì?”

Chập Chờn vừa nói dứt câu, Nam Phi đã chạy xộc vào, vừa thở vừa hỏi.

“Sao? Có tin gì?”

Chập Chờn đưa nước cho Nam Phi uống rồi ngồi xuống, hướng mắt về phía Thôi Chấn Song.

“Nói đi!”

“Thì anh phải để cho em thêm vài giây được trở thành người quan trọng đã chứ!”

Chập Chờn cầm cuốn sổ trên bàn, dúi vào đầu Thôi Chấn Song.

“Để tôi làm cho cậu biết thế nào là quan trọng nhé! Cuốn sổ này mà đập vào đầu thì thành chuyện hệ trọng chứ không chỉ là quan trọng đâu.”

Thôi Chấn Song vội vã mở túi lôi ra một cái ảnh đưa cho Chập Chờn.

“Bố anh hồi trẻ đây đúng không?”

“Ảnh này tôi đưa cho cậu mà! Không phải ông ấy thì tôi bảo cậu đi tìm làm gì!”

Thôi Chấn Song lại lôi từ trong túi mình thêm một cái ảnh nữa, có vẻ còn rất mới.

“Còn cái ảnh này thì sao? Có phải ông ấy không?”

Chập Chờn giật lấy ảnh từ tay Thôi Chấn Song, Măng Non cũng sốt ruột ngó vào. Cả hai nhìn kỹ vào bức ảnh người đàn ông tóc đã hoa râm đang nheo mắt mỉm cười. Chập Chờn như không tin nổi vào mắt mình, cùng lúc cầm ảnh chụp bố mình hồi trẻ để so sánh. Măng Non thẳng thốt.

“Các nét không giống lắm, nhưng cái điệu nheo mắt thì em còn nhớ rất rõ, anh có thấy thế không?”

Chập Chờn gật đầu. Anh quay sang hỏi tình hình cụ thể từ Thôi Chấn Song. Khốn nỗi, Thôi Chấn Song thường bị nói lấp những lúc quan trọng nên phải mất một lúc Chập Chờn và Măng Non mới hiểu ngọn ngành. Đầu đuôi là có một người ở Lào Cai đã đưa bức ảnh này cho Thôi Chấn Song khi cậu đến địa chỉ mà Chập Chờn nhắn để tìm hiểu. Thôi Chấn Song cũng đã tìm đến nơi mà người kia chỉ điểm nhưng không ai biết ông ấy ở đâu. Thôi Chấn Song nghĩ mình đã tìm được đúng người nên ngay lập tức trở về Hà Nội cấp báo cho Chập Chờn và Măng Non biết.

Ngay lập tức, Chập Chờn và Măng Non không ai bảo ai, đều lao thẳng ra xe. Thôi Chấn Song lật đật chạy theo, nhẩn nhủ.

“Trên đây lạnh lắm, phải mang theo áo ấm!” Nhưng dường như không ai nghe thấy, Chập Chờn chạy ra định mở cửa ghế lái, Măng Non giờ chìa khóa lên trước mặt.

“Để em lái cho!”

Chập Chờn xoay người, giật chiếc chìa khóa trên tay em trai, mở cửa và nói.

“Em không quen đường đâu, để anh lái, đường lên đó quanh co lắm.”

Măng Non thở dài, ngồi sang ghế bên cạnh. Chập Chờn lái xe đi. Hai anh em im lặng nhìn những chiếc đèn đường trong thành phố dần lùi về phía sau, cả hai không nói lời nào cho đến khi xe đi vào đường cao tốc.

Dường như, nỗi vui mừng xen lẫn giận hờn suốt bao nhiêu năm tìm bố trong vô vọng đã dồn lên khắp cơ thể, nghẹn ứ ở cổ khiến hai anh em không ai có thể mở lời trước được. Qua một quãng đường nữa, lúc này Măng Non mới trấn tĩnh lại để quay sang Chập Chờn.

“Nếu gặp được ông ấy, anh sẽ nói gì?” “Anh không biết nữa!”

“Em đã từng nghĩ đến rất nhiều điều em muốn nói với ông ấy suốt nhiều năm qua, nhưng giờ em quên sạch rồi!”

“Cứ tìm được ông ấy trước đã.”

Chập Chờn tăng tốc, chiếc xe lao vút đi trong bóng đêm. Cả hai đều bồn chồn mong đến nơi thật nhanh, không ai nói với ai lời nào.

Đêm lạnh dần, những triền núi nhấp nhô mờ ảo dưới ánh trăng ở phía xa, Chập Chờn liếc sang bên thấy Nam Phi đã ngủ ngon lành từ bao giờ, anh tắt xe vào lề đường, tìm chiếc chần mỏng ở ghế sau đắp vào cho em rồi tiếp tục lái xe.

Lúc này Chập Chờn chột nghĩ, liệu người đó có phải bố mình không? Ông ấy làm gì ở Lào Cai? Nếu chỉ ở Lào Cai thôi thì sao không về nhà dù chỉ một lần? Nếu tìm được ông ấy, hai anh em sẽ nói gì? Làm gì? Hay chỉ đơn giản là muốn biết xem ông ấy sống tốt không rồi quay về? Nhiều câu hỏi trong đầu Chập Chờn nhưng anh không thể tìm cho mình một câu trả lời chính xác nào cả. Chiếc xe vẫn cứ tiến đến đích như đã định trước, triền núi nhấp nhô dần hiện rõ nét dưới ánh trăng và sương mờ. Chập Chờn lặng lẽ lái xe trong tiếng thở đều đều nhẹ nhõm của em trai. Dù không biết tìm bố để làm gì hay để nói gì, nhưng anh luôn muốn để mình tìm được cái kết, cái kết hợp lý cho nỗi mong chờ dang dẵng của ba mẹ con anh. Và trong sâu thẳm trái tim, Chập Chờn vẫn mong nó là một cái kết có hậu, cho tất cả mọi người, dù không thể nào gạt hết đi những hờn giận, những oán trách, những hoang mang, những mong nhớ đã chất đầy lên khi mỗi năm tháng qua đi.

Trong khi đó, ở thành phố, Lây trở về nhà sau khi kết thúc ngày làm việc thêm giờ của mình trong mệt mỏi. Thỉnh thoảng, cô liếc sang chiếc ghế bên cạnh và lại thấy nhớ cái người đã từng ngồi ở đó thêm một chút, nhưng rồi công việc tiếp tục cuốn cô đi, chẳng còn lại gì ngoài màn hình máy tính và những dòng chữ tuôn ra từ tâm trí. Cô đã có một ngày làm việc hiệu quả, dù không có trai đẹp bên cạnh. Mà thật tình, nếu có trai đẹp bên cạnh thì không bao giờ làm được việc cả.

Khi đang chạy xe máy trên đường, Chập Chờn nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô tắt xe vào lề đường nghe máy. Giọng một người đàn ông vang lên.

“Xin lỗi, đây có phải là số của cô Huyền Lê không?” “À, vâng! Tôi đây!”

“À, tôi gọi cho cô từ công ty của cô Ngọc Mai! Cô Ngọc Mai đã xin nghỉ việc mấy hôm nay, tôi không có cách nào liên lạc được với cô ấy, tôi tìm trong hồ sơ lưu trữ thấy số của cô trong danh sách gọi khi cần liên lạc khẩn cấp nên...”

“Ôi, xin lỗi anh, chắc anh nhầm máy rồi, tôi không có người nhà nào tên là Ngọc Mai cả.”

Bên kia, giọng người đàn ông có vẻ thất vọng, lên tiếng xin lỗi. Lầy cúp máy, nhưng đột nhiên nhớ ra, sao tên Ngọc Mai thấy quen quen thế nhỉ? Ôi trời ơi, Ngọc Mai chính là Siêu Nai nhà mình chứ còn ai nữa! Ôi! Suốt ngày gọi nó là Nai nên quên mất cả tên thật của nó. Lầy vội vã lôi điện thoại ra gọi lại.

“Anh gì ơi! Tôi nhớ ra rồi, tôi có bạn thân là Ngọc Mai, nhưng tôi hay gọi nó là Siêu Nai.”

“À, ra thế! May quá! Vậy cô có thể cho tôi biết cô Mai đang ở đâu được không?”

“Nai á? Cô ấy đang ở nhà tôi! Từ hôm nghỉ việc đến giờ cô ấy ăn nhờ ở đậu tại nhà tôi.”

“Vậy nhà cô ở đâu vậy?”

“Nhà tôi ở phòng 1124 Chung Cư Xanh!” “À, vâng, cảm ơn cô!”

Bên kia cúp máy, giờ Lầy mới ngạc nhiên, không hiểu sao tự nhiên mình lại đi khai địa chỉ nhà riêng cho một người không quen biết cơ chứ. Nhưng kệ, xem ra cũng quen biết còn gì, chắc anh ta là đồng nghiệp của Siêu Nai, phải có việc gì gấp lắm thì anh ta mới gọi hỏi thế chứ.

Lầy yên tâm về nhà, lúc này đã hơn mười giờ đêm, căn chung cư nhỏ bé thu nhập thấp của Lầy vẫn sáng rực rỡ ánh đèn, bên trong có hai đứa đang hò hét loạn xạ. Vừa đặt tay vào tay nắm cửa, Lầy đã mừng tưng tưng ra tình trạng bên trong căn hộ đó. Ôi, căn hộ nhỏ gọn gàng của Lầy, chắc chắn bây giờ đã tan hoang như một bãi phế liệu trong tay hai cô bạn thân rồi. Chưa bao giờ Lầy mong chờ bóng dáng của Lão Rùa xuất hiện như bây giờ, chí ít thì Rùa cũng nên đến xin lỗi rồi đón vợ con nó về chứ? Hay là nó cảm thấy nợ quá nên cứ để mặc món nợ sắp đến ngày vỡ chum cho Lầy? Còn Siêu Nai nữa, sao bố mẹ gì mà chẳng quan tâm đến con thế, đã

thất nghiệp rồi còn đuổi nó ra khỏi nhà thì còn ra thể thống gì nữa. Hai bác ơi, nếu hai bác có thể nghe thấy lời thỉnh cầu của con thì xin hai bác hãy đến rước con gái rước của hai bác về đi, trước khi nó biến nhà con thành kho chứa hàng!

Nghĩ vậy thôi, chứ những người cần thỉnh cầu chắc chẳng bao giờ nghe được suy nghĩ của Lầy, mà kể cả có nghe được thì chắc họ cũng coi như không nghe còn hơn. Lầy chấp nhận đau thương, cố nén lòng mình lại để khỏi sốc khi bước vào căn hộ hoang tàn của mình. Nhưng, Lầy đã sai, căn hộ gọn gàng quá mức tưởng tượng, còn Siêu Nai và Điện Giật đang ngồi ngoan ngoãn chơi bài vẽ son lên mặt. Lầy vừa bước vào, hai đứa bạn quay mặt ra nhìn, mặt đứa nào đứa nấy chi chít vết son nguệch ngoạc. Nhìn tình hình này thì chắc Nai có vẻ thua hơi nhiều, vì mặt nó hầu như không còn chỗ để vạch son nữa.

Lầy cảm thấy nhẹ lòng vì mọi thứ không đến nỗi tệ như mình tưởng tượng. Nhưng sau đó, ngay lập tức Lầy còn đau lòng hơn gấp bội khi biết chúng nó dùng thời son của mình để chơi trò đó. Trời ơi! Nỗi đau thương này kêu trời liệu trời còn có thấu? Lầy bực tức ném bài vào sọt rác, còn hai đứa kia hơn hờ ngồi nhìn nhau cười.

Chúng cười chưa được bao lâu thì có tiếng gõ cửa, cả ba đứa nhìn nhau. Lầy sung sướng trong lòng, nghĩ thầm có lẽ lời thỉnh cầu của mình đã được một trong hai bên kia nghe thấy rồi! Hi vọng là cả hai thì càng tốt. Lầy lật đật lao ra mở cửa, bên ngoài, không phải là người Lầy chờ đợi. Anh ta là một người lạ hoắc nhưng đẹp trai. Nhìn thấy Lầy, anh ta có vẻ bối rối, xoay xoay bó hoa trên tay.

“Anh hỏi ai?”

“Cho tôi hỏi cô Ngọc Mai có đây không?” “À, có! Anh có phải là người gọi điện cho tôi không?” “Vâng!”

“Mời anh vào!”

Anh ta bước vào trước con mắt ngỡ ngàng của Siêu Nai và Điện Giật, nhưng cả hai đã sai rồi. Người ngỡ ngàng, thậm chí là bàng

hoàng chính là anh ta! Anh ta nhìn cái mặt chi chít son của Siêu Nai mà không chớp mắt. Siêu Nai luống cuống xoay người che mặt.

“Sao... Sao... sếp... lại đến đây?”

Lần này, đến lượt Siêu Lầy và Điện Giật ngạc nhiên nhìn nhau. Ôi, công ty của Siêu Nai thật biết trọng người tài, còn cử cả sếp đến tặng hoa chia tay Nai nữa cơ đấy. Lầy đi làm bao nhiêu năm, chỉ có bị đuổi đi chứ chưa bao giờ được tiến đi như thế, thật ghen tị với Nai quá sức.

Anh sếp của Nai dúi bó hoa vào tay Nai, khác với tưởng tượng của Lầy, anh ta bắt đầu lên tiếng với vẻ khó chịu.

“Ai cho cô nghỉ việc mà nghỉ hả?”

Nai chưa hết kinh ngạc, vừa ôm hoa, vừa cố gắng che cái mặt nhem nhuốc của mình lại.

“Dạ, em... có viết đơn gửi sếp rồi mà.”

“Nhưng tôi chưa cho phép, sao cô dám tự nghỉ hả? Cô có phải là người làm việc chuyên nghiệp không cô Mai? Làm gì có chuyện cấp trên chưa cho phép nghỉ mà cô đã tự ý nghỉ? Đã thế, còn nghỉ tận mấy ngày nữa!”

“Em tưởng cứ viết... xong đơn là nghỉ... chứ! Hơn nữa, sếp cứ cho em nghỉ đi, em đi làm mà không có xu tiền lương mô thì màn răng em sống?”

Anh sếp kia chột khựng lại, nhẹ giọng xuống. “Ai bảo cô suốt ngày đi muộn! Đó là lỗi của cô!”

Cô nghỉ việc là trốn tránh trách nhiệm đấy.”

Với lương tâm của một người bạn, cả Điện Giật và Siêu Lầy đều cảm thấy vô cùng bất bình cho Siêu Nai khi phải hứng chịu cái kiểu ăn nói hách dịch của sếp cô ấy. Nhưng với lương tâm của một kẻ làm công ăn lương bình thường thì cả hai đều thấy những lời anh ta

nói hoàn toàn đúng. Việc còn lại là hai đứa nên đứng về phe nào đây? Phe tình bạn hay phe làm công ăn lương? Và tất nhiên, sau mấy giây đắn đo, cả hai không ai bảo ai đều tình nguyện đứng về phe... làm công ăn lương. Siêu Lầy vỗ vai Siêu Nai.

“Anh ấy nói đúng đấy! Mà không thể nghỉ việc do lỗi của mày gây ra được.”

“Chí ít, mày cũng phải ở đó cho đến khi sửa được lỗi đi mượn rồi xin sang chỗ khác ngon hơn cũng được.”

Điện Giật chêm thêm vào một câu khiến anh trai đẹp kia đứng hình. Siêu Nai vẫn ngúng nguẩy, Điện Giật và Lầy càng nhiệt tình khuyên nhủ. Khỏi phải nói Lầy mừng đến cỡ nào, nó mà đi làm lại thì coi như nhà Lầy thoát khỏi nguy cơ trở thành kho hàng trong tay nó. Phải mất một lúc, Siêu Nai mới đủ dũng khí ngẩng mặt lên đưa ra yêu sách.

“Tôi sẽ đi làm lại, nếu anh không suốt ngày bắt lỗi tôi đi mượn rồi trừ hết sạch lương của tôi.”

Ngay lập tức, Siêu Lầy và Điện Giật cùng thốt lên. “Cái gì? Đây là Lợn Tiết Kiệm đấy hả?”

Siêu Nai hoảng hốt lườm hai bạn, còn Lợn Tiết Kiệm trở mắt nhìn Siêu Nai. Điện Giật ngay lập tức thể hiện mức độ... điện giật của mình bằng một tràng liến thoắng.

“Anh đúng là tên Lợn Tiết Kiệm đó đấy hả? Siêu Nai, mày thật là quá đáng, sao mày không kể với bọn tao là Lợn Tiết Kiệm đẹp trai tới cỡ này hả? Nói thật với anh, chắc vì anh trừ lương của nó nên nó ghét anh, nói không hay về anh, nhưng dù gì, tôi vẫn thấy anh khác xa so với sức tưởng tượng của tôi.”

Đương nhiên, Lợn Tiết Kiệm đứng ngây người ra nhìn Siêu Nai. Siêu Nai vút vội bó hoa nháy tới bịt mồm Điện Giật. Lợn Tiết Kiệm hằm hằm nhìn về mặt đầy lo sợ của Nai.

“Cô gọi tôi là Lợn Tiết Kiệm sao? Trông tôi giống con lợn lắm à?”

Như các bạn biết rồi đấy, Siêu Nai của chúng ta thường chậm trong những lúc quan trọng. Thế nên, khi nó đang mấp máy môi định nói gì đó thì Siêu Lầy đã đỡ lời.

“À, ý không phải con lợn nuôi trong chuồng đầy phân đâu, anh là con lợn tiết kiệm đáng yêu, sau mông có hoa như trong siêu thị ấy.”

Lợn Tiết Kiệm bắt đầu đỏ mặt, nhưng cố trấn tĩnh, xoay người sang nhìn xoáy vào Siêu Nai.

“Có đúng thế không?”

“Dạ, cũng... chưa đúng lắm! Con lợn ấy sau...

mông buộc nơ chứ không phải hoa mô Lầy ạ!”

Điện Giật bật cười ha hả khiến Nai càng cuống, còn Lợn Tiết Kiệm thì chuyển từ mặt đỏ sang mặt tái. Anh ta thở hắt ra, từ từ hạ giọng.

“Tôi về đây! Mai cô đi làm lại bình thường nhớ chưa? Coi như tôi chưa nhận được cái đơn nào hết.”

Anh tay quay sang gật đầu chào Điện Giật và Siêu Lầy.

“Xin lỗi vì đã làm phiền hai cô.”

Lợn Tiết Kiệm bước đi, Siêu Nai lật đật theo sau để tiễn. Lợn Tiết Kiệm đột ngột quay lại.

“Tôi nói với mọi người ở công ty là cô nghỉ ốm.” Siêu Nai ngoan ngoãn gật đầu. Lợn Tiết Kiệm đi đến cửa, lại xoay người ra nói tiếp.

“Mai cô mà không đi làm thì biết tay tôi.”

Siêu Nai lại ngoan ngoãn gật đầu. Lợn Tiết Kiệm lách người ra khỏi cửa, Siêu Nai đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đó, chủ đề của ba cô bạn thân chỉ xoay quanh việc Nai có nên đi làm lại hay không. Sau đó, lại xoay quanh việc Lợn Tiết Kiệm có thực sự đáng ghét hay không. Chẳng biết câu chuyện đã ngã ngũ đến mức nào, nhưng một hồi lâu sau, ba đứa đã ngủ ngoan như những con cún già không thèm quấy đuôi nữa. Nói gì thì nói, chuyện của ai thì người đó phải tự quyết định, ta thường mang ra luận bàn để lấy thêm ý kiến tham khảo thôi, chứ kỳ thực, trong lòng mỗi người đều đã có quyết định cho riêng mình rồi. Siêu Nai cũng vậy, cô ấy đã có sự lựa chọn của mình ngay khi nhìn thấy sếp Lợn Tiết Kiệm cùng bó hoa trên tay.

Ở Lào Cai, trời đang dần hửng sáng, Chập Chờn đã lái xe cả đêm để đến nơi. Nếu bình thường, người ta sẽ đi mất khoảng năm đến sáu tiếng để lên đến Sapa, nhưng Chập Chờn lái xe mất gần hết đêm. Anh không quen đường và cũng không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Măng Non, nên cứ thế chầm chậm tiến lên sau khi chế ngự được sự nôn nóng ban đầu.

Măng Non tỉnh lại, ngơ ngác nhìn xung quanh, cậu hỏi Chập Chờn xem đây là đâu? Chập Chờn nói ngắn gọn rằng họ đã đến nơi. Măng Non trợn mắt nhìn anh trai, không thể tin nổi là anh trai mình đã lạng lể lái xe cả đêm để đến đây. Cậu trách Chập Chờn không gọi mình dậy, có thể đổi lái dọc đường cho đỡ mệt chứ. Chập Chờn chỉ cười, anh tạt vào một cửa hàng bán quần áo, mua tạm cho hai anh em mỗi người một cái áo phao. Măng Non cầm áo lên ngó nghiêng.

“Trông cũng được phết nhỉ? Anh mua bao tiền đấy?”

“Đại gia như em mà cũng quan tâm đến tiền à? Mặc vào đi trước khi cảm lạnh mà chết.”

“Thôi đi, anh lo cho cái thân anh ấy! Lạnh cỡ này đã ăn thua gì so với mùa đông nước Anh chứ!”

“À quên mất, chú là Việt Kiều Anh! Vậy trả áo lại đây, anh mặc!”

“Quên đi.”

Măng Non vừa cười vừa tròng áo vào người. Chập Chờn cũng mặc áo của mình vào, vừa kéo xong khóa, anh đã quay sang nhìn Măng Non cười.

“Chú có công nhận vẻ đẹp của anh em mình đã khiến cho cái áo một trăm hai biến thành áo một tỷ hai không?”

Măng Non bật cười ha hả, cậu soi gương vuốt vuốt tóc.

“Anh không có tí khiêm tốn nào cả, Nam Mỹ ạ! Nhưng em nghĩ là anh nói đúng.”

“Anh nói thế là khiêm tốn lắm rồi đấy.”

Sau khi buột miệng nói ra câu đó, đột nhiên Chập Chờn khựng lại, anh nhớ tới người có nụ cười híp mí cũng tự nhận mình rất khiêm tốn mà anh vừa gặp hôm qua. Nụ cười ấy, luôn khiến anh có cảm giác muốn gạt phăng đi mọi thứ chỉ để ngắm nó một cách trọn vẹn nhất có thể. Măng Non thấy anh trai ngẩn ngơ thì giật tay áo.

“Anh trai, chúng ta không thể thành trai đẹp hoàn hảo được khi mà sáng nay cả hai chưa đứa nào đánh răng đâu.”

“Không đánh răng một hôm thì không chết được, nhưng nhin ăn thì chắc là chết! Xuống đi, hai anh em mình tìm gì ăn đã.”

“Em tưởng đi... đến chỗ đó luôn?”

“Chúng ta không thể đi ô tô vào đó được, phải thuê xe máy! Thế nên ăn trước đã rồi hãy vào.”

Măng Non gạt đầu, cả hai xuống xe đi tìm hàng ăn. Phải nói là Sa Pa buổi sáng sương mù, không khí và một chút hoa của mùa xuân còn vương vấn lại khiến con người cảm giác nhẹ nhõm vô cùng. Hai anh em lách qua dòng khách du lịch, cả hai tìm đến một quán bún gần chợ. Họ ngồi ăn và ngắm những cô bé dân tộc mặc váy đủ sắc màu đi qua mời chào mua đủ thứ.

Sa Pa bây giờ khác với Sa Pa của nhiều năm trước Chập Chờn từng đến, thị trấn mù sương giờ nhiều hàng quán hơn, khách du lịch và người bản địa đông đúc hơn khiến cho không khí trầm mặc sương khói, lạnh lẽo vốn có của Sa Pa hầu như không còn nữa. Chập Chờn chợt thấy tiếc nhớ một buổi tối nào đó, đứng giữa sân nhà thờ cổ Sa Pa với cái lạnh khiến cho mỗi hơi thở đều bốc khói, xung quanh chỉ còn một vài cặp đôi khoác tay nhau đi dạo. Anh đứng đó một mình để gặm nhấm sự thất vọng khi tưởng lên đến đây tìm được bố mà lại không thể tìm thêm được chút manh mối nào cả. Nước mắt đã rơi, nóng hổi rồi đột nhiên lạnh toát trên gò má. Sa Pa, đêm ấy, anh đã nghĩ rằng mình nên kết thúc cuộc tìm kiếm ở đó, lúc đó và mãi về sau. Nhưng, anh không dừng lại được, nỗi day dứt vẫn còn, khao khát giải mã bí mật vẫn còn, nỗi nhớ thương vẫn còn, và anh không thể nào vứt bỏ chúng đi để tiếp tục sống yên ổn được. Anh mong ngày hôm nay sẽ không như đêm của Sapa nhiều năm về trước, mà chí ít, anh vẫn còn có em trai mình bên cạnh, không cô đơn đứng khóc giữa trời sương nữa, và lần này, dù thất vọng hay hi vọng, anh tự hứa mình sẽ không rơi nước mắt thêm nữa.

Hai anh em không khó để tìm được chỗ thuê xe, cả hai gửi ô tô rồi ngay lập tức lên đường theo sự chỉ dẫn qua điện thoại của Thôi Chấn Song. Dù không yên tâm, nhưng Chập Chờn đành để cho Mãng Non chở mình, vì thật sự, anh đã thấm mệt sau khi lái xe cả đêm. Hai người vừa đi đường vừa say sưa bình luận về những cảnh đẹp nơi đây. Mãng Non liên tục cảm thán vì cảnh quá đẹp. Những sườn núi lượn sóng, những thửa ruộng bậc thang lấp lánh nước, những khu vườn trắng ngàn hoa mạn y hệt như trong truyện cổ tích, những cánh đào hoa nở muồn như vẫn còn vương vấn lại chút không khí Tết, dù Tết đã qua từ lâu. Không phải hai anh em cứ say sưa ngắm cảnh mà quên mất mục đích mình đến đây, chỉ là, hai người không ai muốn hay dám nhắc đến nó. Vì cả hai đều có tâm trạng giống nhau, họ đều ngổn ngang giữa hi vọng và thất vọng, giữa chắc chắn và nghi ngờ. Họ thận trọng khi nhắc đến chuyện đó như thể nếu nhắc đến quá nhiều thì niềm tin trong họ sẽ bay mất vậy.

Vượt qua những ngọn đèo quanh co, hai anh em hỏi được đường vào bản Thu Lao nằm giữa xã Nàn Sán, Si Ma Cai. Nơi đây là nơi sinh sống chủ yếu của người dân tộc Thu Lao và người dân tộc Nùng ở Lào Cai. Cả hai dừng lại trước một ngôi nhà có ông lão đang ngồi sưởi nắng ngay bậc cửa. Chập Chờn hỏi ông bằng tiếng Kinh để chắc chắn rằng đây là bản Thu Lao, nhưng ông lão ấy dường như không hiểu nên đáp lại bằng một tràng tiếng dân tộc khiến cả hai anh em ngỡ ngác.

Cả hai loay quanh mãi, cuối cùng cũng tìm được một anh chủ bán hàng tạp hóa nói lơ lớ tiếng Kinh. Sau khi được anh ta xác nhận rằng đây đúng là bản Thu La, cả hai anh em mừng rỡ. Chập Chờn vội đưa ảnh của bố mình cho anh ta, anh ta nhìn hồi lâu rồi nói.

“Ông Bánh Rán! Ông ấy hay cho bọn trẻ con bản mình ăn bánh rán! Bán thì ít, cho thì nhiều.”

Chập Chờn và Măng Non như vỡ òa trong sung sướng. Măng Non hỏi dồn.

“Vậy giờ ông ấy ở đâu?”

“Không ở đây nữa rồi! Đi lâu rồi!” “Đi đâu? Ông ấy đã đi đâu?”

“Mình không biết, ông ấy cứ đi thôi!” “Ông ấy đi lâu chưa?”

“Phải năm cái mùa hoa mận rồi! Ông ấy đi có nói với ai đâu, mấy ngày bọn trẻ con không được cho bánh rán, chúng đến tìm mà đi mất rồi.”

Nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn hai chàng trai trẻ, họ nhớ người đàn ông kia dẫn đến căn nhà mà ông từng ở. Căn nhà đó không phải của ông, ông ở nhờ một gia đình người Nùng. Và vẫn như lần mất tích trước đó, ông không để lại gì, không một lời nhắn gửi, không một kỷ vật. Ông biến mất như sương chiều trên đỉnh núi. Đôi khi, chính bản thân anh em nhà Chập Chờn lại có cảm giác mình đang bị kéo vào một cuộc đuổi bắt ma mị nào đó không có thật.

Nhưng, trên đời này có những chuyện người chưa từng trải qua sẽ khẳng khái cho rằng nó chỉ là hư cấu, còn người đã và đang trải qua thì thực sự không tin nổi là nó có thật. Không phải chuyện gì xảy ra đều có thể lý giải một cách gọn gàng và rõ ràng, có những thứ cứ mập mờ, cứ bí ẩn kiểu không đâu như thế. Đó là sự muôn màu của cuộc sống, bạn đừng tưởng mọi câu chuyện đều có kết thúc và mọi kết thúc đều viên mãn. Con người thường hay kể một câu chuyện có kết thúc để tự an ủi, động viên mình cố gắng bước đến cái đích đã định. Nhưng sự thật vẫn có những câu chuyện với kết thúc mở, mãi mãi mở ra như vậy cho đến hết cả một kiếp người vẫn không có ai khép lại được.

Hai anh em Chập Chờn trở về trong tâm trạng hụt hẫng quen thuộc. Ngay lúc này, chính Chập Chờn lại tự đặt câu hỏi rằng mình muốn tìm ông ấy vì điều gì? Vì tình yêu, vì giận hờn, vì dằn vặt, hay vì cố gắng chứng minh cho mẹ và Măng Non biết những nỗ lực suốt nhiều năm tháng qua của mình đã không vô ích? Và nếu cố gắng để chứng minh đi chẳng nữa thì nó lại thất bại tiếp đây thôi. Có lẽ nào suốt cuộc đời này anh không thể tìm ra đáp án cho sự mất tích kỳ lạ của bố mình chẳng? Hay đơn giản là người đàn ông trong ảnh, người có nụ cười nheo mắt chỉ là hơi giống thôi, không phải là bố anh?

Khi Chập Chờn mãi theo đuổi dòng suy nghĩ, thì Măng Non tập trung lái xe, cậu không muốn để anh trai mình lại cảm lái thêm một hành trình trở về đầy trĩu nặng như thế nữa. Dù thật sự, trong lòng cậu lúc này chắc cũng chẳng thể nhẹ nhàng hơn. Măng Non đột nhiên lái xe lách vào một con đường nhỏ vắng lặng ven đường cao tốc, cậu dừng xe lại.

“Nam Mỹ, chúng ta dừng lại ở đây thôi nhé!”

“Ừ, nhưng để làm gì? Ở đây vắng quá có gì đâu.” “Không! Ý em là dừng tìm kiếm ông ấy đi! Anh không thấy mình phí thời gian à?”

Chập Chờn ngược mắt lên nhìn Măng Non, thờ dài. Măng Non bỏ dây an toàn ra, cảm thấy ngọt ngọt quá thế nên cậu mở cửa xe bước ra ngoài. Nam Mỹ cũng bước ra theo, đứng cạnh cậu.

“Anh quen rồi, nhiều khi tưởng là tìm được rồi hóa ra là nhầm người, cũng chẳng có gì to tát đâu.”

“Sao lại không có gì to tát? Còn chuyện nào to tát hơn chuyện cuộc đời của anh? Rốt cuộc anh đã bỏ phí bao nhiêu năm của tuổi trẻ để làm việc vô vọng này? Mười năm? Hai mươi năm hay anh bỏ luôn cả đời anh vào đó? Anh nhận lại được gì ngoài nỗi thất vọng? Anh nhìn lại bản thân mình đi, những năm qua anh có gì ngoài nỗi cô đơn dằng dặc, ngoài sự gắng gượng quá sức để mẹ và em có thể yên tâm về anh! Suốt thời gian qua, ký ức tuổi trẻ đẹp đẽ nhất của anh là gì? Anh có không?”

Chập Chờn lặng đi khi nghe Măng Non nói. Đúng, anh chẳng có gì, không một người bạn, không một cô gái nào bước vào thế giới của anh, không một kỷ niệm đẹp nào ngoài mẹ và em trai. Anh đã sống những năm tháng chỉ chăm chăm chờ đợi một điều không bao giờ đến. Nhưng dẫu có được chọn lại, anh vẫn sẽ như vậy! Anh vẫn muốn đi tìm câu hỏi cho những câu trả lời bao nhiêu năm không đổi. Chập Chờn thở dài, quay sang nhìn em trai.

“Em có nghĩ rằng ông ấy đã chết không?”

“Với em bây giờ điều đó không quan trọng nữa, chúng ta phải chấp nhận sự thật rằng ông ấy không trở về! Tìm kiếm thế đủ rồi anh ạ! Đừng phí hoài thời gian của anh vào nó nữa, mọi sự đã an bài rồi.”

“Anh chỉ muốn biết ông ấy còn sống hay đã chết thôi! Nếu thật sự đã chết thì ông ấy đã chết như thế nào! Còn nếu sống thì ông ấy sống ra sao khi rũ bỏ gia đình như thế.”

“Bỏ hết đi anh! Chúng ta phải sống cuộc đời của chúng ta! Và ông ấy cũng lựa chọn cuộc đời của ông ấy, không ai sống hộ ai được! Yêu thương đủ rồi và chờ đợi cũng đủ rồi anh ạ.”

Chập Chờn mở cửa xe, vào ngồi ghế lái rồi gọi Măng Non.

“Vào đi, anh sẽ lái!”

Sau cuộc nói chuyện đó, cả hai không ai còn nhắc đến hay nói gì về vụ mất tích nữa. Chập Chờn mở một bài hát về mùa đông rồi lái xe chậm chậm trở về. Chuyến đi này, như bao chuyến đi khác trước đây, mọi thứ vẫn chìm vào hư không như thế.

Và có thể, mãi mãi chìm xuống, bay đi như chưa từng tồn tại.

Không phải mọi bí mật trong cuộc đời này đều được giải mã, còn đầy rẫy những uẩn khúc ngoài kia nằm ngoài tầm với của con người. Cũng không phải mọi cái kết đều hoàn hảo, vì đôi khi, hạnh phúc trọn vẹn của người này lại là nỗi đau khổ thiết thòi của người khác; sự kết đôi đẹp đẽ của người này lại gây ra sự đơn độc, hụt hẫng của người khác. Đừng bao giờ cố gắng tìm kiếm sự hoàn hảo nhất, hãy sống trọn vẹn cuộc đời mà bố mẹ đã cho bạn, bạn sẽ tự tìm thấy một kết thúc hợp lý cho mình và cho cả những người xung quanh.

Chương 13

S

iêu Nai đi làm trở lại bằng đôi giày bệt đòi lại được từ Siêu Lầy. Và hôm nay, có lẽ là ngày đầu tiên trong mấy năm đi làm, cô đã không đến muộn. Lợn Tiết Kiệm tỏ vẻ lạnh lùng với sự trở lại đó, nhưng thỉnh thoảng, anh ta không thể ngăn mình mỉm cười khi nhìn thấy đôi giày Nai đi.

Trong khi đó, Điện Giật sau thời gian sung sướng phát cuồng lên vì thoát khỏi cảnh “kìm kẹp” của Lão Rùa thì lại đâm ra chán nản vì... nhớ chồng. Nhưng sĩ diện không cho phép, nên Điện Giật đành hậm hực chờ đợi đến khi nào Lão Rùa sang rước về thì thôi.

Còn Siêu Lầy vừa đi làm vừa nhõn nhợ nhớ đến Chập Chờn, anh ta không có lấy một cú điện thoại, cũng chẳng có một tin nhắn nào là sao? Theo như những gì mình thấy, anh ta cũng có vẻ thích mình mà?

Hay lại chơi chiêu của mình, biến mất không tăm hơi rồi sau đó trở lại ngời sáng? Được thôi, cứ việc biến mất đi, chị sẽ có cách xử lý.

Siêu Lầy không biết rằng, sau chuyến đi Lào Cai trở về, cả hai anh em nhà Chập Chờn mỗi người lao vào một phòng và ngủ say như chết. Có lẽ, chuyến đi khiến họ quá mệt, và cả sự thất bại ấy cũng kéo sức họ chìm sâu xuống. Họ cần nghỉ ngơi.

Thêm hai ngày nữa trôi qua, công ty Lầy vẫn nháo nhác tìm cách liên lạc với ngôi sao Jaden Nguyễn, Lầy vẫn tuyệt nhiên im lặng. Cô không có động thái gì khiến người khác nghĩ mình đã gặp được người cần gặp. Hơn nữa, một người như Lầy nếu có nói ra thì cũng chẳng ai tin. Cô trốn ra một xó, gọi điện cho Măng Non. Gần như ngay lập tức, đầu dây bên kia nhắc máy như thể đã chờ đợi cuộc gọi từ lâu lắm rồi.

“Chị Lầy à? Khỏe không?”

“Khỏe, tí nữa chị tan làm, chú và chị đi làm mấy chén đi!”

“Uống rượu á?”

“Ừ, rượu ốc ý! Nhé!”

“Không, tôi ăn ốc hay bị đau bụng, nhưng tôi ăn được nem chua rán.”

“Lắm chuyện, ở quán cũ nhé!”

“Mà sao tự nhiên gọi cho tôi thế? Nhớ tôi rồi à?” “Mơ à, tại vì không có người nhậu cùng!”

Siêu Lầy cúp máy, thong thả đi đến bàn làm việc. Dù không có tình cảm yêu đương gì với Măng Non, nhưng Lầy lại rất thích chơi với cậu ta. Cô vẫn nghĩ, nếu Măng Non không bày tỏ tình cảm với mình thì có lẽ cô sẽ còn chơi thân với cậu ta hơn nữa, chứ không phải cố tình giữ khoảng cách như thế này.

Bữa rượu ốc cuối cùng cũng đến, Siêu Lầy nói thế thôi chứ cô chỉ uống được vài chén, chủ yếu là ăn thôi. Măng Non xiên một cái nem chua đưa cho Lầy.

“Khi rời khỏi đây chắc tôi nhớ chị lắm.”

“Nhớ thì gửi cho tôi mấy nghìn đô để đi ăn ốc là được.”

“Điên à, tôi gửi tiền cho chị để chị dùng đi ăn với anh khác hả? Tôi đẹp trai nhưng não tôi cũng to lắm.”

Siêu Lầy bĩu môi lườm Măng Non, Măng Non thở dài.

“Mà sao chị không rủ người chị thích đi uống rượu cùng, lại rủ tôi làm gì?”

“Tôi phải tiết kiệm tiền cho chồng tương lai chứ! Đúng không?”

Măng Non không nhin nổi cười, cậu cười ha hả khiến những người bàn bên chú ý. Cậu vội kéo mũ xuống, che đi nửa khuôn mặt. Siêu Lầy nói nhỏ.

“Cậu cẩn thận đấy, người ta đang tìm cậu!”

“Ai cơ? Ai tìm tôi cơ? Không lẽ chị bán đứng tôi với giới báo chí?”

“Gớm, bán cậu thì đáng bao nhiêu tiền mà tôi phải làm thế? Ý tôi là người ta biết cậu về nước, chỉ không biết cậu đang ở đâu thôi!”

“Sao chị biết, báo đưa tin à?”

“Không, công ty tôi đang tìm cậu để mời làm đại diện thương hiệu.”

“Này, đừng nói bừa rượu óc này là hồi lộ để mời đấy nhé.”

“Yên tâm mà ăn đi, tôi không bán cậu đâu! Tôi biết cậu về đây không muốn ồn ào, nên thôi không nói gì.”

“Chị hiểu tôi phét đấy! Thế mà không yêu tôi!” “Nói thêm lần nữa là tôi từ mặt luôn đấy! Để yên thì tôi còn chơi vui với cậu.”

Măng Non gật đầu, chưa ai có thể từ chối mảnh tình đơn phương của cậu một cách phũ phàng như thế. Nhưng không sao, cậu chỉ chơi thế này là thích rồi. Măng Non không ngăn nổi tò mò.

“Nhưng mà, người chị thích có... đẹp trai như tôi không?”

“Có, cũng được được.”

“VẬY... anh ta có thích chị không?” “Cũng tạm tạm... Tôi đang tán.”

“Cái gì? Chị chủ động à? Chị có phải là con gái không thế?”

“Sao anh em nhà cậu giống nhau thế nhỉ? Con gái thì không được phép cầm cửa đi cửa người khác à?”

Măng Non gạt đầu lia lịa khi trông Lầy có vẻ bắt đầu... to tiếng. Hiếm có cô gái nào uy lực như cô Lầy này đấy!

Bữa rượu kết thúc khi cả hai đã no bụng, Măng Non đưa Lầy về đến chân cầu thang. Đột nhiên, cậu dừng lại, nói nhỏ.

“Tôi sắp phải về bên kia rồi!” “Nhanh thế sao? Bao giờ?”

“Chắc tuần tới thôi! Tôi muốn anh Nam Mỹ thay đổi một số thứ, hi vọng anh ấy suy nghĩ và quyết định trước khi tôi bay.”

“Cái gì? Đừng nói là cậu rủ anh ấy sang Anh sống cùng nhé! Không được đâu.”

Măng Non ngạc nhiên nhìn vẻ hốt hoảng của Lầy.

“Sao? Tại sao lại không được?”

Lầy trở nên bối rối, ừ ừ, tại sao lại không được? Lý do vì sao mà không được kia chứ!

“À, tại vì... tôi đang trót thích anh của cậu!” Măng Non còn ngạc nhiên hơn nữa. Cậu sửng người mất một lúc lâu khiến Lầy cảm thấy có lỗi vô cùng khi trót nhớ miệng như thế.

“Tôi xin lỗi, đáng lẽ tôi không nên nói với cậu điều này! Nhưng... chắc tôi cũng không nên giấu cậu thêm làm gì.”

“À, hèn gì! mỗi lần tôi nhắc đến chị là anh ấy đều đỏ mặt hoặc bối rối.”

“Thật không? Có thật thế không? Ôi, xin lỗi, tôi hơi phần khích.”

“Thua ai chứ thua anh trai thì tôi chịu rồi! Nhưng nhìn cho kỹ nhé, anh trai tôi không đẹp trai bằng tôi đâu!”

“Ừ, cậu đẹp hơn!”

Siêu Lầy thật không biết nói gì hơn nữa, thậm nghĩ mình quá ư là vô duyên khi tiết lộ chuyện này. Vừa mới từ chối lời tỏ tình của người ta xong lại huých toẹt luôn chuyện mình thích người khác được, mà người đó lại còn là anh trai của cậu ta mới oan trái chứ. Lầy vội vã giải thích.

“Thật ra, tôi cũng chỉ mới nhận ra mình thích anh trai cậu thôi.”

“Kể cả nếu không có anh trai tôi, thì chị cũng không thích tôi đúng không?”

“Tôi chỉ thấy mến cậu, vì chúng ta lầy giống nhau thôi!”

Măng Non hít một hơi thật sâu, vỗ hai tay vào hai vai Siêu Lầy như để động viên.

“Chị nhớ phải tán bằng được anh tôi đấy nhé!” Lần này đến lượt Lầy ngạc nhiên, chuyện gì xảy ra thế! Tình anh em vượt lên trên tình yêu đúng không? Măng Non đưa ngón tay lên gãi gãi lông mày. “Cảm ơn chị đã nói cho tôi biết! Giờ tôi biết mình phải thuyết phục anh ấy làm gì rồi! Nếu chị không nói là tôi đưa anh ấy đi thật đấy! Chị lên nhà đi, tôi về đây.” Măng Non xoay người đi thẳng, cậu không ngoái lại dù chỉ một lần để nhìn cô gái khiến cậu thích thú, mơ tưởng suốt quãng thời gian vừa qua, người đã giúp cậu được sống là chính mình, không phải che đậy, không phải cố tạo ra vẻ cho xứng với hào quang của mình. Cậu đã được sống đúng với một chàng thanh niên chẳng vướng bận và không quan tâm đến điều gì ngoài cô gái mình thích. Thời gian ngắn hay dài không thể đo được độ sâu hay nông của tình yêu, sống cạnh nhau cả đời chưa chắc đã hạnh phúc bằng được yêu trọn vẹn một ngày. Với Măng Non, thế là đủ, những khoảnh khắc được là chính mình mới là điều quý giá nhất mà cậu cần giữ gìn. Đến một lúc nào đó, khi cậu từ giã sự nghiệp, cậu sẽ sống như những gì cậu muốn, chứ không sống vì những điều mẹ mong đợi, công chúng mong đợi hay cả ê-kíp mong đợi.

Cảm giác của Măng Non bây giờ không giống như cảm giác của một người đàn ông thất tình, cũng không phải cảm giác của một người em ghen tị với anh trai. Trong lòng cậu vừa có gì đó hụt hẫng

nhưng cũng vừa có gì đó lâng lâng. Hơn ai hết, cậu luôn mong chờ anh trai mình quay trở lại với cuộc sống bình thường, bỏ lại đằng sau những ký ức không vui từ quá khứ. Hơn ai hết, cậu sẵn sàng từ bỏ nhiều thứ trên cuộc đời chỉ để mong người anh tội nghiệp ấy biết được cuộc sống thật sự đẹp khi biết sống cho bản thân mình. Và giờ đã xuất hiện một người có thể kéo anh ấy ra khỏi vũng ký ức kia, không ai khác chính là cô gái đó.

Măng Non ngồi trên taxi được nửa đường, như chợt nhớ ra điều gì đó, cậu cầm điện thoại nhắn tin cho Lầy, bảo rằng lúc này Nam Mỹ đang buồn đấy. Siêu Lầy nhận được tin nhắn rồi mà không biết trả lời thế nào. Cô sợ mình lại “hớ hênh” thêm lần nữa, lại gây thêm tổn thương cho cậu bạn mình quý mến. Có lẽ, bây giờ tâm trạng của cậu ấy cũng phức tạp, hỗn loạn lắm.

Lầy suy nghĩ một hồi lâu rồi nhắn lại “Cảm ơn và xin lỗi nhé”. Măng Non gửi lại icon hình mặt cười kèm theo lời nhắn “Cảm ơn thì được, xin lỗi thì làm gì có lỗi mà xin”. Lầy cũng gửi lại icon mặt cười dù lòng đang rối bời bời.

Kể từ khi quyết định phương án “cọc đi tìm trâu”, đây là lần đầu tiên Lầy băn khoăn không biết mình có nên đi tìm Chập Chờn hay không. Giờ cô mới hiểu vì sao anh ấy mất tích suốt mấy ngày qua. Nhưng, anh ấy đang buồn vì điều gì? Mỗi khi buồn, anh ấy chỉ lặng yên một mình, chịu đựng một mình thôi sao? Sao có thể sống một cuộc sống chịu đựng như thế? Lầy nghĩ lại, cuộc sống của bản thân dù có nhiều lúc rất buồn, nhưng cô không bao giờ cô đơn hay để mặc bản thân tự vùng vẫy trong nỗi buồn như vậy. Dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không bao giờ nên ngược đãi bản thân mình.

Lầy ngẫm nghĩ mãi, định bấm điện thoại gọi cho Chập Chờn, nhưng rồi lại thôi. Cô cứ đi lại loanh quanh trong nhà với vẻ mặt vô cùng bất an. Điện Giật quan sát hết những hành vi lạ lùng của Lầy suốt từ lúc về đến giờ. Cuối cùng không ngăn nổi tò mò, Điện Giật ra chặn ngay trước mặt bạn, khiến Lầy giật mình.

“Có chuyện gì?”

Lầy thở dài, ngồi phịch xuống ghế với vẻ mặt nhăn nhó khó xử.

“Tao đang không biết nên làm thế nào!”

“Làm thế nào là sao? Chuyện liên quan đến trai đẹp à?”

Lầy ỉu xiu gật gật. Điện Giật ngồi xuống bên cạnh, vẻ ngạc nhiên.

“Sao? Có đưa định giật trai đẹp trên tay mày à? Cho tao số điện thoại, tao sẽ xử đẹp nó cho.”

“Mày bỏ theo dõi mấy cái trang đưa tin giật chồng, giật bồ vớ vẩn ấy đi! Đọc nhiều quá nên lúc nào cũng liên tưởng đến mấy cái thứ đó.”

“Thế rốt cuộc mày làm sao?”

“Tao không biết có nên đi tìm anh ta không, nghe nói anh ta gặp chuyện buồn gì đó.”

Điện Giật dịch sát lại gần Siêu Lầy với kiểu hóng hớt huyền thoại.

“Sao? Có chuyện gì? Có buồn lắm không?” “Ai mà biết được, đã gặp đâu mà biết.”

Điện Giật lập tức đứng dậy, khoác cái túi lên vai Siêu Lầy, tóm tay nó kéo lên.

“Đi ngay đi, còn nghĩ gì nữa! Đi xem có chuyện gì rồi về kể với tao, chứ mày ở nhà loanh quanh thế này tao cũng sốt ruột lắm.”

Điện Giật đẩy Lầy ra khỏi nhà rồi đóng sập cửa lại. Lầy đập cửa ầm ầm để xin nó mở cửa cho mình xỏ đôi giày tử tế nhưng nó nhất định không cho, chắc sợ Lầy vào nhà rồi sẽ đổi ý không đi nữa. Cuối cùng Lầy đành chịu thua Điện Giật, cô giơ chân mình lên nhìn đôi dép đi trong nhà hình con gấu màu nâu, tặc lưỡi nghĩ trông cũng đáng yêu phết, ra đường người ta để ý đến mặt chứ ai để ý đến chân đâu. Mà mặt cũng chả ai buồn nhìn vì hầu hết mọi người đều đeo khẩu trang.

Lầy tung tăng đi lấy xe, nhưng sực nhớ ra mình không biết đi đâu để tìm anh ta cả. Lầy lôi trong túi ra chiếc card ngày trước trưởng phòng đưa cho mình để liên hệ với thám tử, ở đó có địa chỉ công ty. Lầy không biết giờ này Chập Chờn có còn ở đó nữa không, nhưng kệ, cứ đến xem thế nào, vì người như Chập Chờn chắc ngoài công việc ra thì chẳng còn thú vui giải trí nào khác nữa.

Lầy đến địa chỉ ghi trên card, trụ sở công ty của Chập Chờn nằm khiêm tốn trên một con phố nhỏ, không lộng lẫy, hoành tráng gì, chỉ có một cái biển nho nhỏ gắn trước cổng đề tên công ty. Lầy dựng xe, ngó vào bên trong vì thấy vẫn còn sáng đèn. Cô loay hoay một hồi và quyết định bấm chuông. Chuông cửa vừa reo thì một người đàn ông lật đật chạy ra, Lầy có đôi chút thất vọng vì người đó không phải là Chập Chờn.

Người đàn ông đó nghiêng người nhìn cô qua ô cửa sắt rồi đột nhiên mỉm cười mừng rỡ. Người đó chính là Thôi Chấn Song, anh ta gần như reo lên khi nhìn thấy cô.

“Là chị à? Chị vào đi, sếp em đang ở trong đó.” “Sao anh lại biết tôi tìm... sếp anh!”

“Chị cứ vào đi, em dắt xe cho.”

Thôi Chấn Song nhiệt tình lách người qua cổng để dắt xe, Lầy bước vào trong. Không cần phải tìm kiếm gì lâu, đập vào mắt Lầy là hình ảnh Chập Chờn đang ngồi khoanh chân giữa sàn, trước mặt là một bản sơ đồ được vẽ bằng bút bi với vết đánh dấu bằng mực đỏ chi chít trên đó. Xung quanh là nhiều bức ảnh cũ kỹ được sắp xếp ngay ngắn.

Chập Chờn không nhận ra sự xuất hiện của Lầy, hình như anh quá nhập tâm vào việc tìm kiếm gì đó trên tấm sơ đồ tự vẽ. Phút chốc, Lầy cảm thấy mình thật vô duyên khi đến đây phá đám công việc của người ta. Lầy định quay ra thì gặp Thôi Chấn Song đi vào, anh ta liếc Chập Chờn rồi thở dài.

“Chị vào xem thế nào chứ em chịu không gọi được anh ấy! Anh ấy cứ ngồi như thế cả ngày nay rồi, chả chịu ăn gì, chỉ uống nước với cà phê thôi.”

“Sao vậy? Chẳng lẽ có vụ gì đó khó phá lắm à?” “Nếu mà khó thì còn đỡ, đây là siêu khó cơ!”

Hôm trước anh ấy suýt tìm được bố, nhưng rồi ông ấy vẫn biến mất. Cứ mỗi lần thất vọng là anh ấy lại ngồi y như thế! Em không biết tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa, lần này em thấy anh ấy buồn lâu nhất đấy.”

Siêu Lầy thở dài, nhẹ nhàng tiến lại gần chỗ Chập Chờn, ngồi xuống bên cạnh anh. Chập Chờn ngẩng đầu lên, trông thấy cô thì ngỡ ngàng. Siêu Lầy mỉm cười, giơ một bàn tay lên.

“Xin chào! Anh có khỏe không?”

Chập Chờn thở hắt ra, loạng choạng đứng dậy nhìn xung quanh.

“Làm sao cô đến được đây?”

“Tôi đi xe máy đến! Định trèo cổng vào nhưng anh này ra mở cửa.”

Lúc này, nhìn dáng vẻ cô gái đứng trước mặt mình cùng nụ cười híp mắt quen thuộc, Chập Chờn mới tạm yên tâm rằng đây không phải là mơ. Mấy hôm nay, anh thật sự đã cố gắng kìm nén để không chạy đến tìm cô ôm một cái thật chặt, thật lâu để được thả lỏng mình một chút, để được yêu thương thêm một chút, để tận hưởng cảm giác trao yêu thương đi và được nhận lại. Anh đã kìm nén, đã do dự, đã ngổn ngang đến ngần ngại mà không thể tự xóa bỏ được cái ranh giới do chính mình tạo ra.

Thôi Chấn Song đột ngột xuất hiện trước mặt cả hai rồi hớn hờ cười nói với Lầy.

“May quá! Chị đến nên anh ấy mới ngồi dậy đấy!” Siêu Lầy không nhớ là mình đã gặp Thôi Chấn Song ở đâu, tại sao anh ta lại thân

thiện như thể đã biết mình rõ lắm. Lầy nhìn Song mãi, cố gắng để nhớ xem có phải mình đã gây ra “ân oán giang hồ” gì với anh ta rồi không mà để anh ta nhớ mình rõ thế, trong khi mình thì hoàn toàn chẳng có ký ức gì. Thôi Chấn Song như hiểu được suy nghĩ của Lầy, anh ta chìa tay ra.

“Chị chắc không nhớ em, nhưng em thì nhớ chị rõ lắm. Em từng gặp chị lúc chị bắt hai tên cướp điện thoại trên đường ấy! Hình ảnh chị tả xung hữu đột đánh hai tên ấy không bao giờ phai mờ trong lòng em! Em là Song! Anh Nam Mỹ hay gọi em là Thôi Chấn Song vì chân em hơi thối! Em trân trọng được làm quen với chị một cách trực tiếp thế này.”

Thôi Chấn Song làm một tràng dài khiến cả Chập Chờn lẫn Siêu Lầy đều choáng. Thấy Thôi Chấn Song chìa tay ra, Lầy cũng bắt lấy tay anh ta.

“Cảm ơn anh! Tôi nhớ ra rồi! Hóa ra anh là đồng nghiệp của anh ấy à?”

“Không hẳn, em là nhân viên của anh ấy thôi! Em ngưỡng mộ chị lâu rồi mà giờ mới có dịp bày tỏ tình cảm đấy, mấy lần em hỏi anh Nam Mỹ về chị mà anh ấy toàn mắng em thôi! À, mà tay chị mềm lắm, mềm như tay thiếu nữ chứ không phải cứng như tay người học võ đâu.”

Thôi Chấn Song lại tiếp tục bắn một tràng liên thanh nữa, tay vẫn nắm chặt tay Lầy. Chập Chờn từ nãy đến giờ không nói gì, nhưng ánh mắt anh ta lại đang dán chặt vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau kia. Trời ạ, cái thằng Thôi Chấn Song này, cái gì mà ngưỡng mộ, cái gì mà không thể phai mờ trong tâm trí chứ! Muốn ăn đánh đây. Còn cái tay nữa, nói gì thì nói cũng phải bỏ cái tay người ta ra đã chứ, đồ mất lịch sự!!!

Khốn nỗi, hình như tiếng lòng của Chập Chờn hơi nhỏ nên chẳng ai nghe thấy. Thôi Chấn Song vẫn nắm tay Lầy, miệng thao thao bất tuyệt về những ấn tượng khó phai mờ với Lầy kể từ giây phút bắt cướp ấy. Chập Chờn háng giọng vài lần nhưng chẳng ai nghe thấy

gì hết! Chập Chờn bực quá, hắng giọng to hơn, rồi giật tay Thôi Chấn Song lại.

“Làm quen gì thì cũng không cần phải nắm tay người ta lâu thế đâu.”

Thôi Chấn Song giật mình quay lại nhìn Chập Chờn.

“May quá! Anh còn nói được, thế mà từ hôm qua đến giờ em cứ tưởng anh bị cấm khẩu cơ đấy.”

“Vớ vẩn! Không có việc gì nữa thì đi ra chỗ khác đi.” “Sao tự nhiên anh thô lỗ thế, em còn chưa kết thúc màn làm quen với chị ấy mà! Chị, chúng ta bắt tay lại đi, em phải vừa bắt tay vừa nói chuyện thì mới nói lưu loát được.”

Thôi Chấn Song tiếp tục chìa tay về phía Lầy, Chập Chờn vội đẩy mạnh Song ra khiến Song ngã xuống sàn nhà.

“Anh làm cái gì thế? Em chỉ muốn bắt tay thôi mà, em có đánh chị ấy đâu!”

Siêu Lầy bật cười, nắm tay Thôi Chấn Song rồi kéo anh ta lên, Lầy tỏ vẻ quan tâm đến Song.

“Anh có sao không? Đừng chấp anh ta, anh ta đang ghen ấy mà.”

Thôi Chấn Song bật phất dậy, nhìn sang Chập Chờn.

“Anh ghen thật hả? Vậy hai anh chị là một đôi à?” Chập Chờn vội to tiếng lên để át đi sự bối rối của mình.

“Đôi đôi cái gì! Cậu biến đi!”

“Cũng sắp rồi! Tôi đang tán anh ấy.”

“Woa! Chị cực ngầu luôn! Anh ấy thường thô lỗ như lúc nãy đây chị ạ! Em thương chị quá, nhưng mà không sao, những lúc anh ấy thô

lỗ với chị thì chị cứ táng thật lực vào cho em! Em mà táng thì kiểu gì cũng bị anh ấy táng lại, nhưng chị thì chắc anh ấy chẳng dám đâu.”

“Biến!”

Thôi Chấn Song ngưng nói, quay sang nhìn Chập Chờn đang đỏ hết cả mặt lên và cười khanh khách. Chập Chờn rút ngay cái dép ném về phía Thôi Chấn Song. Thôi Chấn Song vẩy vẩy tay đùa lại.

“Em về đây! Cuối cùng em cũng thoát khỏi anh rồi.” Thôi Chấn Song phi vút ra cửa. Siêu Lầy bước qua người Chập Chờn, cô leo lên ghế sofa ngồi như thể đây là nhà mình vậy. Chập Chờn có vẻ e thẹn ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Siêu Lầy nhìn chăm chăm vào Chập Chờn.

“Anh có vẻ gầy đi đấy, bớt đẹp trai rồi.”

Chập Chờn mỉm cười, có lẽ trong hoàn cảnh như thế này, chỉ có Siêu Lầy mới khiến anh ta cười được như vậy. Siêu Lầy đứng dậy đi một vòng ngó nghiêng quanh văn phòng của Chập Chờn, rồi dừng lại trước mặt anh.

“Có muốn ăn gì không? Tôi mời!”

Chập Chờn nhìn cái kiểu đứng rất chi là “lưu manh” quen thuộc của Lầy kèm đôi dép bông con gấu mà cô đang đi.

“Cô mời tôi đi ăn với bộ dạng này sao?”

“Không vấn đề, vốn dĩ tôi không cần ăn mặc kỳ quặc thì người ta cũng chú ý đến tôi rồi.”

Chập Chờn không còn gì để nói với cô gái này cả, anh biết chắc cô ấy chẳng có tí khiêm tốn nào đâu, nên càng vụn vụn thì Lầy sẽ càng tự đề cao chính mình tới tận mây xanh. Chập Chờn đứng dậy, ra hiệu cho Lầy đi ra. Lầy lật đật chạy theo, mặt hớn hờ.

“Cổng bị Thôi Chấn Song khóa rồi, tôi lại không có chìa khóa!”

“Hả? Không có chìa khóa sao? Thế thì lo gì, trèo cổng được mà!”

Vừa nói, Siêu Lầy vừa xắn quần định leo lên cổng, thấy Chập Chờn đứng ngập ngừng nên Lầy vừa đu người lên cánh cổng vừa nói.

“Sao? Anh sợ à? Tôi trèo cho anh nhìn mà học tập nhé.”

Lầy cứ thế đu mình trèo lên những thanh sắt trên cánh cổng, trèo càng lúc càng cao, nhưng không dễ như Lầy tưởng. Cánh cổng sắt này bên trên còn có vòm cổng bằng sắt rất cao và nhọn. Lầy phải mướt mồ hôi, mấy lần suýt ngã mới trèo qua được. Trong khi đó, Chập Chờn vẫn đứng im nhìn Lầy vất vả trèo qua cánh cổng cao chót vót kia mà không có tí động thái lo lắng nào. Lầy nhảy xuống, thở dốc vì mệt, nhưng vẫn vấy tay từ bên ngoài như khích lệ Chập Chờn đừng sợ hãi. Chập Chờn lưỡng lự tiến lại gần cánh cổng, vẫn không có ý định trèo lên. Lầy hét to.

“Trèo đi! Anh sợ đến thế kia à?”

“Tôi không sợ, nhưng tôi không thích leo trèo.” Chập Chờn rút chìa khóa trong túi ra mở cửa rồi bước ra ngoài trong cơn tức nghẹn họng của Lầy.

Chập Chờn lưỡng lự bước đi, Lầy chạy theo nhưng khổ cái là đôi dép con gấu của Lầy cứ như kéo chân Lầy tụt lại vậy, chẳng lẽ ném nó đi cho nhẹ nợ! Chập Chờn dừng lại, nhìn bộ dạng của Lầy, anh ta cố nén cười.

“Mới leo qua cổng có tí mà cô đã kiệt sức rồi à?” Siêu Lầy tỏ vẻ mệt mỏi, lê từng bước nặng nhọc.

Chập Chờn vội quay lại, tóm lấy tay Lầy rồi cứ thế dắt cô đi. Trong ánh sáng vàng hiu hắt của đèn đường, vài tán cây bàng đang trở chồi non, bước chân của hai người cứ khe khẽ chạm vào những chiếc lá khô, cành khô bên dưới nghe lách tách. Khoảnh khắc ấy, hai người không nghe thấy âm thanh gì ngoài âm thanh đang đập rộn ràng trong ngực.

Khi đi gần hết con đường, Siêu Lầy chợt dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm rồi không tìm được, cô thốt lên.

“Quá đỉnh.”

Chập Chờn giật mình, phát hiện ra mình đã nắm tay cô khá lâu nên lập tức buông ra, và cũng hướng mắt nhìn lên bầu trời.

“Có gì trên đó?” “Không có gì!”

“Không có gì sao cô lại nói là quá đỉnh?”

“Ý tôi là cảm giác này, trong ánh đèn hiu hắt, giữa bầu trời đêm chỉ chít sao, trên đường phố vắng lặng, có hai người nắm tay nhau tản bộ! Cứ như bước ra từ một câu chuyện ngôn tình nào đó. Tuyệt thật.”

Chập Chờn nghe xong câu đó thì vội lách người ra phía đường ngo nghiêng. Siêu Lầy bị mất hứng, nói với theo.

“Anh làm gì đấy?” “Gọi taxi!”

Siêu Lầy thở dài, tại sao trên đời này lại có một gã không có tí tí nhạy cảm nào hết thế nhỉ. Người ta nói vậy ít nhất cũng nên tỏ vẻ mình có “nổi da gà” một tí chứ, thật không biết có phải do mình theo đuổi nhầm người không nữa. Ông trời ạ, nếu con có thích nhầm người thì ông cũng nên báo sớm cho con một tiếng, đừng để con mất công, tốn sức thêm ông nhé.

Trong lúc Siêu Lầy đang cảm thán cho tình yêu của mình thì Chập Chờn vẫy được một chiếc xe, anh ta gọi đến mấy lần Lầy mới chậm rãi đi đến, chui vào xe mà không nói câu nào. Trên taxi, cả hai không ai lên tiếng, Lầy thì đang cảm thấy bản thân mình có gì đó sai sai, còn Chập Chờn thì thực ra không biết mình nên nói gì. Chiếc xe lướt trên đường phố đã thưa người, rồi dừng lại ở một chỗ còn vắng lặng hơn cả những con phố họ đã đi qua. Siêu Lầy ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Đây là đâu? Ở đây chẳng thấy hàng ăn nào cả.” “Lúc nào cũng nghĩ đến ăn thế à?”

“Thì tôi mời anh đi ăn mà.” “Theo tôi đi, để tôi chủ động một lần được không?” “Tất nhiên rồi, anh muốn chủ động tý lần cũng được nữa là.”

Siêu Lầy lại trưng ra kiểu cười híp mắt quen thuộc. Đôi lúc, Chập Chờn nghĩ cô này không biết có phải là người không nữa! Vì nếu là người thì phải biết xấu hổ dù chỉ một lần chứ!!! Chập Chờn thở dài, kéo Lầy đi bộ một quãng, đến một sân bóng nhân tạo, Chập Chờn bắt đầu xắn tay, cởi giày vứt vào bên trong.

“Giờ tôi mới phô bày kỹ năng leo tường đây.” Chập Chờn cứ thế trèo lên cao rồi chìa tay xuống, ý bảo Siêu Lầy bám theo mình. Lầy lo sợ nhìn xung quanh.

“Nhỡ bảo vệ bắt gặp thì sao?”

“Cô sợ à? Tôi tưởng cô chuyên gây rối mà?”

Ờ nhỉ, sao tự nhiên lại đi sợ cái việc mà mình chưa từng sợ nhỉ? Siêu Lầy tặc lưỡi, rút dép bông của mình ra rồi ném vào bên trong. Cả hai cùng trèo lên những thanh sắt chắn hàng rào bên ngoài, Chập Chờn nhảy vào trong trước rồi chìa tay đón Lầy nhảy xuống, và gần như, anh đang bế bổng cô xuống thì đúng hơn. Lầy có chút bối rối nên vội gỡ tay Chập Chờn ra khỏi eo mình, Chập Chờn cúi xuống nhặt giày và dép của cả hai rồi đi thẳng đến ngồi xuống bên một cột đèn đã tắt. Bóng tối bao phủ cả sân bóng, chỉ còn một chút ánh sáng từ đèn đường bên ngoài hắt vào và ánh sáng của những vì sao nhỏ nhoi trên bầu trời rọi xuống.

Lầy tiến đến ngồi cạnh anh, cô băn khoăn không hiểu anh ấy dẫn mình đến đây làm gì. Hơn nữa, chỗ này tối như thế... nhỡ có chuyện gì không hay thì chẳng biết... ai sẽ là người chịu thiệt! Lầy nhìn ngó xung quanh, vẻ rất cảnh giác. Chập Chờn ngạc nhiên nhìn Lầy.

“Cô tìm gì thế?”

“Tôi tìm đường để nhớ có chuyện gì thì thoát ra cho nhanh.”

“Thôi, yên tâm ngồi đi, nếu có chuyện gì thì chắc người bị hại là tôi chứ không phải cô đâu.”

“Anh nói cũng phải, anh cứ lôi tôi vào chỗ tối thế này, mà tối thì hay nảy sinh những thứ đen tối...”

Chập Chờn nhìn Lầy, sao lúc nào anh cũng phải cố nhịn cười trước kiểu nhơn nhơn như mình có thể chủ động làm mọi thứ của cô thế nhỉ. Anh chỉ tay về phía cánh cổng chính của sân bóng và nói.

“Ngày trước, bố hay dẫn anh em tôi đến đây chơi! Cánh cổng đằng kia, hồi đó nó là một giàn hoa rất đẹp.”

“Vậy sao? Cả ba người đã từng đá bóng ở đây à?” “Không, hồi trước chỉ là một bãi cỏ xanh mướt, chúng tôi đến đây để chạy nhảy, bắt cào cào hay bắt cứ con gì ở dưới cỏ. Nam Phi lúc nào cũng nằm lăn ra cỏ hò hét loạn xạ, còn tôi thì thích trèo tường để hái hoa về tặng mẹ.”

“Anh cũng có từng có lúc lãng mạn thế cơ à?” “Ừ, nhưng nó đã mất kể từ khi bố tôi rời khỏi nhà.” Siêu Lầy thở dài. Dường như, mỗi sự mất mát trong cuộc đời đều lấy đi của người ta một thứ gì đó.

Có người sẽ mất niềm tin, có người thì mất hi vọng, có người lại mất cảm xúc, cũng có người luôn trống trải bản khoăn tìm kiếm xem mình thực sự đã mất thứ gì. Nhưng trên hết, dù cho họ đã từng đánh mất điều gì đi chăng nữa, thứ còn lại duy nhất trong họ là kỷ niệm. Kỷ niệm gắn kết họ, níu giữ họ và gợi nhắc họ một cách đau đớn rằng họ đã từng trải qua mất mát.

Siêu Lầy nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên tay Chập Chờn và để yên nó trong đó. Cô không biết nên nói gì hay làm gì để anh ấy cảm thấy dễ chịu hơn, cô hi vọng một cái nắm tay có thể thay cho mọi lời sẽ chia mà cô không thể nói. Chập Chờn cũng nắm chặt tay cô.

“Tôi tưởng tôi sẽ tìm được ông ấy, nhưng không phải! Ông ấy không ở đó nữa, cũng không ai biết ông ấy đi đâu hay thực sự người đàn ông kia có phải là ông ấy hay không. Suốt nhiều năm qua, trong đầu tôi vẫn luôn nghĩ đến một câu hỏi, tại sao ông ấy lại đối xử với chúng tôi như vậy, chúng tôi đã làm gì sai sao? Hay vì chúng tôi mà cuộc đời ông ấy trở nên tồi tệ, đến mức không chịu nổi phải bỏ đi? Cho dù như thế thì cũng nên nói một câu rồi hẵng bỏ đi chứ? Ông ấy quá ích kỷ rồi.”

“Biết đâu ông ấy cũng có những nỗi khổ riêng thì sao? Làm gì có ai từ bỏ gia đình mình một cách dễ dàng đâu. Khi lựa chọn việc rời xa những người thân yêu, chắc ông ấy cũng phải đau lòng lắm, khổ sở lắm, có lẽ tồn tại một điều gì đó khiến ông ấy buộc phải chấp nhận. Vì thế, tôi nghĩ anh nên dừng việc oán trách ông ấy đi.”

Chập Chờn ngạc nhiên nhìn Siêu Lầy. Anh chưa từng nghĩ một cô gái như Lầy lại có những suy nghĩ sâu sắc như thế.

“Cô nói như thể cô biết gì đó ấy nhỉ?”

“Chỉ là... có lẽ tôi đồng cảm được với bố anh! Vì theo một cách nào đó, tôi cũng là người đã rời bỏ gia đình mình để sống cuộc đời của riêng tôi.”

Chập Chờn rất sốc khi nghe Lầy nói, anh nhìn sang cô, thấy mắt cô đã long lanh nước. Chập Chờn vuốt nhẹ tay Lầy.

“Vậy, chắc cô cũng cô đơn lắm đúng không?” “Không, tôi không cho phép mình cô đơn.”

Những khi buồn, tôi lại nghĩ đến chuyện vui, hoặc tôi đi gây sự với ai đó. Những lúc cảm thấy cô độc, tôi gọi bạn thân đi ăn chơi... Tôi không để mình có thời gian buồn. Tôi nghĩ tôi đã vượt qua nó.”

“Không phải! Cô đang trốn tránh nó!”

Lầy im lặng. Chưa có ai gọi đúng suy nghĩ của Lầy như thế. Đúng, cô đã trốn tránh nó chứ không phải là tự mình vượt qua nó.

“Tôi khác cô, tôi chưa từng trốn tránh cảm giác tổn thương hay thất vọng, tôi chọn cách đối diện với nó mỗi ngày, và rồi tôi cũng chẳng khác gì cô, tôi không có cách gì để vượt qua được.”

“Anh vẫn sẽ đi tìm ông ấy chứ?” “Tôi không biết nữa!”

“VẬY, CÔ CÓ THEO DÕI CUỘC SỐNG CỦA GIA ĐÌNH MÌNH KHÔNG?”

“CÓ! THỰC RA, GIA ĐÌNH CỦA TÔI CHỈ CÓ MẸ TÔI! BỐ TÔI MẤT TỪ LÚC TÔI CHƯA RA ĐỜI, MẸ TÔI LẤY CHỒNG KHÁC VÀ...”

“CÔ BỎ ĐI?”

“KHÔNG, TÔI SỐNG VỚI HỌ CHO ĐẾN KHI TÔI VÀO ĐẠI HỌC THÌ DỌN RA NGOÀI SỐNG, TÔI HẦU NHƯ KHÔNG QUAY TRỞ LẠI CĂN NHÀ ĐÓ NỮA.”

“VÌ SAO?” “CHỈ LÀ... KHÔNG CÓ TÔI THÌ MẸ TÔI SẼ HẠNH PHÚC HƠN.” LẦY KHÔNG BIẾT RẰNG MÌNH ĐÃ RƠI NƯỚC MẮT TỪ LÚC NÀO. CHẬP CHỜN NHẹ nhàng dùng tay nâng cằm của cô lên, lau nước mắt cho cô bằng những ngón tay vụng về rồi kéo cô sát vào lòng mình. LẦY ĐÃ KHÓC CHO ĐẾN LÚC CÔ CẢM THẤY MẮT MÌNH NẶNG TRỮ.

Chập Chờn đưa cô về nhà, anh đứng nhìn cô bước lên những bậc thang cũ kỹ hồi lâu rồi quay đi.

LẦY ĐỨNG TRƯỚC CỬA NHÀ, CÔ PHÁT HIỆN RA CỬA ĐÃ CHÓT TỪ BÊN TRONG, ĐIỆN GIẬT THÌ NGỦ SAY ĐẾN MỨC CÔ GỌI MÃI MÀ KHÔNG THÈM DẬY. LẦY KHÔNG NỠ PHÁ HỎNG GIÁC NGỦ CỦA “BÀ MẸ TRẺ EM” NÊN ĐÀNH LỬNG THƯỜNG BƯỚC XUỐNG CẦU THANG. CÓ LẼ ĐÊM NAY PHẢI TỐN THÊM MẤY TRĂM NGHÌN ĐỂ THUÊ KHÁCH SẠN NGỦ TẠM RỒI.

Cô bước xuống sân, ngạc nhiên khi thấy Chập Chờn vẫn đứng đó. Chập Chờn có vẻ bối rối khi bị phát hiện, anh ta loanh quanh giả vờ như đang tìm gì đó vừa rơi ở sân và cố hỏi cô bằng giọng tự nhiên nhất có thể.

“Sao cô lại xuống đây?”

“Bạn tôi ngủ say quá, tôi không gọi được!” “VẬY... GIỜ CÔ ĐI ĐÂU?”

“Tôi đi thuê khách sạn để ngủ!” “Đi theo tôi!”

“Anh có nghĩ chúng ta quá nhanh không? Tự nhiên lại vào khách sạn cùng nhau...”

“Nghĩ đi đâu đấy! Về công ty tôi, ở đó có sô pha, cô có thể ngủ tạm.”

Chập Chờn kéo Lầy đi. Thôi được, dù sao xe của cô cũng đang để ở đó và giờ thì cô chẳng có chỗ nào để đi.

Chập Chờn mở cửa công ty, vào phòng rồi anh vội mở tủ lấy chiếc gối nhỏ và một tấm chăn mỏng đưa cho Lầy. Lầy thản nhiên kê gối đắp chăn nằm lên sô pha. Chập Chờn hỏi Lầy có muốn uống gì không, Lầy nói mình thèm cái gì đó ngọt ngọt, nhưng đừng ngọt quá vì sợ béo. Chập Chờn bật cười nhưng vẫn lục tủ tìm xem Thôi Chấn Song có dự trữ một loại trà nào đó ngọt ngọt mà không quá béo không. Khi anh quay lại, Lầy đã ngủ ngon lành trên ghế.

Chập Chờn ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán Lầy một nụ hôn rồi thở dài. Anh ngồi sang ghế đối diện vừa ngắm cô gái đang ngủ say trước mặt, vừa nghĩ về những gì cô đã nói. Rất cuộc, anh đã hiểu cô ấy được bao nhiêu? Rất cuộc, anh thích cô ấy vì điều gì? Vì cô ấy mang đến một cảm nhận vui tươi về cuộc sống? Mỗi ngày cô ấy đều khiến anh cười, nhưng anh lại không biết rằng, mỗi ngày cô ấy đều cố gắng lấy những nụ cười ấy để che đi vết thương chưa bao giờ lành của mình. Một cô gái như cô ấy đã mạnh mẽ đến nhường nào để gắng gượng đến ngày hôm nay? Cô ấy trước mặt anh vẫn luôn rạng rỡ, và cô ấy trước mặt anh bây giờ còn rạng rỡ hơn những gì anh tưởng tượng. Một cô gái như thế, đáng được yêu thương và vỗ về biết bao nhiêu! Nhưng một người như anh, một người đã dành cả tuổi thanh xuân mài miết đi tìm câu trả lời cho một câu hỏi trong vô vọng thì có thể làm gì cho cô ấy? Có lẽ, anh sẽ chẳng cho cô ấy được điều gì tốt đẹp hơn, có khi còn mang cả nỗi buồn của mình trút lên vai cô ấy. Con đường này nhất định anh phải đi, nhưng con đường này anh không thể kéo cô cùng đi được.

Chập Chờn vừa nhìn cô vừa nghĩ, rồi cũng ngủ quên lúc nào không biết. Sáng hôm sau, cả hai tỉnh dậy trong tiếng thét chói tai của Thôi

Chấn Song! Chập Chờn chồm dậy, định bịt miệng cậu ta nhưng không kịp, Lầy đã hốt hoảng ngồi dậy. Thôi Chấn Song nhìn hai người, lắc đầu, chép miệng rồi xổ ra một tràng.

“Sao lại như thế này? Hai người thật là... Anh Nam Mỹ! Em thất vọng về anh quá, quá thất vọng về anh luôn!”

Cả Chập Chờn lẫn Siêu Lầy đều nhìn nhau mà không hiểu Thôi Chấn Song nói gì. Chập Chờn vừa vươn vai vừa nói.

“Thất vọng về cái gì? Chúng tôi có làm gì đâu?” “Chính vì không làm gì em mới thất vọng! Hai anh chị nhìn đi, trai với gái trên ba mươi tuổi đầu mà yêu nhau lại mỗi người một ghé ngủ cả đêm ở đây thì coi sao được? Ít ra cũng phải tìm chỗ nào đó kín đáo, làm cái việc gì đó hay ho chứ? Yêu ‘chay’ thế này bọn trẻ ranh nó cười cho đấy!”

Những lời trắng trợn của Thôi Chấn Song khiến cả hai người kia đều tự nhiên đỏ mặt. Chập Chờn rút dép ném về phía cậu ta.

“Cậu khỏi được bệnh nói lắp từ bao giờ thế? Tôi cầu trời cho cậu bị nói lắp cả đời.”

“Anh không cần nói ra câu đó thì em cũng biết anh ác với em lắm rồi! Từng ấy tuổi mà đến cả việc yêu đương cũng để con gái người ta phải tán còn không biết nhục! Em nói thật, em thấy nhục thay anh đấy!”

Chập Chờn định rút nốt cái dép bên kia để ném thì Lầy đột ngột bước ra.

“Tôi về đây! Chào nhé!”

Lầy không để ai kịp nhìn thấy gương mặt đỏ như hoàng hôn của mình. Cô chạy vút ra ngoài cổng, lên xe chạy thẳng.

Chập Chờn ngồi lại, dứ cái dép về phía Thôi Chấn Song dọa nạt. Thôi Chấn Song vẫn tiếp tục chê bôi Chập Chờn.

“Sao anh còn ngồi đơ ra đấy? Phải chạy theo người ta đi chứ? Em xấu trai hơn anh nhưng trình tán gái còn ngon lành hơn anh đấy!”

Chập Chờn không nói gì, anh đứng dậy ném bằng được cái dép vào người Thôi Chấn Song rồi đi về phía toilet, Thôi Chấn Song nói vọng theo.

“Thế không chạy theo thật à?”

Chập Chờn quay lại lườm mắt, Thôi Chấn Song im lặng che mồm. Chập Chờn dừng lại, anh nghĩ đến việc có nên chạy theo cô ấy hay không? Mình có thể mang lại gì cho người con gái đó trong khi chính mình còn chẳng thể giải quyết được việc riêng của mình?

Và anh đã không làm gì! Anh dành nhiều ngày sau đó cho công việc và cố gắng tìm tiếp những manh mối khác về bố mình. Anh nghĩ mình đã tiếp cận sai hướng, bây giờ lại quay về từ đầu, lần tìm từ những gì ông ấy còn để lại, thử xem mình còn bỏ sót điều gì hay không. Nhưng tuyệt nhiên anh không tìm thấy gì mới, bởi vì suốt nhiều năm qua, anh dường như đã lật đi lật lại chúng hàng trăm lần và lần nào cũng ngập tràn một nỗi đau nhức nhối.

Chúng ta vẫn thường chên vênh với những lựa chọn của cuộc đời, và việc lựa chọn tiếp tục hay từ bỏ một điều gì đó mà chúng ta đã theo đuổi suốt một thời gian dài nhưng không có kết quả là một việc chẳng dễ dàng gì. Năm tháng qua đi, mục đích chúng ta theo đuổi trong đời có khi thay đổi, nhưng cũng có khi vẫn còn mãi. Năm tháng không thể xóa mờ mà lại làm đầy thêm, thúc đẩy nhiều thêm niềm khao khát được theo đuổi đến tận cùng cho đến khi đạt được. Và ta sống hạnh phúc hay đau khổ đều do lựa chọn của bản thân mà thôi.

Chương 14

N

hững ngày sau đó, Siêu Lầy bận rộn vì công ty có một loạt thay đổi nhân sự mới, có những người cốt cán đã ra đi, và chưa thể tìm được người mới nên Lầy còn kiêm luôn cả việc của họ. Với trí thông minh của mình, Lầy hiểu rằng sự thay máu nhân sự này chắc chắn là do vụ gián điệp kia. Thật không ngờ, Chập Chờn cứ im im lẳng lặng tưởng vô tích sự, hóa ra đã tìm được nguyên một ổ gián điệp trong công ty mình. Thế mà khiêm tốn, chẳng nói năng gì để người ta mở tiệc liên hoan chiêu đãi.

Siêu Lầy đang say sưa xử lý đống tài liệu trên bàn thì trưởng phòng thò đầu ra khỏi phòng anh ta và gọi to.

“Le Le! Vào đây!”

Siêu Lầy thở dài, chắc lại đổ lên đầu mình một đống việc đây mà, nghĩ mình là yêu quái ba đầu sáu tay chắc? Nếu anh ta còn giao thêm việc cho mình thì mình sẽ dọa nghỉ việc cho anh ta sợ luôn. Nghĩ thế nên Lầy hùng dũng bước vào phòng sếp.

“Anh gọi em ạ?”

“Ngồi đi! Mọi việc thế nào rồi?”

“Em vẫn đang xử lý ạ, tại một lúc nhiều việc đổ lên đầu quá nên em không biết làm gì trước, em hoang mang lắm!”

“Anh có hỏi việc đó đâu, ý anh là chuyện giữa cô và anh chàng thám tử kia thế nào rồi!”

“À, ôm nhau rồi!”

Trưởng phòng quá phấn khích với câu trả lời đó, anh ta bật dậy, kéo ghế ngồi cạnh Lầy.

“Sao? Rồi sao nữa! Thế là yêu nhau rồi à? Cậu ta nhận lời rồi à?”

“Không, chỉ là xã giao thôi!”

“Cô làm anh cụt hứng! Đi làm việc đi! Mà làm gì thì làm, cũng phải đầu tư thời gian vào yêu đương đấy! Nhớ chưa?”

Siêu Lầy gật đầu định bước ra khỏi phòng, nhưng rồi cô không ngăn nổi tò mò bèn chạy ngược lại, nhỏ giọng xuống.

“Anh! Thế tóm lại đũa nào là gián điệp?”

Trưởng phòng cẩn thận nhìn trước nhìn sau, rồi ghé tai Lầy.

“Mình cô biết thôi nhé, là Phó giám đốc Marketing, anh ta và mấy người cấp dưới thành lập một công ty khác thuê người đứng tên và chuyên ăn chặn mọi dự án của chúng ta.”

“Kinh quá! Vậy... anh Nam Mỹ tìm ra à?”

“Chứ còn gì nữa, nếu không thì thuê thám tử làm gì!”

Siêu Lầy gật gù, vẻ đầy tự hào bước ra khỏi phòng sếp, cô còn ló cổ vào nói cố thêm một câu.

“Em chọn giai hơi bị chuẩn sếp nhỉ?”

Trưởng phòng gật đầu, thờ dài xua xua tay ra hiệu Lầy đóng cửa lại. Anh ta lầm bầm rằng mong sao cô ta hết ế, lấy được chồng thì hành động nó cũng bình thường lại một tí.

Hôm đó, Lầy về đến nhà khi trời đã tối mịt, vừa mở cửa vào nhà đã nghe thấy tiếng Điện Giật khóc thút thít, Lầy phát hoảng vút giày chạy vào. Điện Giật đang ngồi giữa một đồng vỏ trái cây và khăn giấy, vẫn sụi sụi.

“Có chuyện gì thế?”

Trông thấy Lầy, Điện Giật còn khóc to hơn, nó nức nở mãi không nói thành câu. Lầy ngồi xuống vỗ lưng nó.

“Thôi, nín đi, khóc nhiều không tốt cho em bé đâu.”

Chỉ cần nghe thấy từ “em bé” thì ngay lập tức Điện Giật ngẩng đầu lên chấm nước mắt. Lầy vừa dọn đống vỏ hoa quả vừa hỏi.

“Thế có chuyện gì? Phim Hàn Quốc hôm nay có đũa bị chết à?”

“Không phải... mà lão chồng tao... Lão Rùa... lão ấy có... bồ!”

“Cái gì? Làm sao có chuyện ấy được? Mà chắc không?”

Điện Giật lại nức nở, với tay lôi khăn giấy ra lau nước mắt.

“Chắc chắn một trăm phần trăm luôn!”

“Lão nói với mày hay mày bắt được? Cái thằng cha này, vợ đang bầu bí mà làm chuyện gì thế!”

“Tao đã nghi nghi mấy hôm nay rồi, tao bỏ đi mà không thèm sang đón, lại còn không thèm mang đồ gì đến nữa, cứ tưởng mình hay nghĩ ngợi linh tinh hóa ra là thật.”

Nghe đến đấy thôi là Lầy đã thấy sôi máu lên rồi. Cô cố gắng giữ bình tĩnh để hỏi lại Điện Giật. “Mày bắt được hay nó nói với mày?”

Điện Giật vừa chấm nước mắt, vừa lôi điện thoại lên mở cho Lầy xem.

“Đây này, mười triệu chứng chồng có bồ! Tao đọc thấy ông ấy có cả mười luôn.”

Siêu Lầy thở hắt ra, nếu có thể đập cho Điện Giật một trận tơi bời thì Lầy đã đập rồi. Điện Giật ơi là Điện Giật, suốt ngày ngồi mạng

mẻo rồi nghĩ ngợi ba cái chuyện vợ vẫn linh tinh làm Lầy hết hồn. Siêu Lầy mắng cho Giật một trận rồi bắt nó lên giường ngủ.

Lầy tắm rửa xong, chạy ra đã thấy Điện Giật ngủ từ lúc nào. Cô nhẹ nhàng lấy điện thoại, rón rén ra ngoài phòng khách bấm số Lão Rùa. Ngay lập tức, bên kia nhắc máy “Sao? Bà ơi, vợ tôi làm sao à?”

“Xin ông, ông đến đón nó về giúp tôi!”

“Nhưng vợ tôi nói là không muốn nhìn mặt tôi mà, tôi cũng nhớ lắm mà không dám bèn mắng tới.”

“Tới đi! À mà thôi, mai hãy tới! Hôm nay nó khóc sưng mắt vì nghĩ ông cặp bồ đấy.”

“Khổ thân, tôi yêu vợ tôi nhất trên đời, bà biết rồi mà.”

“Tôi biết rồi! Cúp máy đây, nhớ mai đến đón đi.”

Siêu Lầy cúp máy quay vào nhà. Cô nhẹ nhàng trải tấm đệm nằm bên dưới vì không muốn kinh động đến giấc ngủ của bà bầu. Nhưng Lầy nằm mãi, xoay mãi vẫn không sao ngủ được. Hình ảnh Chập Chờn ở sân bóng cứ trở đi trở lại, cái ôm của hai người hay cả những giọt nước mắt cũng hiện về, nó khiến cô có cảm giác vừa đau khổ lại vừa hạnh phúc.

Lầy mở điện thoại, đã hơn mười giờ tối. Đã mấy ngày trôi qua, cô không nhận được gì từ Chập Chờn, anh ta lại tiếp tục lặn mất tăm tích như lần trước. Động thái này chỉ có hai khả năng, một là anh ta quá cao thủ, hai là anh ta đang do dự. Với sự nhạy cảm riêng của một cô gái, Lầy biết thừa anh ta thích mình, nhưng thích đến độ nào, thích ra sao thì cô không rõ mà thôi. Lầy tắt điện thoại đi ngủ, nhưng rồi, cô không sao ngủ được. Cô mặc áo và đi ra ngoài.

Lầy không hiểu tại sao mình lại đến trước công ty của Chập Chờn, dù bên trong còn sáng đèn nhưng cô cứ đứng ngập ngừng mãi.

Cuối cùng, khi Lầy định quay về thì Thôi Chấn Song đi ra, vừa nhìn thấy cô, Thôi Chấn Song đã kéo cửa lòi cô vào.

Chập Chờn đang ăn mì, ngẩng đầu lên nhìn cô, anh ta nửa mừng rỡ, nửa tỏ vẻ lạnh lùng. Siêu Lầy đã vào rồi thì quyết định đành lầy thêm một tí nữa vậy, cô tiến đến chỗ ngồi của Thôi Chấn Song, nhòm vào máy tính của anh ta và coi như Chập Chờn không hề tồn tại. Lầy nói với Thôi Chấn Song.

“Ơ, cậu đang xem phim Hàn Quốc à?”

“À, vâng, tại em chờ sếp lâu quá nên chẳng có việc gì làm, em thấy cô bạn gái của em cứ khen phim này hay nên em xem thử để còn biết đường chém gió.”

“Bạn tôi cũng xem nên tôi đành phải xem theo. Nhưng mà xem bực mình lắm! Yêu đương gì mà yêu cả mấy năm trời chỉ có mỗi hôn trán, cùng lắm là được mỗi cái chạm môi, thế mà cũng gọi là hôn chứ.”

Thôi Chấn Song như được chạm vào mạch cảm xúc, bèn gật gù lên tiếng.

“Chị nói chuẩn, em cũng ức chế lắm, ai đời thanh niên ba mươi tuổi mà yêu đương chưa bằng đứa mười bảy tuổi nữa! Cả phim chỉ có nắm tay với nhìn nhau cười!”

“Chuẩn! Thời nào rồi chứ, tôi chờ mãi mà đến cuối phim bóí mãi không ra một cảnh ‘xôi thịt’ nào! Nếu sợ hở hang thì có thể quay ngang người là được rồi. Tôi là người theo chủ nghĩa xôi thịt, tôi chỉ thích xem phim Mỹ thôi.”

Chập Chờn đang ăn mì thì bị sặc, anh ta ho sặc sụa rồi trợn mắt nhìn Lầy. Lầy biết mình hăng quá nên nhớ miệng, nhưng biết thế nào được, giờ nhớ cũng phải chịu chứ, lời nói ra như mũi tên bắn đi cơ mà. Thôi Chấn Song không thèm đếm xỉa đến biểu cảm của Chập Chờn. Cậu ta đứng dậy, nắm tay Lầy.

“Chị! Chị em mình đúng là một cặp trời sinh! Chị biết hai chị em mình hợp nhau đến thế nào không? Phải mấy chục năm rồi em mới tìm được một người hợp với mình thế này đây.”

Chập Chờn thả bát mì, lao ra đứng cạnh Thôi Chấn Song từ lúc nào, anh giật tay hai người ra.

“Có phải mới gặp lần đầu đầu mà phải bắt tay hả?” “Anh làm gì đấy? Đau tay em đây này!”

Chập Chờn quay sang Siêu Lầy, vẻ khó chịu. “Còn cô nữa, cô là con gái, phải có giới hạn chứ, ba cái chuyện như thế mà cũng thoải mái đứng bàn luận với đàn ông được à? Hơn nữa còn là đàn ông... xa lạ.”

“Nhưng... cậu ấy đâu phải là xa lạ, mà tôi có nói gì quá giới hạn đâu nhỉ?”

“Cái... chuyện... xôi... thịt đó mà không có gì à? Thật là... không thể hiểu nổi!”

Thôi Chấn Song tròn mắt nhìn Chập Chờn tựa hồ không thể tin được.

“Anh làm sao thế? Ghen à?”

“Chắc thế! Anh ấy thấy tôi nắm tay cậu nên ghen đó mà.”

Siêu Lầy để thêm vào. Chập Chờn loay hoay không biết nên làm gì đành tóm lấy tay hai người, đặt cạnh nhau.

“Thôi được rồi, nếu hai người cảm thấy thoải mái thì cứ nắm tay nhau đi hết cuộc đời đi.”

Chập Chờn vùng vằng bỏ vào trong. Thôi Chấn Song và Lầy nhìn theo cùng cười. Thôi Chấn Song giơ ngón tay cái lên nói nhỏ.

“Anh ấy thích chị đấy.”

Siêu Lầy cười, vẫy tay chào Thôi Chấn Hưng. “Tôi về đây!”

“Chị không ở lại à?”

“Không, tôi chỉ vô tình đi qua thôi.”

Siêu Lầy bước ra, cô không gọi taxi như lúc đi mà lặng lẽ đi bộ một mình. Cô nhớ lại vẻ mặt ghen tuông rất trẻ con của Chập Chờn rồi bật cười. Chắc vì vẻ mặt đó mà hôm nay cô cảm thấy rất vui. Cô cứ bước tung tăng trên đường, và lòng tràn ngập những mơ tưởng về một tình yêu đẹp sắp tới của mình.

Một lát sau, Chập Chờn đi ra thì Siêu Lầy đã đi mất, anh có chút hụt hẫng rồi vụt chạy ra cửa. Anh vội vã như thể sau hôm nay không còn được gặp cô nữa. Chập Chờn định vẫy một chiếc taxi, nhưng anh chợt nhìn thấy phía xa, Lầy đang thong thả tản bộ một mình. Chập Chờn vội chạy đến, rồi giữ một khoảng cách nhất định, đủ cho Lầy không nghe thấy tiếng thở gấp gấp của mình.

Anh không có ý định tiến lên để nói chuyện cùng cô, chỉ muốn lặng lẽ nhìn cô từ phía sau và đi theo để biết chắc rằng cô trở về nhà an toàn. Có lẽ Lầy không biết, những ngày qua anh vẫn âm thầm để ý đến cô, đứng nhìn cô từ xa hay thích thú dùng điện thoại quay trộm lại những cảnh cô tung tăng nhảy lên cầu thang để lên nhà. Anh làm thế, để những lúc nhớ cô, anh lại mở ra và ngồi cười một mình như đứa dở hơi.

Lầy bước đi mà không để ý rằng mình đang lạc vào một khu nhà bỏ hoang, cô định quay đầu lại thì có mấy thanh niên từ đâu lao tới, chúng vung dao sáng bóng đòi cướp túi và buông lời cợt nhả với cô. Lầy lùi người lại, Chập Chờn lập tức chạy đến, kéo cô đứng ra phía sau mình. Một tên lao tới định đập anh ngã, nhưng anh nhanh chân hơn, đập văng hắn ra một góc. Ngay sau đó, nhiều tên ở đâu túa ra bao vây lấy hai người. Chập Chờn thấy quá đông, liền đẩy Lầy ra rồi nói nhỏ.

“Chúng đông quá! Chạy thôi!”

Sau câu ấy, Chập Chờn xoay người chạy một mạch, nhưng anh chạy được một quãng mà vẫn không nghe thấy tiếng bước chân bên cạnh liền ngoái đầu trở lại. Lầy vẫn đứng lừng lầy giữa vòng vây của đám cướp kia. Chập Chờn lại lộn về.

Sau đó, cả Chập Chờn và Lầy đều cố một trận sống mái với bọn cướp. Chúng đông, có vũ khí nhưng đánh không nổi hai người học võ. Chập Chờn vừa cố kéo Lầy đi, vừa gọi điện thoại cho cảnh sát. Nhưng Lầy đang hăng máu nên vẫn nhất định lao vào đám đá loạn xạ, khiến Chập Chờn vừa vất vả đỡ đòn, vừa vất vả bảo vệ cô. Mãi đến khi xe cảnh sát tới, bọn cướp chạy tán loạn thì Lầy và Chập Chờn mới đứng lại thở dốc. Chập Chờn kéo Lầy đi, vừa đi vừa mắng mỏ.

“Đã bảo chạy đi còn ở lại làm gì? Cậu mình có võ chắc? Không thấy chúng nó có dao sáng loáng thế à?”

“Phải cho chúng nó một trận chứ!”

“Nhưng nhớ em bị gì đó thì tôi phải làm sao?” Siêu Lầy dừng lại mỉm cười vui sướng.

“Em và tôi sao? Nghe hay phết!” “Thôi, bỏ đi!”

Chập Chờn thả tay Siêu Lầy ra, đi trước. Nhưng lúc này, Lầy mới phát hiện ra mình bị thương ở lưng, tên nào đó đã để lại một vết dao ngang lưng Lầy, phía dưới vai, khiến áo cô rách một mảng. Lầy sờ lên lưng mình và thấy có gì đó ươn ướt. Lầy nhăn mặt. Chập Chờn hốt hoảng quay lại. Khi phát hiện ra Lầy bị thương, anh ta cuống cả lên, định xoay người Lầy lại xem vết thương nhưng Lầy không cho.

Vết thương thực ra không sâu đến nỗi phải khâu, nhưng nó đủ làm lưng cô có một vết xước dài rỉ máu. Quan trọng hơn, đúng ở vị trí đó, có một vết sẹo dài mà cả đời này, Lầy không muốn ai nhìn thấy. Cô vội vàng vẫy một chiếc taxi rồi bước lên như chạy trốn. Nhưng Chập Chờn còn nhanh hơn, anh mở cửa bên kia và ngồi vào trước.

Anh giục taxi cho mình đến bệnh viện. Lầy kiên quyết từ chối, nói mình muốn được về nhà.

Chập Chờn quá lo lắng nên nằng nặc kéo lưng của Lầy ra để kiểm tra trong không gian chật chội của taxi. Lầy không thể tránh được, đành để mặc cho Chập Chờn dùng đèn pin từ điện thoại soi vết thương. Chập Chờn nhìn thấy máu rỉ ra rất nhỏ, biết chắc vết thương không quá sâu, nhưng điều khiến anh khựng lại là vết sẹo dài ở ngay gần đó. Dù vết sẹo có vẻ như đã rất cũ nhưng vẫn còn hằn lên như một con rết nhỏ, dài và đỏ ửng. Tự nhiên không hiểu vì sao, anh lại thấy đau xót đến lạnh người. Chập Chờn nhẹ nhàng cởi áo của mình, khoác lên vai Lầy rồi để yên một tay qua vai cô, nhưng anh lại không dám chạm tay vào đôi vai ấy. Anh cố trấn tĩnh mình và nói nhỏ để cô yên tâm.

“Chỉ là một vết xước không sâu lắm, may mà cô mặc áo dày đấy.”
“Tôi biết!”

Lầy biết rằng anh ấy đã nhìn thấy vết sẹo, và nỗi đau đớn do vết thương mới gây ra với cô chẳng là gì so với vết sẹo ấy. Cô lặng lẽ rơi nước mắt rồi gạt vội đi. Cô quay sang nhìn anh.

“Tôi không thể về nhà với bộ dạng này, vì bạn tôi đang có bầu nên dễ xúc động.”

“Vậy chúng ta tìm chỗ nào đó nhé.”

Cô gạt đầu, Chập Chờn dừng lại ở một khách sạn, cả hai đều bối rối. Chập Chờn nói nhỏ.

“Tôi chỉ muốn băng bó vết thương cho cô rồi về ngay.”

Siêu Lầy gạt đầu, cô vào phòng trước còn Chập Chờn vội vã đi mua bông băng y tế. Khi anh quay trở lại, cô vẫn ngồi nguyên một tư thế, mắt hướng ra cửa sổ. Chập Chờn không hỏi gì, anh nhẹ nhàng bỏ chiếc áo khoác của mình trên vai cô xuống, rồi dùng bông thấm thuốc sát trùng vào vết thương. Nhưng đột nhiên anh dừng lại, lúng túng nói với Siêu Lầy.

“Có lẽ... cô phải cởi áo ra... vì vết thương dài quá...”

Siêu Lầy tròn mắt xoay người lại nhìn Chập Chờn. Anh ta quay mặt sang chỗ khác.

“Cô vào toilet quấn khăn tắm cũng được mà.”

Siêu Lầy vẫn ngồi im, Chập Chờn lại càng bối rối, anh ta loay hoay một lúc rồi cố gắng giải thích như thể sợ mình bị đổ oan.

“Tôi... không phải... có ý gì đâu... nhưng vết thương ở sau lưng, cô không thể tự mình làm được.”

“Đợi tôi một lát.”

Siêu Lầy đứng dậy, đi vào toilet trước sự ngỡ ngàng và ngại ngùng của Chập Chờn. Một lúc sau, cô trở ra với một chiếc khăn tắm đã quấn quanh người, chỗ vết thương, cô để hở ra. Và vết sẹo kia lại càng nổi bật, một vết dài gần ngang với vết thương mới.

Chập Chờn chăm chú sát trùng vết thương, nhưng thực ra, anh đang cố ngăn bản thân mình không chạm vào vết sẹo cũ ấy. Trên tấm lưng mịn màng nhỏ xinh của một cô gái lại có một vết sẹo dài như thế, hẳn nó phải khiến cô ấy buồn lắm. Chập Chờn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh có cảm giác để vượt qua và sống chung với vết thương này, với cô ấy chắc không phải là điều dễ dàng. Anh trào lên một cảm giác buồn thương khó tả. Rồi bất giác, anh chạm nhẹ lên vết sẹo, Lầy rùng mình rụt người lại, Chập Chờn cũng rụt tay lại.

“Tôi xin lỗi!”

“Đó là vết sẹo năm mười tám tuổi. Năm đó, tôi vừa có giấy báo vào đại học, tôi về nhà khoe mẹ nhưng mẹ đi vắng, và ông ta nhìn thấy khuôn mặt hớn hở của tôi. Ông ta đánh tôi vì lý do khiến ông ta ngứa mắt như bao lần khác. Lần đó là lần đầu tiên và duy nhất tôi cãi lại. Ông ta đã rút thắt lưng và vụt tới tấp vào lưng tôi. Đó là vết thương sâu nhất, mạnh nhất và không bao giờ mờ đi.”

Chập Chờn lặng người khi nghe cô nói, anh vòng tay qua người cô từ phía sau, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vuốt những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống.

“Sau trận đòn đó, tôi phải một mình đến bệnh viện, vết thương sâu nhất ấy phải khâu nhiều mũi, tôi về nhà nhưng vì quá đau nên không thể giả vờ như không có chuyện gì trước mặt mẹ. Tôi lấy lý do sang nhà bạn chơi vài hôm rồi từ đó không trở về nhà nữa. Có lẽ mẹ tôi nghĩ rằng tôi mãi ăn chơi, bất hiếu.”

“Nhưng sao cô không kể chuyện đó với mẹ?” “Mẹ tôi yêu ông ta và ông ta cũng thế! Ông ta chắc do quá yêu mẹ nên hay ghen với quá khứ của mẹ, mà quá khứ ấy lại hiện diện trong tôi nên chắc ông ta không chịu được.”

“Nhưng mẹ cô không thể sống với một kẻ độc ác như thế được!”

“Không, ông ấy nâng niu mẹ tôi và chỉ đánh tôi khi bà không có ở nhà. Thành thật tôi vẫn ghé về theo dõi cuộc sống của mẹ, tôi thấy mẹ dường như trẻ ra! Tôi không thể vì mình mà để mẹ buồn khổ được.”

Chập Chờn siết chặt vòng tay của mình hơn, cảm giác như Lầy trở nên nhỏ bé, ngoan ngoãn, dễ thương nằm gọn trong tay mình. Anh thì thầm.

“Đó là lý do vì sao em nói em thông cảm cho bố tôi sao?”

Lầy gật đầu. Chập Chờn ôm cô chặt hơn chút nữa, Lầy “á” lên một tiếng vì đau. Chập Chờn hốt hoảng đẩy cô ra.

“Đau lắm sao?” “Cùng tạm tạm.”

Tự nhiên, hai người nhìn nhau đầy ngỡ ngàng, Chập Chờn cố giấu cảm xúc của mình bằng cách cúi xuống dọn dẹp bồng băng nhưng chúng cứ rơi khỏi tay liên tục.

“Anh sao thế? Anh cũng nghiện phim Hàn à?” “Sao cô lại thờ gấp thế? Cô theo chủ nghĩa xôi thịt là chuẩn rồi đấy, tại cô thờ mạnh làm tôi sợ...”

“Cái gì? Anh mới là người thờ gấp đấy, tôi nhịn thờ từ lâu rồi!”

Chập Chờn thật không còn cách gì để giải quyết cái cảm giác vô cùng... nóng bỏng trong lòng. Anh ta đi vào toilet, xả nước để hát hết lên mặt mình. Mà cũng chẳng hiểu sao mặt mình lại nóng ran như thế nữa, mình là đàn ông chứ có phải thiếu nữ đâu cơ chứ!

Anh ta loay hoay một hồi trong toilet, khi quay ra đã thấy Lầy mặc áo trở lại. Nhưng áo cô đã bị rách một mảng to phía sau, nên Lầy trùm thêm cái chăn ngồi trên giường. Chập Chờn đi ra, cố làm ra vẻ tự nhiên nhất, khoác cái áo của mình lên rồi nói.

“Cô ngủ đi, tôi về đây!”

“Kể ra cách xưng hô của anh cũng tùy tiện phết! Lúc thì tôi và em, lúc cô và tôi, thế đến lúc nào thì anh gọi là anh em hay vợ chồng nhỉ?”

“Ngủ đi! Nói nhảm nhiều quá vết thương nó tự rách to ra đấy.”

Siêu Lầy bật cười khanh khách. Khổ quá, Chập Chờn đã đủ rồi bời lên rồi, giờ cô ta lại vật ra cười nữa khiến anh không biết mình phải làm gì cho... đỡ xấu hổ. Anh ta lật đật đi ra mở cửa, Lầy gọi với theo.

“Đi đâu đấy? Anh không thấy áo tôi rách rồi à? Anh phải để áo của anh lại, mai tôi còn có cái mà khoác ra đường chứ!”

Chập Chờn như một cái máy, cởi áo khoác của mình ra, vớt lên ghế rồi lại định đi, Lầy gọi giật lại.

“Ờ, lại đi đâu đấy? Anh bỏ một cô gái chân yếu tay mềm bị thương ở đây mà về được à? Lương tâm không cắn rứt sao?”

“Cô mà chân yếu tay mềm à? Xì!”

“Chứ còn gì nữa! Không tin thì... sờ thử xem.” “Này, sao trong đầu cô lúc nào cũng một là ăn hai là mấy cái thứ đen tối thế nhỉ?”

“Đâu có, tôi nói trong sáng mà tự anh nghĩ đen tối đấy chứ!”

“Thôi, ngủ đi, cô không thấy đau à?”

Chập Chờn loanh quanh rồi ngồi xuống ghế, anh ta lôi chiếc áo của mình lên đùi, vuốt lên vuốt xuống, gỡ đi gỡ lại vài sợi chỉ. Tất cả những cử chỉ ấy không qua được mắt Lầy.

“Anh làm gì với cái áo thế?” “À, tôi đang... tiễn biệt nó.”

“Sao phải tiễn biệt? Nó vẫn ở đó đấy thôi!”

“Tôi chợt nhớ ra những gì tôi cho cô mượn đều một đi không trở lại, trong lần gặp đầu tiên tôi cho cô mượn áo vì lúc đó cô chỉ mặc mỗi cái váy ngủ, sau đó cái áo của tôi đi đâu mất rồi? Cô không hề mang trả nó.”

“À, cái áo ấy hả? Tôi làm giẻ lau rồi, vì nghĩ sẽ không gặp lại.”

“Cái gì? Giẻ lau á? Đồ... vô ơn...! Thế còn đôi giày của tôi? Hôm trước cô xỏ về rồi không mang trả là sao? Đừng nói cô ném vào thùng rác rồi nhé!”

“A, đôi giày à? Tôi để ở nhà, thỉnh thoảng mang ra ngắm thôi.”

“Thế còn được! Tôi tự nhiên lo lắng cho số phận cái áo này quá!”

“Anh lo cho cái thân anh ấy, anh mà để tôi bắt được thì không bao giờ có đường quay về đâu.”

Chập Chờn bật dậy, trùm chần lên người Lầy rồi đẩy cô xuống giường, anh dùng tay mình siết mạnh vai cô, ghé sát mặt mình vào mặt cô, nói gần từng tiếng.

“Ngủ đi không cô chết với tôi đấy!”

Lầy nhờn nhờn vậy thôi, chứ đến cái đoạn này cũng thấy... hoảng!
Cô vội vàng trùm chăn xoay người lại, Chập Chờn rời khỏi giường,
đứng dậy đi tìm nước uống. Một lúc sau, mọi thứ đã yên tĩnh, Lầy
mới thò đầu ra, nói nhỏ.

“Tôi ngủ đây, nhưng tôi phải nằm sấp vì vết thương đau quá”

“Ừ.”

Chập Chờn đáp lại cộc lốc, anh ta ngồi im trên ghế, giả vờ lôi điện
thoại ra nghịch. Anh ta cứ vuốt màn hình bên nọ sang bên kia mãi
cho đến khi nghe thấy tiếng thở nhẹ nhẹ đều đều của Lầy.

Chập Chờn nhẹ nhàng tiến đến, quỳ xuống bên giường, lật chăn
của Lầy ra. Mái tóc ngang vai đã che lấp mắt cả khuôn mặt cô, cô
nằm sấp nên nửa bên kia cũng bị giấu dưới gối. Chập Chờn nhẹ
nhàng vén tóc lên, mỉm cười ngắm gương mặt cô đang say ngủ.
Anh thì thầm một mình.

“Những năm qua, khi chỉ có một mình với những vết thương cả thể
xác lẫn tinh thần như thế, em có được một đêm nào ngủ ngon
không? Em đã cô đơn và sợ hãi lắm đúng không? Ước gì tôi có thể
che chở cho em, ước gì tôi có thể cùng em sống cuộc đời mà chúng
ta muốn. Nhưng tôi còn không thể che chở nổi cho bản thân mình
thì tôi làm được gì cho em đây? Tôi không có quyền kéo em đi cùng
nỗi buồn của mình được, em biết chứ?”

Chập Chờn đứng dậy, đi ra phía cửa sổ, anh khoanh tay đứng nhìn
ra ngoài, không nghĩ rằng nước mắt mình đột nhiên rơi xuống.
Nhiều năm qua, anh chưa từng khóc, kể cả lúc thất vọng kiệt cùng
hay khi rơi xuống hố sâu của sự cô độc kiệt cùng, anh vẫn gan lì
đứng đó, vẫn tự nhủ rằng mọi thứ rồi sẽ qua. Nhưng rồi, vết thương
trên lưng cô gái ấy, gương mặt nhẹ nhàng khi ngủ của cô gái ấy,
câu chuyện buồn rầu được kể bằng một thứ giọng dửng dưng của
cô gái ấy, và cả suy nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại cô gái ấy
nữa, khiến nước mắt anh tự nhiên rơi.

Trước khi biết về quá khứ của cô, anh đã thích cô rồi. Sau khi biết, anh không chỉ thích mà còn thương cô gấp bội. Anh chên vênh giữa cảm xúc mãnh liệt của tình yêu và nghĩa vụ mà cả đời anh nghĩ mình phải trả. Anh không biết phải bắt đầu từ đâu hay sẽ làm thế nào, vì đúng như lời Măng Non nói, anh chưa từng sống, hay nói rõ ràng hơn, anh đã quên cuộc sống của bản thân mình và lao vào tìm kiếm một sự vô nghĩa khác. Anh không có gì, không có bạn bè, không có kỷ niệm của tuổi trẻ, không có những cảm xúc của tuổi trẻ tươi đẹp. Hành trang cuộc đời anh chẳng có gì ngoài những hành trình tìm kiếm trong vô vọng một người có thể không bao giờ trở về nữa. Anh đã quên mất mọi thứ của mình, ước mơ của mình, tương lai của mình, cảm xúc của mình. Anh từng nghĩ sẽ gác chúng lại, bao giờ tìm được bố thì sẽ tiếp tục. Nhưng, thời gian cứ đằng đằng trôi, sự vô vọng cũng dài thêm đằng đằng, cho đến khi gặp được người khơi dậy ngọn lửa trong trái tim nguội lạnh của mình thì Chập Chờn mới thấy tiếc nuối những tháng ngày đã qua.

Anh quay lại giường, nơi cô gái của mình vẫn còn say ngủ, anh lướt nhẹ một nụ hôn lên môi cô, vuốt tóc cô rồi nói nhỏ.

“Em nói em thích tôi là đùa hay thật thế? Lúc nào em cũng như như đùa khiến tôi hoang mang lắm! Nhưng, dù có là đùa hay thật thì hãy đợi tôi nhé, tôi cần sắp xếp lại cuộc đời mình thật tốt trước khi đón em bước vào.”

Anh ghé lưng, nhẹ nhàng nằm xuống dưới chân cô, dù khoảng trống phía chân giường rất bé nhưng Chập Chờn lại thấy dễ chịu, anh ngủ quên lúc nào không hay biết.

Khi tỉnh dậy, nắng đã xuyên qua rèm cửa khiến Chập Chờn thấy chói mắt, anh ngẩng đầu lên nhìn Lầy, nhưng chỉ còn lại chiếc chăn trống trơn. Chập Chờn hốt hoảng bật dậy, chạy vào toilet nhưng trong đó không có ai. Anh nhìn chiếc ghế nơi hôm qua anh vắt áo lên đó, chỉ còn lại chiếc ghế chơ vơ ở đó. Vậy là cô ấy đã ngủ dậy và đi mất rồi. Chập Chờn tìm điện thoại định gọi điện thì thấy có tin nhắn của Lầy gửi đến từ lúc nào: *“Tôi mượn áo của anh nhé, lúc nào thấy cần hãy tìm tôi đòi lại áo. Tôi hứa sẽ không dùng nó làm giẻ lau nữa!”*

Chập Chờn buông điện thoại xuống, dù không được gặp Lầy, nhưng anh rời khỏi khách sạn với tâm trạng nhẹ nhõm vô cùng.

Có lẽ Chập Chờn không biết rằng, những lời anh nói đêm ấy, cô đều nghe hết.

Chương 15

S

iêu Lầy trở về với cuộc sống và công việc quen thuộc, chỉ khác là cô không còn nhằng nhặng bám theo Chập Chờn nữa. Thậm chí, dù có nhớ cỡ nào, cô cũng không hề gọi điện. Cả hai không ai liên lạc với ai, dù vậy, vẫn nắm rõ tình hình của nhau thông qua Thôi Chấn Song và vị trưởng phòng của Lầy.

Điện Giật đã được Lão Rùa đến đón trong nước mắt và những lời đường mật tỉ tê. Sau thời gian xa nhau, cả hai đã hiểu rõ hơn tình cảm của mình và biết tôn trọng sự riêng tư của nhau hơn. Điện Giật sau một hồi làm mình làm mẩy thì cũng cuốn gói trở về với chồng như thể “chưa từng có cuộc chia ly”. Tình yêu đôi khi chẳng thể lý giải nổi, biết rõ tật xấu của nhau mà vẫn lao vào yêu cho bằng được, yêu rồi thì kêu ca là phải chịu đựng này nọ, không thể sống tiếp. Nhưng đến khi xa nhau lại lặn xả vào đòi yêu lại từ đầu. Thế nên, xa nhau không phải lúc nào cũng tệ, có xa thì mới biết lúc gần nhau sẽ cần ở nhau điều gì. Ở gần nhau nhiều lại giống như một thói quen, không thấy thì nhớ nhưng thấy thì lại... cảm thấy chẳng biết mình muốn gì. Tóm lại, mỗi người có một cách yêu khác nhau, miễn sao làm cho người mình yêu cảm thấy hạnh phúc là được.

Còn Siêu Nai, kể từ ngày đi làm trở lại, cô không còn đi muộn nữa. Thậm chí, ai mà ngờ được rằng có những hôm cô còn đến sớm nhất công ty cơ. Không ai trong công ty là không choáng váng với sự thay đổi diệu kỳ của cô. Chỉ có duy nhất một người, âm thầm tự cao tự đại rằng chính nhờ mình mà Nai đã thay đổi vượt bậc, đó chính là Lợn Tiết Kiệm. Anh ta lại còn tỏ ra thích thú khi thấy Nai lúc nào cũng diện đúng đôi giày bệt mà mình nói rằng cô ấy đi rất hợp.

Vào giờ nghỉ trưa, Nai nhận được tin nhắn từ sếp: “Lên sân thượng gặp tôi”. Dù hậm hực vì kiểu ăn nói trống không nhưng Nai vẫn không thể ngăn mình không làm theo. Vừa lên đến nơi, Lợn Tiết

Kiệm đã chìa ra một gói quà. Siêu Nai đang ngỡ ngác thì anh ta bảo.

“Bóc đi!”

Siêu Nai mở hộp quà ra, một đôi giày cao gót đẹp phát ngất lên được, Siêu Nai không thể kiềm chế mà hét lên.

“Đẹp quá!”

Lợn Tiết Kiệm thể hiện sự vui sướng không hề che giấu khi thấy Siêu Nai hứng thú như thế. Nhưng rồi, Nai chợt chùng xuống.

“Xỏ đôi giày ni đi làm kiểu chi cũng bị muộn giờ! Nhưng mà đẹp quá, chừ mần răng chừ...”

“Ai nói là được xỏ nó đi làm hả? Đi làm phải đi giày bệt nghe chưa? Còn nữa, đi làm cũng không được tô son đậm, không váy quá ngắn, không cười cợt linh tinh.”

“Công ty vừa mới ra luật mới à? Rửa thà ở nhà cho rồi!”

“Không phải công ty, mà là tôi! Cô chỉ được phép xỏ giày này khi đi hẹn hò với tôi thôi đấy!”

“Cái chi rửa? Anh đã tỏ tình khi mô mà nói như kiểu tôi nhận lời rồi rửa!”

“Cô nhận giày coi như là nhận lời rồi!”

Lợn Tiết Kiệm bỏ đi, Siêu Nai nhìn đôi giày mê mẩn, anh ta đột nhiên quay lại.

“Hết giờ thì đợi nhau cùng về!”

Anh ta nói xong thì lượn mắt, Siêu Nai vẫn chưa hết lâng lâng vì tất cả đều diễn ra quá nhanh. Cả mấy năm chạy loanh quanh đi tìm giai đẹp thì chẳng có giai nào để ý đến, giờ thì không cần mời cũng có người đến. Kể cũng lạ thật, có lẽ người ta nói cũng đúng, lựa chọn

đúng mà xuất hiện sai thời điểm thì chẳng ra sao, quan trọng là phải đúng lúc, đúng thời điểm cơ.

Một buổi tối muộn, Măng Non đến tìm Siêu Lầy khiến Lầy ngạc nhiên, cô cứ tưởng cậu đã đi mà không thèm chào mình. Măng Non bảo tuy bây giờ đến chào, nhưng cậu vẫn ở Việt Nam trong vài tuần nữa, vì muốn giúp Nam Mỹ “làm lại cuộc đời”. Măng Non kể rằng anh cậu đang vẽ trở lại, vì trước đây anh học ngành kiến trúc và thích vẽ. Anh ấy vẫn làm thám tử rồi còn đi học thêm gì đó, nói chung là trở thành một con người vui vẻ và bận rộn. Siêu Lầy gật đầu, chỉ cần anh ấy vui vẻ thì cô cũng thấy vui lây.

Măng Non nhìn thẳng vào mắt Lầy, dường như cậu có điều quan trọng hơn muốn nói. Lầy nhìn ra điều đó nên hỏi.

“Có chuyện gì nữa đúng không?”

“Có chuyện này, tôi nghĩ chị chưa biết!” “Chuyện gì vậy? Tôi còn chưa biết nhiều chuyện lắm!”

“Anh Nam Mỹ và tôi thực ra là hai anh em cùng cha khác mẹ! Mẹ tôi không phải mẹ ruột của anh ấy, anh ấy mất mẹ từ lúc lọt lòng, và mẹ tôi đã chăm sóc anh ấy như con trai ruột của mình.”

Siêu Lầy dù có biết chuyện quá khứ của Chập Chờn thì cũng chưa từng nghĩ đến chuyện như thế. Giờ cô đã hiểu vì sao anh vừa muốn lại gần nhưng cũng vừa muốn tránh xa cô. Cô cũng hiểu vì sao anh nhất mực bỏ mặc thanh xuân trôi qua chỉ vì công sức, thời gian vào cuộc tìm kiếm không có hồi kết. Anh ấy đã cô đơn trên con đường ấy biết nhường nào.

“Vì thế, lúc nào anh ấy cũng cảm giác như mắc nợ mẹ, anh ấy nghĩ khi bố bỏ đi, đáng lẽ mẹ không có trách nhiệm nuôi một đứa con không phải của mình, nhưng mẹ không bao giờ làm thế, mẹ coi anh và tôi như nhau. Anh ấy luôn nghĩ đến lời hứa sẽ tìm được bố về cho tôi, và giải đáp nỗi lòng nặng trĩu cho mẹ.”

“Tôi hiểu rồi!”

“Anh ấy luôn cố gắng tự lập để mẹ yên tâm, nhưng mẹ tôi không bao giờ thôi lo lắng cho anh ấy! Lần này trở về, tôi muốn anh ấy khép lại mọi thứ để sống cuộc sống của riêng mình. Tôi tưởng tôi thất bại rồi, nhưng nhờ chị, có lẽ nó sắp thành công.”

Siêu Lầy mỉm cười, gạt đầu. Măng Non và cô chia tay nhau trong im lặng, họ chỉ chào nhau bằng một cái vẫy tay và nụ cười quen thuộc. Cô nghĩ về Chập Chờn, chẳng có ai sắp xếp cuộc đời của anh ấy tốt hơn chính bản thân anh ấy cả. Sau đêm chia tay ở khách sạn, Siêu Lầy không còn mơ tưởng đến ngày hai người có thể nắm tay nhau đi nốt những quãng đường dài rộng phía trước nữa. Cô chỉ mong anh có thể bỏ lại mọi thứ phía sau để tự sống cuộc sống của mình dù chỉ một thời gian ngắn thôi cũng được. Và bản thân cô, cũng mong rằng mình sẽ vượt qua, vứt bỏ được những vết thương từ thuở thơ bé để sống mà chẳng cần che giấu gì. Họ có thể lại gặp nhau, cũng có thể không gặp nhau nữa. Nhưng dù thế nào thì những khoảnh khắc bên nhau cũng là những gì đau đớn nhất, hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất mà họ từng có được.

Tối hôm đó, cô lặng lẽ đứng bên ngoài ngôi nhà cũ, nơi có người mẹ yêu quý của mình đang ở. Nhiều năm rồi, ngôi nhà vẫn không thay đổi, nhà cấp bốn nhỏ nhắn nhưng có một khoảng sân rộng, điện trong nhà vẫn sáng. Cô tiến đến gần hơn, nơi có khung cửa sổ mà mẹ hay ngồi thêu khăn. Cô xúc động tràn sóng mũi khi thấy bóng dáng quen thuộc của bà đang ngồi đó, trong ánh đèn mờ ảo mà chiếc rèm cửa che khuất. Nỗi khát khao muốn được sà vào lòng mẹ, muốn được khóc, được ôm, được sờ lên đôi má đầy nếp nhăn của mẹ lại dâng lên, khiến cô như tắt thở. Cô không kiềm chế được mình, đã nấc lên khiến điện trong nhà bật sáng. Lầy bỏ chạy, cô chạy mãi miết cho đến khi cảm giác như chân mình khụy xuống. Cô quỳ xuống bên vệ đường và khóc. Một bóng đen đứng nhìn cô từ phía xa và tiếp tục im lìm theo cô về đến tận nhà, đứng ngắm cô bước lên cầu thang rồi tự nói một mình.

“Hôm nay chắc mệt quá! Không nhảy tung tăng nữa rồi! Chán thật!”

Những năm trước, Lầy vẫn trở về nhà theo cách như thế, chỉ để nhìn mẹ một lúc rồi đi. Chỉ để khóc một chút cho đỡ nhớ, đỡ cảm

thấy đơn độc rồi ngày hôm sau lại mạnh mẽ, vui vẻ bước tiếp. Nhiều năm qua, hình bóng mẹ ngồi bên cửa sổ là thứ duy nhất níu giữ được tâm hồn cô, níu giữ ký ức đẹp đẽ trong cô. Cô ước có một ngày, mình thật dũng cảm gạt bỏ mọi thứ và chạy về bên mẹ. Nhưng mỗi ngày qua đi, cô lại cảm thấy lòng mình chùng xuống một ít. Cô chưa từng vượt qua tổn thương như trước đây cô vẫn nghĩ, cô đã tránh nó, giấu nó đi chứ chưa một lần đối diện. Giá như, cô có dũng khí đó! Giá như... Ôi, nhưng giá như không bao giờ là sự thật!

Cũng đêm hôm đó, Chập Chờn trở về nhà rất muộn và biểu hiện trên khuôn mặt có vẻ không vui. Măng Non nhìn theo, lắc đầu.

“Anh lại bị đánh à?”

“Không! Đạo này anh gần như bỏ nghề thám tử rồi!”

“Vậy sao hôm nào anh cũng đi khỏi nhà thế? Đi tán gái à?”

“Đào đâu ra! Mà chú đạo này cũng không thấy đi tán gái gì nữa nhỉ?”

“Ôi, cô gái của em thì đã thích người khác rồi, tán làm gì cho mất công.”

“Ừ!”

Chập Chờn có vẻ hơi ngại khi nói về chuyện đó. Măng Non thấy vậy liền bĩu môi.

“Này, anh không đến tìm chị ấy à? Thích thì nói là thích, việc gì phải loanh quanh thế cho mệt tim. Hay anh nhường em đây? Đừng thế nhé, em không phải kiểu người thích nhường hay nhận được nhường đâu, chị ấy mà thích em thì em vọt lâu rồi.”

“Nói như thể hiểu biết lắm ấy nhỉ! Từ bé đến giờ chúng ta đã nhường nhau bao giờ đâu.”

“Vậy sao anh không đi tìm chị Siêu Lày đó! Chị ấy thích anh lắm đấy.”

“Sao chú biết chứ?”

“Chị ấy nói với em là thích anh mà! Nói từ lâu rồi!” “Cái gì? Đến cả em mà cô ấy cũng kể à? Trời ơi! Anh đến chết mất! Cô ấy nói chuyện đó cho cả trưởng phòng của công ty cô ấy biết, rồi mấy cô nhân viên ở đó, còn cả Thôi Chấn Song nữa, bây giờ lại đến cả em!”

“Có gì sai à? Chị ấy còn bảo em là chưa có thời gian để kể với thằng trông xe và anh chị bán bún riêu đầu ngõ cơ.”

“Hả? Chết luôn đây! Anh nghĩ đời sống riêng tư của anh đang bị xâm phạm nghiêm trọng rồi!”

Măng Non cười lẩn lóc ra ghế, Chập Chờn mặt ìu xiu.

“Giải quyết ca này thế nào đây? Không lẽ mua keo dính đến dán mồm lại?”

“Thôi đi ông, chờ được ông thì người khác cưa mất rồi!”

Chập Chờn thở dài.

“Cũng lo lắm, nhưng anh còn một số việc chưa làm”

“Bỏ đi, yêu là phải bắt cháp! Đừng do dự! Nếu yêu mà cứ do dự thì kiểu gì sau này anh cũng hối hận vì điều đó đấy! Mà này, anh đừng nghĩ gì về em cả, em chẳng buồn hay tổn thương gì đâu, thậm chí còn tự hào cơ.”

“Tự hào vì cái gì cơ? Không tán được gái mà vẫn tự hào được à?”

“Anh thì hơn đấy! Để gái tán thì đáng mặt đàn ông à?”

Chập Chờn ném cái gối sofa vào mặt Măng Non, cậu ta cầm nó ném lại. Sau một hồi ném nhau, Măng Non quyết định đình chiến và tuyên bố.

“Anh có biết em tự hào về điều gì không? Trong mấy bộ phim tình cảm ấy, nam phụ luôn là người đẹp trai, tài giỏi, sáng chói nhất! Một người như thế, ý là như em đây, nếu chỉ thuộc về một cô nữ chính thôi thì quá là phí phạm. Thế nên, người đẹp như em, tài như em, thông minh như em phải là người đàn ông thuộc về tất cả những chị em xinh đẹp cô đơn còn lại! Đòi em thật có số hưởng anh ạ.”

“Làm ơn, đi nối ngay cái dây thần kinh khiếm tổn vào não đi.”

Cả hai cùng cười sảng khoái. Cuối cùng, kết thúc buổi nói chuyện, hai anh em khoác vai nhau đi ăn đêm.

Mãng Non cảm thấy yên lòng khi anh trai cười và nói nhiều hơn ngày xưa. Cậu nghĩ mình không còn việc gì ở đây nữa, mình có thể bay về bên kia và phần khởi kể chuyện này cho mẹ được rồi!

Mấy ngày sau, Chập Chờn ngần ngại đứng trước nhà mẹ Lầy, anh sợ sự xuất hiện của mình có phần hơi đường đột, sẽ gây hoang mang cho bà ấy.

Nhưng suốt nhiều ngày theo dõi, anh phát hiện ra bà ấy không hạnh phúc như Lầy tưởng. Người đàn ông kia thường nhiếc móc, sỉ vả bà và thậm chí đã đánh bà. Chập Chờn cảm thấy cần phải kết thúc chuyện này sớm hơn, trước khi mọi việc đi quá xa. Nhưng anh chỉ muốn gặp một mình bà ấy, trong khi người đàn ông kia vẫn ở trong nhà.

Chập Chờn chưa kịp nghĩ xong thì đã nghe thấy tiếng “xoảng” và tiếng la hét của người đàn ông kia. Anh hoảng hốt định chạy vào, nhưng căn nhà khóa cổng. Chập Chờn vội trèo lên tường, bên trong nhà vẫn có tiếng đổ vỡ, tiếng khóc phát ra. Chập Chờn nhảy xuống khoảng sân, chạy vụt vào trong nhà. Người đàn ông kia đang cầm dây lưng định vụt xuống vai bà ấy. Chập Chờn lao đến, đập hấn ra trước khi chiếc thắt lưng da quất xuống.

Cả mẹ Lầy lẫn gã kia đều kinh ngạc nhìn Chập Chờn. Hấn gầm lên trong cơn điên.

“Mày là ai? Thằng kia! Đồ chó, sao mày dám vào nhà tao?”

Hắn tóm lấy mảnh kim loại định lao tới, nhưng Chập Chờn chỉ cần gạt tay một cái là hắn đã ngã ra nhà. Anh đỡ người phụ nữ tội nghiệp ấy dậy, tóc bà rối bời, dường như trước đó đã bị hắn tóm lấy mà kéo, một nắm tóc rơi xuống sàn. Bà ấy ngẩng đầu lên hỏi.

“Cậu là ai? Cậu đi đi, đừng dây vào hắn.”

“Cô có thể đi cùng cháu không? Cháu là... bạn trai của con gái cô!”

Người phụ nữ thẳng thốt nhìn anh, tóm lấy tay anh. “Cháu nói thật chứ! Cái Lê đâu? Nó đâu rồi?” “Cháu sẽ dẫn cô đến chỗ cô ấy! Cô đừng sống như thế này nữa, cô ấy đã tưởng cô sống hạnh phúc nên không dám về...”

Người đàn ông kia nghe nhắc đến tên Lê thì thêm một lần nữa bật dậy.

“Nó đâu, mày đưa nó về đây, đồ bất hiếu, tao đã nuôi nó đến trưởng thành, nó đủ lông đủ cánh thì bay đi luôn! Nó vô ơn giống thằng bố nó, tao nuôi vợ nó, tao nuôi con nó mà nó không thèm cảm ơn, lại suốt ngày ngồi trên bàn thờ cười cợt tao.”

“Ông im đi! Ông điên rồi!”

Mắt hắn long lên sòng sọc khi nghe thấy tiếng hét của vợ. Hắn định xông vào thêm lần nữa, nhưng lại bị Chập Chờn đẩy ra. Anh kéo tay bà ấy.

“Đi thôi, cháu sẽ giúp cô.”

Mẹ Lầy gạt đầu, dựa vào vai Chập Chờn để đi ra. Gã đàn ông kia vội thả mảnh kim loại xuống, chạy theo gọi.

“Bà đi đâu, bà không được đi! Tôi chỉ yêu mình bà thôi, chỉ yêu mình bà thôi!”

“Ông không yêu ai cả, ông chỉ yêu bản thân ông thôi! Ông đã hành hạ con tôi đến nỗi nó phải bỏ nhà đi mà không dám nói gì với tôi. Rồi khi nó không còn ở đây để ông trút cơn ghen tuông vô cớ thì ông lại dồn hết vào tôi! Ông yêu tôi thế à? Tôi ở lại đây vì sợ đến khi con gái tôi muốn quay về tìm mà không thấy tôi, chứ nhiều năm qua, ông không còn là người nữa.”

Ông ta khựng lại, Chập Chờn mở cửa để mẹ Lầy đi trước, anh quay lại nhìn hấn ta, trông hấn thật thảm hại. Nhưng bất chấp sự thảm hại đó, anh nghĩ đến vết thương sâu hoắm trong tâm hồn của Lầy, vết thương kéo dài cả tuổi thơ mà Lầy phải gánh chịu, vết thương dài ở lưng và vết thương dài mãi trong lòng, làm sao mà lành được! Chỉ nghĩ đến đó thôi, Chập Chờn đã muốn lao đến, muốn khiến ông ta phải chịu một vết thương còn đau hơn thế ngàn lần. Nhưng rồi, Chập Chờn nhìn lại, ông ta trông chẳng giống con người bình thường tí nào, ông ta cứ như con thú ích kỷ và độc đoán. Giờ này, ông ta phát hiện ra mình không còn ai ở bên, mới hoảng loạn kêu lên.

“Tôi sẽ thay đổi, bà tha thứ cho tôi!”

“Tôi nghe câu đó mỗi ngày đến quen luôn rồi!”

Tiếng mẹ Lầy vọng từ ngoài vào. Chập Chờn định quay ra, nhưng rồi chợt ngoái đầu lại nói trong sự tức giận đang cố kìm nén.

“Gây tổn thương về cả tinh thần lẫn thể xác cho người khác là tội lỗi, nhưng tước đoạt tuổi thơ, gây tổn hại cho tâm hồn của một đứa trẻ còn là tội ác gấp ngàn lần, tội ác ấy không đáng được tha thứ đâu! Tôi tiếc là không thể đánh ông một trận cho hả dạ được!”

Chập Chờn quay ra, anh dìu mẹ Lầy lên một chiếc taxi. Bà vẫn chưa hết hoảng hốt, nhưng nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại, sửa sang quần áo, đầu tóc như chưa từng có gì xảy ra. Bà hỏi anh.

“Cô vẫn luôn tin là nó sống tốt! Và cô cũng biết nó sẽ theo dõi cô, nên cô cố gắng như mình đang hạnh phúc để nó yên tâm.”

“Vâng, cô ấy sống tốt lắm ạ.”

“Nó thật may vì có một người bạn trai như cháu, cô có để ý thấy cháu hay loay hoay cạnh nhà cô.”

“Ôi thế ạ, thế thì nghiệp vụ của cháu hơi tệ rồi!” “Không phải, mà do cô cố tình để ý, cô vẫn chờ nó về, trông cô thế nào? Cô không muốn nó lo lắng đâu.”

“Cô đẹp lắm ạ! Giống như Lê ấy! Nhưng cô có vẻ hiền hơn!”

Mẹ Lầy bật cười, vỗ vai Chập Chờn.

“Thực ra, hôm trước cô có nhìn thấy nó, cô cố tình ngồi bên cửa sổ đấy! Cô cũng định hôm nay sẽ ra khỏi ngôi nhà đó, thế nên, ông ta mới đánh cô.”

“Cô có sao không ạ?”

“Không! Cảm ơn cháu nhé, nó có bạn trai thế này thì cô yên tâm lắm.”

“Dạ không, thực ra lúc này cháu nhận vợ, là bạn trai chưa chính thức ạ.”

Mẹ cô cười rất tươi, dù trong tay bà đang nắm chặt một nắm tóc vừa vuốt xuống từ trên đầu. Nhiều khi, con người ta không ngừng yêu thương nhau rồi lại không ngừng tổn thương nhau và cũng không ngừng im lặng nhẫn nhịn chỉ bởi nghĩ cho nhau. Nhưng cuộc đời này, không có hạnh phúc nào không phải trả giá, không có thành công nào mà không phải đi qua những tổn thất, khó khăn. Chúng ta chỉ hơn nhau ở chỗ, đi đến đoạn nào của cuộc đời và đánh đổi những gì để thấy được niềm vui mà thôi.

Có tiếng gõ cửa, Siêu Lầy chợt dạ vì không hiểu sao lại có người đến vào đêm muộn như thế. Cô hé nhẹ cửa ra để nhìn, và kinh ngạc khi thấy mẹ mình đứng đó. Cô kéo cửa ra, bất chấp điều gì

đang đón đợi, cô ôm chầm lấy mẹ mình mà khóc. Hai mẹ con ôm nhau khóc rất lâu rồi mới vào bên trong. Lầy ngạc nhiên.

“Sao mẹ lại tìm được đến đây thế? Con nhớ mẹ lắm! Sao bây giờ trông mẹ già đi thế này?”

Lầy vừa nói vừa vuốt tóc mẹ, nước mắt tuôn rơi. Mẹ Lầy lau nước mắt cho cô.

“Bạn trai của con đưa mẹ đến, cậu ấy chắc vẫn còn ở ngoài kia.”

Lầy vụt chạy ra, nhưng không còn ai ở đó. Cô vội vã quay vào, niềm vui được gặp mẹ đã lấn át mọi băn khoăn của cô. Đêm ấy, hai mẹ con thức trắng để nói với nhau những gì hơn mười năm qua chưa được nói. Đó là đêm nhiều nước mắt nhất và cũng là đêm hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.

Cuộc sống vốn muôn màu hơn những gì con người ta tưởng, ta chỉ biết đến cuộc đời của ta, và loay hoay với nó cho đến khi trở về với cát bụi. Nhưng ngoài kia, còn nhiều cuộc đời khác, còn nhiều sự chia xa khác mà không ai giống ai. Cuộc sống không giống như những câu chuyện cổ tích, kết thúc nào cũng có hậu. Có nhiều người đi hết đời vẫn không tìm thấy hạnh phúc, có những người không tìm được lối thoát nào cho đến khi nhắm mắt xuôi tay. Và trên đời, còn nhiều cuộc chia xa không hẹn ngày trở lại như bố con nhà Chập Chờn, còn nhiều bí mật không bao giờ được bật mí, còn nhiều cái kết không thể nào trọn vẹn, còn nhiều nỗi đau vẫn âm ỉ chìm sâu vào vô vọng, và còn nhiều điều chúng ta không thể nào lý giải nổi.

Sau một đêm ngủ dậy, Siêu Lầy hốt hoảng khi nghĩ rằng đêm qua có thể mình đã mơ, cho đến khi chạm vào tay mẹ đang ngủ bên cạnh, cô mới biết rằng đó là sự thật. Cô ngồi ngắm mẹ rất lâu rồi mới nhẹ nhàng dậy nấu bữa sáng, hạnh phúc ngồi chờ mẹ dậy. Sau nhiều năm, bây giờ hai mẹ con cô mới có một mái nhà đúng nghĩa! Dù là nhà đi thuê, dù còn chật chội nhưng có hề gì, chỉ cần được ở bên mẹ thì bất cứ đâu cũng là nhà.

Chập Chờn vừa tiễn Măng Non ra sân bay, anh quay về nhà và bắt đầu thay quần áo. Hôm nay, anh muốn mình trông phải “tử tế” hơn so với ngày thường. Anh đứng ngắm mình trong gương rồi hạ quyết tâm như thể sắp đi vào một cuộc chiến lớn.

Siêu Lầy sau khi trang điểm đẹp đẽ trong sự khen ngợi không hề che giấu của mẹ thì cũng tung tăng bước ra khỏi nhà. Cô nghĩ, mình cần phải làm gì đó chứ không thể ngồi yên chờ đợi được nữa, con người thường hay đánh mất cơ hội bởi sự do dự của bản thân. Lầy tuyệt đối không để đánh mất cơ hội thêm lần nào nữa.

Chập Chờn chạy qua sân khu chung cư, vừa chạm chân lên bậc cầu thang thì nhìn thấy Lầy từ trên chạy xuống, anh dừng lại mỉm cười. Lầy bước xuống và hỏi.

“Sao? Anh đã sắp xếp cuộc đời mình xong chưa?”

“Chưa! Thực ra, cuộc đời anh đang rất rối bời, nhưng anh muốn hỏi xem em có đồng ý bước vào đó và làm náo loạn nó thêm nữa không?”

“Không có câu tỏ tình nào hay hơn à?”

“Anh nghĩ được nhiều câu hay lắm, nhưng câu đấy phù hợp với em nhất, vì sứ mệnh của em sinh ra là để gây rối còn gì?”

Lầy bật cười, lao đến nhảy lên người Chập Chờn và tặng anh một nụ hôn. Cả hai hôn nhau bất chấp mọi thứ xung quanh, dường như mọi sự chờ đợi hay khao khát đều được giải tỏa. Người ta hay nói rằng, niềm vui dù có nếm trải cùng nhau nhiều đến đâu rồi cũng có ngày chìm vào lãng quên khi có niềm vui mới xuất hiện, còn nỗi buồn khi cùng nhau trải qua lại nằm lại rất lâu và vẫn vẹn nguyên khi có chuyện gì đó ập đến. Những người trải qua sóng gió, buồn rầu cùng nhau thường nghĩ về nhau nhiều hơn và luôn tự tìm đến nhau bất chấp hoàn cảnh. Tình yêu có khi được nảy mầm từ những giây phút hạnh phúc, nhưng tình yêu chỉ lớn lên thêm, đầy đặn thêm khi những khoảnh khắc đau đớn, thương tổn được chia sẻ cùng nhau.

Họ đã đến với nhau bằng cả nụ cười và nước mắt, họ đã dành cho nhau cả những tổn thương và sự cô đơn trong thăm sâu trái tim. Và giờ họ đã có nụ hôn ngọt ngào đầu tiên và lãng mạn bậc nhất sau nhiều tháng ngày do dự, băn khoăn, trống trải và nhớ thương. Nụ hôn ấy sẽ còn kéo dài mãi nếu không có sự xuất hiện của một tay tò mò số một, một tay buôn chuyện cũng số một của khu tập thể này, ấy chính là Lăng Xăng. Nó đứng ngay chân cầu thang, nói vọng lên.

“Xin hai người đấy, đóng phim thì đi chỗ khác mà đóng, đừng diễn cảnh nóng trước mặt thanh niên FA được không?”

Cả hai vội buông nhau ra và nắm tay nhau đi xuống, rồi cứ thế âu yếm nhìn nhau không rời. Lăng Xăng nhìn theo nhún vai.

“Yêu với chả đương, sến nổi cả da gà!”

Lăng Xăng cười tủm tỉm bỏ đi. Thế đấy các bạn ạ! Những giây phút lãng mạn thường không kéo dài lâu đâu, nếu nó không tự mất thì cũng thường bị phá đám bởi một đứa không liên quan khác. Thế nên, kinh nghiệm cho các bạn là, đừng bao giờ diễn cảnh lãng mạn trước mặt đám bạn thân, nhất là đám bạn FA vô thời hạn! Nhé!

HẾT